

GIANFRANCO

1969

ΕΝΑΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ ΤΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ: ΤΟ 1977 ΣΤΗΝ

ΙΤΑΛΙΑ. ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ
ΣΤΟ ΚΟΥΒΑΡΙ ΤΩΝ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ ΕΝΟΣ ΠΡΩΗΝ
ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΟΥ [2017]

/ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΠΡΟΣ
ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ
ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΑΡΟΥΣΕΣ
ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ
[1969] / ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΚΑΙ Η

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΡΕΤΖΙΟ

ΝΤΙ ΚΑΛΑΜΠΡΙΑ [1969] /

ΚΑΙΓΕΤΑΙ ΤΟ ΡΑΪΧΣΤΑΓΚ;

[1969] / ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΩΝ CHAMP LIBRE

- ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΑΣΗ ΤΟΥ

GIANFRANCO SANGUINETTI

[1976 - Guy Debord] /

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΣΧΕΤΙΚΑ

ΜΕ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΩΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΩΡΩΝ [1977]

/ ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΑΤΕ ΣΤΗΝ

ΠΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΟΛΗ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ [1977] /

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΩΦΕΛΙΜΟΤΗΤΑΣ

ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ [2015]

: ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1: PARIS

13.11, MORALE OPERATION

[2015] : ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2:

ΜΟΣΧΑ 22.3.2024: MORALE

OPERATION [2024] /

ΛΕΦΤΑ, ΣΕΞ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ:

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΜΙΑ ΨΕΥΔΗ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ GUY

DEBORD [2015] / Ο ΔΥΤΙΚΟΣ

ΔΕΣΠΟΤΙΣΜΟΣ [2020] /

ΤΟ ΜΟΥΝΑΚΙ ΧΘΕΣ ΚΑΙ

ΣΗΜΕΡΑ [2002]

2024

SANGUINETTI

TA DOCS #2 GIANFRANCO SANGUINETTI ΚΕΙΜΕΝΑ 1969 - 2024

ΣΧΕΔΙΑΣΕ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΘΗΚΕ Ο ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΔΟΥΦΕΙΗΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΡΜΕΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ ΟΦΕΙΛΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ, ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΠΟΥΛΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΧΡΗΣΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΑ. ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΗ ΣΑΒΩΜΗ ΜΠΟΥΚΑΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΗ ΜΙΑΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗΣ ΔΥΣΚΟΛΙΑΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΘΙΑ ΔΙΑΜΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ

«ΕΝΑΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ:

Η ΙΤΑΛΙΑ ΤΟ 1977.

ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ ΣΤΟ ΚΟΥΒΑΡΙ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ ΕΝΟΣ ΠΡΩΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΟΥ»

ΑΘΗΝΑ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2025

hangover review & εκδόσεις affect

ψηφιακή έκδοση

download στη διεύθυνση <https://affecteditions.gr/#docs>

<https://hangovertheory.substack.com/> <https://affecteditions.gr/>

G I A N F R A N C O S A N G U I N E T T I DOCS # 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ	ΣΕΛ.
editorial		[06]
ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ		[10]
DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM IN		
ΕΝΑΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ: ΤΟ 1977 ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ. ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ ΣΤΟ ΚΟΥΒΑΡΙ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ ΕΝΟΣ ΠΡΩΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΟΥ	2017	[14]
Π ▲ P ▲ P T H M ▲	ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ	1969 [46]
	ΚΑΙΓΕΤΑΙ ΤΟ ΡΑΪΧΣΤΑΓΚ;	1969 [52]
	ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΡΕΤΖΙΟ ΝΤΙ ΚΑΛΑΜΠΡΙΑ	1969 [56]
	ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ CHAMP LIBRE ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΑΣΗ ΤΟΥ GIANFRANCO SANGUINETTI - Guy Debord]	1976 [60]
	ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΩΡΩΝ	1977 [62]
	ΚΑΛΩΣΟΡΙΖΑΤΕ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ	1977 [66]
UM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SO		
	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΩΦΕΛΙΜΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ	2015 [72]
ΠΑΡ ▲PT HMA	PARIS 13.11: MORALE OPERATION	2015 [76]
	ΜΟΣΧΑ 22.3.2024: MORALE OPERATION	2024 [80]
M INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCI		
	ΛΕΦΤΑ, ΣΕΞ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ: ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΜΙΑ ΨΕΥΔΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ GUY DEBORD	2015 [82]
DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM I		
	Ο ΔΥΤΙΚΟΣ ΔΕΣΠΟΤΙΣΜΟΣ	2020 [90]
INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS • DISSIMILIUM INFIDA SOCIE		
	ΤΟ ΜΟΥΝΑΚΙ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ	2002 [94]
MULTIMISSID • ZATEICOS ADIFNI MULTIMISSID • ZATEICOS ADIFNI MULTIMISSID • ZATEICOS ADIFNI MULTIMISSID • ZATEICOS ADIFNI MULTIMISSID • ZATEICOS ADIFNI MULTIMISSID • ZATEICOS ADIFNI MULTIMISSID •		
GIANFRANCO SANGUINETTI		

0. EDITORIAL

Ο Gianfranco Sanguinetti πέθανε στις 3 Οκτωβρίου του 2025 στην Πράγα σε ηλικία 77 ετών. Αν υπάρχει κάτι που θα λείψει τώρα που έσβησε η φωνή του είναι η ικανότητα και η ετοιμότητα να διατυπώνει κανείς το προφανές *εκείνη ακριβώς τη στιγμή που αυτό το προφανές αμφισβητείται* από τους μηχανισμούς κυριαρχίας που, όντας αποφασισμένοι να διαρκέσουν με κάθε τίμημα, φτάνουν στο σημείο να παραχαράσσουν την πραγματικότητα σε μια ατέρμονη, μοναχική και αδιέξοδη πορεία από καταστροφή σε καταστροφή έως ότου να απομείνει μοναχά μια ακατοίκητη έρημος. Η φωνή του Sanguinetti θα ηχεί πάντοτε ως προειδοποίηση ενάντια στην επέκταση της ερήμου και ως κάλεσμα στις πραγματικές δυνατότητες να καταστήσουμε *το εφικτό εφικτό* καταστρέφοντας ό,τι μας καταστρέφει: είτε επρόκειτο για τη βόμβα στην Piazza Fontana που εγκαινίασε την false flag τρομοκρατία των μυστικών υπηρεσιών, είτε για την συγχώνευση του κράτους με το οργανωμένο έγκλημα, είτε για τον ιστορικό συμβιβασμό της αριστεράς —σήμερα μια προφανής κοινοτοπία αλλά τότε μια πρωτότυπη σύλληψη της κοινωνικής μηχανικής της αντιεξέγερσης—, είτε για το νέο αυταρχικό παράδειγμα που εγκαινίασε η πτώση του ανατολικού μπλοκ, είτε για την αποδιάρθρωση της λογικής του παγκόσμιου εγκλεισμού υπό το πρόσχημα μιας πανδημίας που του έδωσε στον Sanguinetti την δυνατότητα να ολοκληρώσει την θεώρηση του για το νέο *Δυτικό Δεσποτισμό*, είτε, ακόμα, επρόκειτο για τη διατύπωση στρατηγικής κατά την εμπλοκή του στην παρατεταμένη εξέγερση στην Ιταλία τη δεκαετία του '70 και σε διάφορες άλλες μεριές της Ευρώπης, ο Sanguinetti υπήρξε μια συνεπής, έγκυρη και έγκαιρη άρθρωση, μελωδία, αντίστιξη, ουρλιαχτό ενάντια στο προφανές του ισχύοντος. Από πλευράς του υπήρξε διακινδύνευση και θάρρος, ενίοτε εκείνο το ιδιαίτερα δύσκολο είδος του θάρρους το μοναχικό, αλλά, κατά τη γνώμη μου δεν είναι αυτό το σημείο της βιογραφίας του στο οποίο θα έπρεπε κανείς να εστιάσει. Προσωπικά προτείνω εκείνη την ικανότητα να διατυπώνει με *παρρησία* το *αυτονόητο* ενάντια σε κάθε μηχανισμό ηγεμονικής πολιτικής ακόμα κι εναντίον αυτών που αυτοπροβάλλονταν ως ανταγωνιστικοί των κυρίαρχων. Ανεξάρτητα από τις επιμέρους συμφωνίες ή διαφωνίες που μπορεί κανείς να εντοπίσει σε σχέση με τα έργα και τις πράξεις του, αυτό που θα διασωθεί θα είναι η μέθοδος —*να λες πάντα την αλήθεια*— και η *συνέπεια* απέναντι στη μέθοδο —*να λες πάντα την αλήθεια με κάθε κόστος*—. Αυτό το σημείο, όπου η πολιτική, η θεωρία, η στράτευση μετασχηματίζονται σε ηθική, σε τρόπο ζωής, σε κατασκευή κόσμου, είναι αυτό που θα γοητεύει πάντα.

Η συλλογή που παρουσιάζουμε εδώ περιλαμβάνει ένα αρκετά αντιπροσωπευτικό μέρος κειμένων του ώστε να χαρτογραφηθεί η διαθλασμένη πορεία του μέσα στο χρόνο.

Ξεκινά με το σημαντικότερο αυτοβιογραφικό του κείμενο *Ένας οργανισμός της Ιστορίας. Η Ιταλία το 1977* που περιγράφει τη ζωή του την περίοδο από το 1969 —όταν ιδρύει το Ιταλικό τμήμα της Καταστασιακής Διεθνούς— μέχρι την καταστολή του 1979 μετά την εκτέλεση του Άλντο Μόρο, δίνοντας έμφαση στο παρεξηγημένο και αποσιωπημένο κίνημα του 1977. Η έκδοση αυτή η οποία μέχρι σήμερα κυκλοφορούσε μόνο στην εκτυπωμένη και εμπορεύσιμη μορφή της, περιλαμβάνεται εδώ ολόκληρη και επαυξημένη με μεταφράσεις των πέντε σημαντικών κειμένων εκείνης της περιόδου (τρία του Ιταλικού τμήματος της Καταστασιακής Διεθνούς, δύο κατά την εξέγερση του 1977 στη Ρώμη και στην Μπολόνια και επιπλέον την ανακοίνωση των εκδόσεων Champ Libre, γραμμένη από τον Debord, για την απέλαση του Sanguinetti από τη Γαλλία το 1976). Τα κείμενα αυτά αποτελούσαν εικονόγραπτο συμπλήρωμα του *Ένας Οργανισμός της Ιστορίας*, τα οποία για τους ιταλόφωνους αναγνώστες αποτελούσαν αναγνώσιμο μέρος του βιβλίου. Στην αρχική ελληνική έκδοση, είχε παραληφθεί η ένταξή τους στην ύλη σύμφωνα με τις υποδείξεις του Sanguinetti, ώστε να μην αυξηθεί το κόστος του βιβλίου και με δεδομένο ότι τα τρία πρώτα μπορούσαν να βρεθούν στο συλλογικό τόμο *Το αισθητικό και το πολιτικό* των εκδόσεων Ελεύθερος Τύπος, σε μεταφράσεις του Πάνου Τσαχαγέα και Νίκου Β. Αλεξίου και τα υπόλοιπα δύο σε συντομευμένες εκδοχές στα επίμετρα του *Περί της Τρομοκρατίας και του Κράτους* των εκδόσεων Υψίλον, σε μετάφραση του Κώστα Κουρεμένου.

Ο υπόλοιπος τόμος συμπληρώνεται από τα κείμενα που μεταξύ του 2014 μέχρι τον θάνατο του ο Sanguinetti μου είχε ζητήσει να μεταφράσω και να διαδώσω σε διάφορες περιόδους της αλληλογραφίας μας.

Ανάμεσα τους το κατεξοχήν σουϊφτικό *Περί της Ωφελιμότητας της Τρομοκρατίας* εφάμιλλο του *Εγκωμίου του Εγκλήματος* του Μαρξ και το πολυδιαβασμένο *Ο Δυτικός Δεσποτισμός* που ήταν από τα πρώτα κείμενα κατά τη διάρκεια του παγκόσμιου εγκλεισμού που αμφισβήτησαν τους λόγους εξουσίας που τον επέβαλαν και κατά κάποιο ολοκληρώνοντας απόψεις που εμφανίζονταν σποραδικά σε όλα του τα κείμενα της τελευταίας δεκαετίας και στο οποίο μελετά τους μετα-σχηματισμούς που επήλθαν από την συνδυασμένη κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων και των παραδοσιακών δυτικών δημοκρατιών που απολήγουν σε ένα καινοφανές είδος δεσποτισμού.

Παρότι πλήρης ως προς τις προθέσεις του αυτός ο τόμος δεν είναι πλήρης ως προς το περιεχόμενο.

Απουσιάζουν, σίγουρα, το *Περί της Τρομοκρατίας και του Κράτους* και επίσης το σκάνδαλο *Censor* (Κήνσορας), που από μόνο του έχει μια αξία σχεδόν μυθική όχι μόνο για την εκτέλεσή του, αλλά και για τα όσα καταγγέλλει μέσα στο βιβλίο για τις μυστικές υπηρεσίες, τις τεχνικές διακυβέρνησης και τον ιστορικό συμβιβασμό. Ευτυχώς το πρώτο είναι εύκολο να βρεθεί, ενώ κόπιες του δεύτερου υπό τον ελληνικό τίτλο *Σχετικά με την Ιταλική Κρίση* από την περίφημη έκδοση του 1979 των εκδόσεων Άκμων, σε μετάφραση της Ευγενίας Παπαδημητρίου – Βρεττάκου και με εισαγωγή του Ευγένιου Αρανίτση μπορούν να βρεθούν ακόμα σχετικά εύκολα.

Παρέλειψα εντελώς τα κείμενα που αφορούν στο λεγόμενο *οργανωτικό ζήτημα* στην Καταστασιακή Διεθνή που ξεκίνησε αμέσως μετά τη διάσκεψη της Βενετίας το 1969 και ολοκληρώθηκε το 1972 με την «αυτοδιάλυση» της οργάνωσης δημοσιεύοντας το βιβλίο *Το Αληθινό Σχίσμα στη Διεθνή* που συνυπέγραψαν ο Sanguinetti και ο Debord —στα ελληνικά κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος σε μετάφραση του Θέμη Μιχαήλ—. Η παρουσίαση της παρέμβασής του Sanguinetti δεν θα μπορούσε να γίνει χωρίς μια συνολική επισκόπηση όλων των κειμένων και θα απαιτούσε μια ξεχωριστή φροντίδα που θα υπερέβαινε τις ανάγκες αυτού του τόμου. Το *Αληθινό Σχίσμα* και δυό κείμενα στο επίμετρο του συλλογικού τόμου *Το Ξεπέρασμα της Τέχνης* των εκδόσεων Ύψιλον μια ανθολόγηση κειμένων της Καταστασιακής Διεθνούς με εξαιρετική επιμέλεια και μετάφραση του Γιάννη Δ. Ιωαννίδη είναι μια καλή εισαγωγή.

Ένα δεύτερο θέμα που παρέλειψα ήταν η συκοφάντηση του Sanguinetti από τον Debord μετά την έκδοση του *Περί της Τρομοκρατίας και του Κράτους*. Στην ελληνική βιβλιογραφία η υπόθεση είναι γνωστή μόνο από το βιβλίο *Αντι-Σανγκουινέτι*, πάλι των εκδόσεων Ελεύθερος Τύπος σε μετάφραση της Εύας Πέππα, όπου παρουσιάζονται οι επιστολές Debord – Sanguinetti μετά την απαγωγή του Άλντο Μόρο όπως δημοσιεύτηκαν στον 2ο τόμο της αλληλογραφίας των εκδόσεων Champre Libre. Εκεί ο Debord επιτίθεται στον Sanguinetti αναφέροντας έμμεσες πιέσεις από τον *τόσο ύποπτο Δόγη* για να λάβει μια υβριστική επιστολή του Sanguinetti (που παρέμεινε αδημοσίευτη) και έτσι η ήδη διαταραγμένη σχέση τους αφού ο Debord είχε αγνοήσει το κίνημα του '77 και μάλιστα αρνήθηκε τη βοήθειά του στον Sanguinetti για την γαλλική έκδοση ενός βιβλίου για τους Μητροπολιτάνους Ινδιάνους που θα βοηθούσε στη διάδοση των ιδεών και των πρακτικών του κινήματος εκτός της Ιταλίας, οδηγήθηκε στο τέλος της. Κατόπιν αυτού, ο Debord με μια σειρά επιστολών καλλιέργησε την πεποίθηση μέσω ασαφών και ατεκμηρίωτων προτάσεων ότι ο Sanguinetti είτε είναι χειραγωγημένος είτε έχει αλλάξει στρατόπεδο και επέβαλλε στην ολλανδική, γαλλική και αγγλική έκδοση του *Περί Τρομοκρατίας* προλόγους που υποτιμούσαν τον συγγραφέα του βιβλίου και καμιά φορά και το ίδιο το βιβλίο γεγονός μάλλον πρωτοφανές στην ιστορία των εκδόσεων. Προφανώς θα ήταν «αφοπλισμός της ίδιας της αφέλειας», όπως θα το διατύπωναν οι καταστασιακοί να γίνει πιστευτή μια τέτοια υπόθεση. Ο Sanguinetti έσπασε τη σιωπή του γι' αυτό το θέμα μόνο το 2012 και μόνο αφότου ο νομικός Ariberto Mignoli ή αλλιώς ο *τόσο ύποπτος Δόγης* είχε από καιρό πεθάνει και έτσι ήταν σίγουρο πως κανείς δεν θα κινδύνευε εφόσον αυτό που αποκάλυψε πως χωρίς την βοήθειά και τη φιλία του Δόγη το σκάνδαλο *Censor* δεν θα είχε πραγματοποιηθεί.

Θεώρησα σκόπιμο να αφήσω έξω από αυτή τη συλλογή το κείμενο *Ο Δόγης* όπως και μια επιστολή προς τον Mustapha Khayati του 2012 όπου για πρώτη φορά ξεκαθαρίζει εκείνη την υπόθεση που παραλίγο να του στοιχίσει την υπόληψη αν όχι και τη ζωή —σε μια τουλάχιστον περίπτωση εμφανίστηκαν απειλές εναντίον της ζωής του—. Μια πρώτη απόδοση αυτών των κειμένων έχει γίνει για προσωπική μου χρήση όμως χρειάζεται μια πολύ πιο εκτεταμένη τεκμηρίωση μαζί με τις επιστολές του Debord, τους προλόγους τριών ή και περισσότερων εκδόσεων, κείμενα που σε αρκετές περιπτώσεις είναι αφόρητα αφού συμβάλλουν περισσότερο στην αυτοθεατροποίηση

και το καθεστώς υποκειμενοποίησης που έχουν επιλέξει οι άνθρωποι των πρωτοποριών για τους εαυτούς τους παρά στην κατανόηση μιας ορισμένης ιστορικής στιγμής και των διαμαχών που προκάλεσε. Αυτό που μάλλον διακυβεύτηκε σε αυτή την υπόθεση ήταν η επιθυμία του Debord να πιστωθεί σε αυτόν η πρωτιά και η πρωτοτυπία της καταγγελίας της false flag τρομοκρατίας. Αντιθέτως, άφησα στη συλλογή το κείμενο του Sanguinetti *Σεξ, Λεφτά και Εξουσία: αναφορικά με μια ψευδή βιογραφία του Guy Debord* όπου επιτίθεται στην βιογραφία του Jean-Marie Apostolidès, *Debord: Le naufrageu*, όχι τόσο για τη σημασία του αλλά σαν τεκμήριο της ηθικής του Sanguinetti.

Υπάρχουν επίσης όλα αυτά τα κείμενα, πρόλογοι σε βιβλία που επιμελήθηκε και προκάλεσε την έκδοσή τους, μικρά πυκνά σκληρά διαμάντια, όπως αυτός στο βιβλίο του φίλου του Gianni Giovannelli, *Le Secret c'est de tout dire !* —που πολύ συχνά και εντελώς λανθασμένα το αποδίδουν στον ίδιο— ή το εξαιρετικό κείμενο που έχει γράψει για τον Leopardi, υπάρχουν επίσης, όλες αυτές οι μικρές επιφυλλίδες, πολεμικές κραυγές εναντίον οποιουδήποτε συμβιβασμού, όπως η υβριστική επιστολή που έστειλε στον πρόεδρο της Ιταλικής Δημοκρατίας για τον εορτασμό των 40 χρόνων για τα θύματα της τρομοκρατίας, η επιστολή που αρνείται να συμμετάσχει στον εορτασμό των 100 χρόνων από τη γέννηση της μητέρας του, της Teresa Mattei ένοπλη αντιφασίστρια, βουλευτίνα, αγωνίστρια εκπαιδευτικός που σημάδεψε την ιστορία της Ιταλίας με το πέρασμά της, ή ακόμα η δημόσια κοροϊδία των υποτελών που παραβρέθηκαν στην κηδεία του Σύλβιο Μπερλουσκόνι.

Και τέλος υπάρχουν οι δεκάδες συμμετοχές του σε βιβλία καλλιτεχνών με τους οποίους συνεργάστηκε στενά και σε αρκετές περιπτώσεις υπήρξε και ο εκδότης τους. Από όλα αυτά, περιλαμβάνεται εδώ *Το Μουνάκι χθες και σήμερα*, που σήμερα βρίσκεται στη 8^η χιλιάδα κυκλοφορόντας αδιάλειπτα από το 2017. Θα ήθελα εδώ για πρώτη φορά να προσθέσω ότι η ελληνική έκδοση είναι επαυξημένη και βελτιωμένη σε σχέση με την πρώτη γαλλική και ο Sanguinetti την θεωρούσε την πλέον αγαπημένη του από όλες. Μαζί δημοσιεύουμε και τον πανέμορφο πρόλογο που έχει γράψει ειδικά για την ελληνική έκδοση.

Από τις πολλές βιογραφίες που κυκλοφόρησαν αφού πέθανε διάλεξα αυτή που επιμελήθηκε ο ίδιος και ανάρτησε στο διαδίκτυο. Με τον καιρό θα προστεθεί κάποια πιο εκτενής, η ζωή του όπως και η ζωή των γονιών του προσφέρετε για μια πιο εκτεταμένη μελέτη, ωστόσο είναι αρκετά νωρίς ακόμα για κάτι τέτοιο. Προτίμησα να παραμείνω πιστός στον κανόνα που έθεσε ο ίδιος.

Μετά το θάνατο του και όσο σχεδίαζα αυτή την τιμητική ηλεκτρονική έκδοση αναπόλησα έντονα την πρώτη φορά όταν ήμουν 19 ετών το 1991 που πρωτοδιάβασα το *Σχετικά με την Ιταλική Κρίση*. Είχα μείνει πραγματικά άναυδος και είναι μέσω αυτού του βιβλίου που κατόπιν βυθίστηκα στη μελέτη της Καταστασιακής Διεθνούς μια μελέτη που δεν έμεινε χωρίς επιπτώσεις στην προσωπική μου ζωή. Αν πράγματι υπάρχουν βιβλία που, όπως συνήθίζεται να λέμε, σου αλλάζουν τη ζωή το σκάνδαλο *Censor* ήταν για μένα ένα από αυτά. Συχνά κάποιοι φίλοι μου λένε ότι διαβάζοντας τον Sanguinetti δεν βρίσκουν τίποτα παραπάνω από αυτονόητες, προφανείς αλήθειες. Ρωτάω πάντα με τη σειρά μου, όταν η σύγχυση και ο φόβος κυριαρχούν, γιατί αυτός είναι ο τρόπος εκδήλωσης των μηχανισμών κυριαρχίας, βρίσκουμε πάντα το σθένος και την ψυχραιμία να επιτεθούμε στην κυριαρχία του ψεύδους, στο ψεύδος της κυριαρχίας; Ξαναλέω λοιπόν εδώ, ότι έγραψα ξεκινώντας: αν υπάρχει κάτι που θα λείψει, κάτι που θα μου λείψει, τώρα που έσβησε η φωνή του, είναι η ικανότητα και η ετοιμότητα να διατυπώνει κανείς το προφανές *εκείνη ακριβώς τη στιγμή που αυτό το προφανές αμφισβητείται*.

Τηλέμαχος Δουφεξής Αντωνόπουλος

3 Νοεμβρίου 2025

1. ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Η βιογραφία του Gianfranco Sanguinetti βρίσκεται αναρτημένη στον ιστότοπο <https://www.gianfrancosanguinetti.com/>. Εκτός από τη βιογραφία του περιλαμβάνει ένα δελτίο τύπου στα ιταλικά και τα γαλλικά και φωτογραφίες του ίδιου σε διάφορες ηλικίες.

Ο Gianfranco Sanguinetti (GFS), Ιταλός, γεννήθηκε στη Λωζάνη της Ελβετίας το 1948. Μεγάλωσε μεταξύ Φλωρεντίας, Μιλάνου και Γένοβας σε μια οικογένεια καλλιεργημένων βιομηχάνων που συναναστρέφονταν τους Umberto Saba, Eugenio Montale, Italo Calvino, Luigi Nono, Carlo Levi, Elio Vittorini, Ernesto Treccani, Paul Eluard, Louis Aragon, Vercors, Camillo Sbarbaro και άλλους. Οι γονείς του, Bruno Sanguinetti και Teresa Mattei, μη θρησκευόμενοι Εβραίοι και κομμουνιστές, είχαν πολεμήσει στην Αντίσταση εναντίον των φασιστών και των ναζιστών.

Σπούδασε κλασικές σπουδές. Το 1965, ο GFS ήταν μέλος μιας μικρής ομάδας νέων που αμφισβητούσαν προκλητικά την ιταλική νεοπρωτοπορία (Nanni Balestrini, il Gruppo 63, Umberto Eco, κ.ά.) και επίσης μιας ισπανικής ελευθεριακής ομάδας. Ίδρυσε την ομάδα Provos-Onda Verde στο Μιλάνο. Συνελήφθη για πρώτη φορά από τον διαβόητο επιθεωρητή Calabresi της πολιτικής αστυνομίας του Μιλάνου, όταν κυμάτισε τη σημαία της Ισπανικής Δημοκρατίας του 1936, μπροστά στον φρανκιστή υπουργό Manuel Fraga Iribarne στο Palazzo Reale στο Μιλάνο. Το 1966 εντυπωσιάστηκε από την ανατρεπτική καινοτομία του καταστασιακού σκανδάλου στο Στρασβούργου, που, το 1967, τον ενέπνευσε στους αγώνες των λυκείων του Μιλάνου. Στα τέλη του 1968 ταξίδεψε στο Παρίσι για να συναντήσει τον Guy Debord, τον Mustapha Khayati και άλλα μέλη της Καταστασιακής Διεθνούς (I.S.), με στόχο την ίδρυση του ιταλικού τμήματος της I.S., το οποίο στη συνέχεια θα συμμετείχε ενεργά στο προ-επαναστατικό κίνημα του 1969 (γνωστό ως «θερμό φθινόπωρο»). Εκείνη τη χρονιά ο Sanguinetti εξέδωσε το πρώτο τεύχος της επιθεώρησης του ιταλικού τμήματος I.S. και οργάνωσε στη Βενετία την τελευταία της διάσκεψη. Στις 19 Νοεμβρίου 1969 εξέδωσε ένα διάσημο μανιφέστο, *Προειδοποίηση προς το Προλεταριάτο για τις παρούσες δυνατότητες της Κοινωνικής Επανάστασης*, το οποίο διανεμήθηκε κατά τη διάρκεια μιας δραματικής διαδήλωσης στο Μιλάνο, όπου ένας αστυνομικός βρήκε το θάνατο. Μετά τη σφαγή της Piazza Fontana στο Μιλάνο στις 12 Δεκεμβρίου 1969, οι καταστασιακοί διέδωσαν το μανιφέστο «Il Reichstag Brucia?» (Καίγεται το Ράιχσταγκ;). Το μανιφέστο αυτό, που διανεμήθηκε στο Μιλάνο τις ημέρες μετά τη σφαγή που προκάλεσε μια βόμβα, η οποία παρουσιάστηκε από τα μέσα ενημέρωσης ως «αναρχική», υποδείκνυε ήδη από τότε τον κρατικό μηχανισμό ως δημιουργό και επωφελούμενο της τρομοκρατικής ενέργειας. Μαζί με άλλους Ιταλούς καταστασιακούς, ο GFS κατέφυγε στην Ελβετία. Πράγματι, δύο ημέρες μετά την επίθεση, έφτασε στη διεύθυνσή του στο Μιλάνο μια κλήση από τη δικαιοσύνη. Μετακόμισε λοιπόν στο Παρίσι. Το 1970 ήταν ένας από τους λίγους, μαζί με έναν περιορισμένο αριθμό αναρχικών, που υποστήριξε και τάχθηκε δημοσίως υπέρ της μακράς λαϊκής εξέγερσης του Ρέτζιο ντι Καλάμπρια, η οποία συκοφαντήθηκε από τους κομμουνιστές και από όλο τον Τύπο ως «φασιστική»: αυτή, όπως έχει γραφτεί, ήταν η ευκαιρία για το «πρώτο πείραμα οργανωμένης παραπληροφόρησης στην Ιταλία», με μόνο προηγούμενο την ψευδή αφήγηση για τη βόμβα στην Piazza Fontana. Με την ολοκλήρωση της εμπειρίας του ιταλικού τμήματος της I.S. το 1970, ο GFS μετακόμισε στο Παρίσι. Στις 27 Ιουλίου 1971, κατά την επιστροφή του από την Πορτογαλία του Caetano - όπου είχε περάσει λαθραία το δακτυλογραφημένο πορτογαλικό κείμενο της μετάφρασης του έργου *Η κοινωνία του Θεάματος* του Debord, που στη συνέχεια εκδόθηκε στη Λισαβόνα - ο GFS απελάθηκε από τη Γαλλία με διαταγή του υπουργού Εσωτερικών Raymond Marcellin, χωρίς καμία κατηγορία. Εγκαταστάθηκε στη Φλωρεντία, όπου τον ακολούθησε ο Debord. Στη συνέχεια, συμμετείχε στις τελευταίες δραστηριότητες της I.S. μέχρι τη διάλυσή της το 1972, την οποία συνυπέγραψε με τον Guy Debord στο *La Véritable Scission de l'Internationale*. (Το Αληθινό Σχίσμα στη Διεθνή). Οι δύο συνέχισαν να συνεργάζονται στενά στην Ιταλία κατά τη διάρκεια της μακράς περιόδου της κρατικής τρομοκρατίας («στρατηγική της έντασης», γνωστή και ως «τα χρόνια του μολυβιού»), καταγγέλλοντας την κυνική και εγκληματική χρήση που έκαναν οι μυστικές υπηρεσίες, η Στοά P2 και η μυστική στρατιωτική δομή Gladio.

Το 1975 ο GFS φυλακίστηκε στη Φλωρεντία για ψευδείς λόγους. Αφού βγήκε γρήγορα από τη φυλακή, δημοσίευσε σύντομα, με το ψευδώνυμο *Censor*, 520 αριθμημένα αντίτυπα του ανατρεπτικού ψεύτικου έργου *Rapporto veridico sulle ultime opportunità di salvare il capitalismo in Italia* (Μια Φιλαλήθης Έκθεση Σχετικά με τις Τελευταίες Δυνατότητες Επιβίωσης του Καπιταλισμού στην Ιταλία), σε αριθμημένη και πολυτελή έκδοση, σε μονοτυπία, σε ειδικό χαρτί, που στάλθηκε απευθείας στους υψηλότερους εκπροσώπους της κυβέρνησης, τραπεζίτες και χρηματοδότες, βιομηχάνους, διπλωμάτες και δημοσιογράφους. Ήταν το πρώτο παράδειγμα λογοτεχνικής πλαστογραφίας στην Ιταλία: το πρώτο false flag βιβλίο, επειδή ο συγγραφέας, προσποιούμενος τον αντιδραστικό, έλεγε με κυνισμό ακατονόμαστες αλήθειες για την τρομοκρατία και την ιταλική πολιτική. Το βιβλίο έγινε γρήγορα διάσημο και η αναζήτηση του συγγραφέα ξέφυγε από κάθε έλεγχο. Μερικοί από τους υψηλότερους αξιωματούχους του κράτους, μεταξύ των οποίων και ένας πρώην πρόεδρος της Δημοκρατίας (Scalfaro), ήταν ύποπτοι ως συγγραφείς του. Ακολούθησε ένα μεγάλο σκάνδαλο και το φυλλάδιο ανατυπώθηκε πολλές φορές από έναν μεγάλο εκδότη. Το σκάνδαλο εντάθηκε περαιτέρω το 1976, όταν ο Sanguinetti έβγαλε τη μάσκα του, δημοσιεύοντας το *Prove dell'Inesistenza di Censor enunciate dal suo Autore* (Αποδείξεις περί της ανυπαρξίας του *Censor* διατυπωμένες από τον συγγραφέα του), στο οποίο διεκδικούσε τους ανατρεπτικούς του στόχους και χλεύαζε τους επαίνους που το βιβλίο, παρά τον κυνισμό του, είχε λάβει από όλο τον Τύπο που ήταν υποχωρητικός απέναντι στην εξουσία, φοβούμενος να φανεί επικριτικός απέναντι της. Ο Guy Debord μετέφρασε και δημοσίευσε αμέσως τα δύο φυλλάδια στη Γαλλία τον Ιανουάριο του 1976. Τον Φεβρουάριο του 1976, όταν προσπάθησε να επιστρέψει στη Γαλλία, ο Sanguinetti αναγνωρίστηκε στο τρένο και απελάθηκε για δεύτερη φορά στα γαλλοελβετικά σύνορα. Στα λεγόμενα «χρόνια του μολυβιού», από το 1974, ο GFS είχε μετακομίσει στην εξοχή της Τοσκάνης, στο Κιάντι, όπου άρχισε να παράγει ελαιόλαδο και κρασί. Το 1977, ο GFS συμμετείχε ενεργά στις εκτεταμένες εξεγέρσεις που ξέσπασαν στη Ρώμη και τη Μπολόνια, κινήματα που στη συνέχεια συνεθλίβησαν από ένα νέο κύμα κρατικής τρομοκρατίας που εξαπολύθηκε ειδικά για αυτό το σκοπό, συνοδευόμενο από μια σκληρή καταστολή, χωρίς προηγούμενο στην Ιταλία. Το 2017, στο κείμενο *Un Orgasmo della Storia* (Ένας Οργασμός της Ιστορίας), ο GFS θα ανακαλέσει αυτά τα γεγονότα.

Μετά την απαγωγή και τη δολοφονία του Προέδρου Άλντο Μόρο, δημοσίευσε το 1979 το *Del Terrorismo e dello Stato* (Περί της τρομοκρατίας και του κράτους), μια έντονη και άμεση καταγγελία της χρήσης της τρομοκρατίας από το κράτος, που στη συνέχεια μεταφράστηκε και εκδόθηκε σε διάφορες γλώσσες. Μετά τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου στην Αμερική, αυτό το κείμενο, που διαδόθηκε σε διάφορες γλώσσες και επιπροσθέτως μέσω του διαδικτύου, θεωρήθηκε προφητικό για το είδος των τρομοκρατικών ενεργειών που προκάλεσε το κράτος, και τα βιβλία του Sanguinetti επανεκδόθηκαν και στην Αμερική.

Στα μέσα της δεκαετίας του '80 είχε συνάψει φιλία με τον Gérard Berréby, ο οποίος είχε μόλις ιδρύσει τον εκδοτικό οίκο Allia στο Παρίσι, με τον οποίο ανέπτυξε μια στενή εργασιακή σχέση και συνεργασία για πάνω από είκοσι χρόνια. Στην κρίσιμη περίοδο της κατάρρευσης της Σοβιετικής Ένωσης, μεταξύ του 1987 και τα τέλη του 1991, ο GFS ανέπτυξε παράλληλα μια ανεξάρτητη επιχειρηματική δραστηριότητα στην ΕΣΣΔ και στη Λετονία. Αυτές οι πολυάριθμες επισκέψεις του στην ΕΣΣΔ, τη Λετονία και την Τσεχοσλοβακία, σε αυτή την κρίσιμη ιστορική περίοδο, έχοντας προηγηθεί της κατάρρευσης απέβησαν ιδιαίτερα χρήσιμες για την ανάπτυξη του θεωρητικού πλαισίου που επεξεργάστηκε ο GFS σχετικά με το χαρακτήρα του νέου δυτικού δεσποτισμού. Το νέο μοντέλο δεσποτισμού, που αυτή τη φορά ξεκίνησε και τελειοποιήθηκε από τις δυτικές δυνάμεις, γεννήθηκε από την συγχρονισμένη και καταστροφική κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και των δορυφορικών χωρών και, ταυτόχρονα, από το τέλος των δυτικών δημοκρατικών συστημάτων. Μετά την πτώση του Τείχους του Βερολίνου και των καθεστώτων του σοβιετικού μπλοκ της Ανατολικής Ευρώπης, ο GFS εγκαταστάθηκε μεταξύ Πράγας και Παρισιού, χωρίς να εγκαταλείψει τις δραστηριότητές του στην Τοσκάνη.

Στην Πράγα συνέχισε να εμβαθύνει στη μελέτη της ανάπτυξης του νέου δεσποτισμού στη Δύση χάρη διαμέσου της χρήσης της τρομοκρατίας από τους κρατικούς μηχανισμούς. Στην Κεντρική Ευρώπη, ο GFS ανέπτυξε επίσης, για δική του ευχαρίστηση, το ενδιαφέρον του για την ερωτική τέχνη μεταξύ Πράγας, Βερολίνου, Βιέννης και Βουδαπέστης, συγκεντρώνοντας μία από τις πιο εκτενείς συλλογές πάνω σε αυτό το θέμα, που αποτελείται από ζωγραφικά έργα, σκίτσα, γραφικές τέχνες, γλυπτά, βιβλία, samizdat, κ.λπ.

Συνεργάστηκε επίσης με διάφορους καλλιτέχνες, μεταξύ των οποίων οι Αμερικανοί Jason Rhoades και Raymond Pettibon, οι οποίοι εικονογράφησαν το κείμενό του *The Pussy - Past and Present*, Ρώσους και Γάλλους όπως ο Juli Susin και η Véronique Bourgoïn, για τη δημιουργία έργων τέχνης, ινσταλάσιονς και βιβλίων τέχνης. Ένα από αυτά έγινε μια εμβληματική έκδοση, *1724 The Birth of the Cunt*, του οποίου ο GFS επιμελήθηκε τις εκδόσεις σε διάφορες γλώσσες. Αυτό το καλλιτεχνικό βιβλίο εκτέθηκε ευρέως στην Ευρώπη και τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Το 2010, ο GFS επιμελήθηκε την πρώτη μεγάλη έκθεση στην Πράγα του σκανδαλώδους Τσέχου καλλιτέχνη Miroslav Tichy και εξέδωσε στα γαλλικά, τσέχικα και αγγλικά την πρώτη μονογραφία για το έργο του, η οποία περιέχει το σημαδιακό κείμενο MIROSLAV TICHY - Les Formes du Vrai - Forms of Truth - Podoby Pravdy. Αυτή η έκθεση, ή τμήματα της, παρουσιάστηκαν στη συνέχεια στη Ρώμη, τη Μασσαλία και το Μάνχαϊμ στη Γερμανία.

Το 2017 συμμετείχε στην πρώτη μεγάλη έκθεση στο Μουσείο της Ρώμης στο Τραστέβερε, «77», αφιερωμένη στο εξεγερτικό κίνημα που έπληξε την Ιταλία το 1977, γράφοντας το δοκίμιο *Un Orgasmo della Storia: il 1977 in Italia* (Ένας οργασμός της ιστορίας: το 1977 στην Ιταλία), που δημοσιεύθηκε στην αρχή του βιβλίου *Il Piombo e le Rose* (Ο μολυβδος και τα τριαντάφυλλα) μαζί με τους Tano D'Amico και Pablo Echaurren, την Claudia Salaris, κ.ά., βιβλίο που εκδόθηκε κατά τη διάρκεια της έκθεσης από τον εκδοτικό οίκο Postcart, Ρώμη 2017.

Ο Gianfranco Sanguinetti πέθανε στην Πράγα, όπου ζούσε τα τελευταία χρόνια, στις 3 Οκτωβρίου 2025, σε ηλικία 77 ετών.

2. ΕΝΑΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ : ΤΟ 1977 ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ ΣΤΟ ΚΟΥΒΑΡΙ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ ΕΝΟΣ ΠΡΩΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΔΙΑΜΕΣΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΕΚΔΟΣΕΙΣ BIBLIOTHÈQUE DU TEMPS PERDU NOΕΜΒΡΙΟΣ 2018 ΑΘΗΝΑ

Copyright 2017 Gianfranco Sanguinetti.

Το κείμενο με τίτλο Un Orgasmo Della Storia του Gianfranco Sanguinetti και οι εικόνες που το συνοδεύουν δημοσιεύθηκε στο Il Piombo e le Rose - Utopia e Creatività del Movimento del 1977 - Edizioni POSTCART, Roma [Ο μόλυβδος και τα τριαντάφυλλα - Ουτοπία και δημιουργικότητα του κινήματος του 1977 - Εκδόσεις POSTCART, Ρώμη].

Ο τόμος αυτός δημοσιεύτηκε με την ευκαιρία της έκθεσης στο Μουσείο της Ρώμης στο Trastevere: '77 Una storia di quaranta anni fa nei lavori di Tano D'Amico e Pablo Echaurren ['77 Μια ιστορία πριν από σαράντα χρόνια στις εργασίες του Tano D'Amico και του Pablo Echaurren] - Ρώμη 23 Σεπτεμβρίου 2017 - 14 Ιανουαρίου 2018.

Με θεωρούν σκληρό;
Το γνωρίζω κι εγώ
Τους κάνω να σκέφτονται...
(Vittorio Alfieri, Επιγράμματα, 1783)

Η καταστροφή των ιδεολογιών. Υπήρξαν δύο «1977» στην Ιταλία, το ένα εκ των οποίων δεν ήταν παρά το ύστατο σάλτο, ο επιθανάτιος ρόγχος των ψευδαισθήσεων, των ψεμάτων και των εγκλημάτων, των οποίων φορείς και δικαιούχοι ήταν οι φιλοσοβιετικές και φιλοκινεζικές γραφειοκρατίες και οι τοπικοί τους θιασώτες, που συνέθεταν ακόμα την ιδεολογική σαβούρα και την ψευδή συνείδηση των γκρουπούσκουλων εξτρεμιστικής επίφασης τα οποία γεννήθηκαν από τις στάχτες του 1968.

Ήδη από το 1969 οι ιταλοί καταστασιακοί διαβεβαίωναν στο εισαγωγικό σημείωμα του περιοδικού *Internazionale Situazionista* ότι: *Η κριτική της ιδεολογίας είναι η προϋπόθεση κάθε κριτικής...* Πρέπει ωστόσο να επιταχύνουμε τη διαδικασία της αποσύνθεσης του «μαρξισμού» (εργατισμός–γραφειοκρατία, θεωρητική υπανάπτυξη–ιδεολογία της υπανάπτυξης)... Για να αποκτήσει συνείδηση του ίδιου της του περιεχομένου, η κοινωνική σύγκρουση ενάντια στις σύγχρονες συνθήκες της επιβίωσης πρέπει να ξεθάψει όλα τα πτώματα από τα οποία πρέπει να ξεβρομίσει τον τόπο... Η κατανάλωση της ιδεολογίας πρέπει να αντικαταστήσει για άλλη μια φορά την ιδεολογία της κατανάλωσης... Από τις ιδέες στα γεγονότα δεν μένει παρά ένα βήμα. Οι πράξεις τις βελτιώνουν... Όμως στο παρόν κίνημα η ΚΔ συγχρόνως προ-εικονίζει το μέλλον του ίδιου του κινήματος. Όταν όλες οι εσωτερικές προϋποθέσεις έχουν συντελεστεί... για να καταργηθεί ο διαχωρισμός σε τάξεις και οι ίδιες οι τάξεις, ο καταμερισμός της εργασίας και η ίδια η εργασία, και για να ξεπεραστεί η τέχνη και η φιλοσοφία πραγματωμένες στην απελευθερωμένη δημιουργικότητα της ζωής χωρίς νεκρό χρόνο, όταν μόνο το καλύτερο θα είναι επαρκές, ο κόσμος θα κυβερνάται από τη μεγαλύτερη αριστοκρατία της Ιστορίας, τη μοναδική κοινωνική τάξη και τη μοναδική ιστορική τάξη αφεντικών χωρίς δούλους. Ίσως σήμερα να είναι η πρώτη φορά που διαφαίνεται αυτή η δυνατότητα. Διαφαίνεται όμως.¹

Η συντριβή της κριτικής σκέψης. Στο ειδεχθές και ερημωμένο τοπίο συντριβής της σκέψης, το οποίο δημιούργησαν στην Ιταλία ιδεολογίες ηγεμονικές, δογματικές και αλαζονικές στην υπηρεσία της αριστεράς και της άκρας αριστεράς, στις οποίες εντάσσονταν όλοι οι διανοούμενοι, η έκρηξη του εξεγερσιακού κινήματος του 1977, που αργότερα ονομάστηκε κίνημα των Μητροπολιτάνων Ινδιάνων, ήταν ένα εκρηκτικό και απρόσμενο γεγονός, ήταν ο ακάλεστος γκρινιάρης στη γαμήλια νύχτα κομμουνιστών και χριστιανοδημοκρατών, ήταν ένα σκάνδαλο ντροπιαστικό και άβολο, ένας δημόσιος και ξεδιάντροπος *οργασμός της Ιστορίας*. Ήταν επομένως ανάρμοστο να μιλάνε γι' αυτό και πράγματι σχεδόν κανένας δεν έχει μιλήσει. Αυτό ήταν το άλλο 1977, αυτό που ήταν ικανό για *nova dicere novo modo*, για να χρησιμοποιήσουμε την έκφραση του Girolamo Savonarola. Παρ' όλη τη σιωπή που το τυλίγει, αυτό το κίνημα κοινωνικής εξέγερσης ήταν το πιο καινοτόμο μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η άρνηση των ιδεολογιών. Στο συστατικό της το πιο γνήσια ανατρεπτικό, η εξέγερση του 1977 ήταν η ριζική άρνηση της εθελοδουλείας που επέβαλλε η οποιαδήποτε ιδεολογία, ήταν η άρνηση του μιλιταντισμού, της πολιτικής, της αντιπροσώπευσης, της ιεραρχίας, του αμετάκλητου πληρεξουσίου και ήταν η άρνηση κάθε συμβιβασμού. Ήταν επίσης η έκρηξη της δημιουργικότητας και της φαντασίας, ανοιχτή σε κάθε καλλιτεχνική επιμόλυνση, από τους φουτουριστές μέχρι τους καταστασιακούς. Η ιδεολογική *langue de bois* του κομμουνιστικού χυδαίου μαρξισμού είχε διαποτίσει, μολύνει και μιάνει όχι μόνο τη διπλή του σκέψη, ενδεή και κίβδηλη, και το λεξιλόγιό του, ευτελές και αξιοθρήνητο, αλλά τη σκέψη και το λεξιλόγιο των μικρών ομάδων που θεωρούνταν εξτρεμιστικές, από το 1968 και μετά, σχεδόν χωρίς εξαίρεση. Η «κοινωνική πρακτική» αυτών των αγωνιστών, που έπειτα, το 1977, παρεισέφρησαν στους Αυτόνομους, ήταν αντάξια της γραφειοκρατικής, συγκεχυμένης, πομπώδους, απειλητικής, αποδεικτικής και πληθωρικής γλώσσας τους, όπως και των ολοκληρωτικών ιδεολογιών που αυτή επικοινωνούσε. Ανάμεσά τους υπήρχαν και πολλοί άνθρωποι με καλή πίστη, αλλά δεν ήταν τέτοιοι οι ηγέτες τους οποίους είχαν αποδεχτεί. Ήταν ακριβώς εκείνοι οι αλαζόνες ηγέτες, λάτρεις της τρομοκρατίας και του ένοπλου αγώνα, αλλά φοβητσιάρηδες και ηλίθιοι τόσο απέναντι στις αστυνομικές προβοκάτιες όσο και στην καταστολή του ΙΚΚ, οι πραγματικοί νεκροθάφτες εκείνου του κινήματος: κανένας έντιμος ιστορικός δεν θα μπορούσε να με διαψεύσει.

Η εκτέλεση ενός ομοιώματος. Στις 17 Φεβρουαρίου 1977 ο ισχυρός *capo* της συμμορίας της κομμουνιστικής συνδικαλιστικής αστυνομίας, Luciano Lama, γελοιοποιήθηκε, ταπεινώθηκε και αποπέμφθηκε σαν αδέσποτο σκυλί από το Πανεπιστήμιο της Ρώμης και αυτό ήταν το *γενέθλιο σκάνδαλο* ενός κινήματος που το χαρακτήριζε η απόλυτη καινοτομία να εκπροσωπείται από μια ελεύθερη συνέλευση η οποία κατάφερνε στην πράξη να κυριαρχεί πάνω στην ίδια της την ελευθερία και στον ίδιο της τον χώρο, εξοβελίζοντας εκείνους που ήλπιζαν ακόμα να τη φιμώσουν και να τη σφετεριστούν. Επρόκειτο για μια πραγματική *εκτέλεση ενός ομοιώματος* του συνδικάτου και του Κομμουνιστικού Κόμματος και στην ίδια πλατειούλα κρεμάστηκε, ως ύψιστη προσβολή, ένα δυσφημιστικό ανδρείκελο του Luciano Lama. Αποστρεφόμενος τη διανοητική ατιμία πολλών που προεκτείνουν αναδρομικώς τις σημερινές τους απόψεις σε μια εποχή κατά την οποία δεν ξεχώριζαν ούτε για τη σαφήνειά τους ούτε για την τιμιότητά τους, εγώ θα παραθέσω παρακάτω όσα έγγραφα ήδη από εκείνη την εποχή και τα οποία πιστεύω ακόμη και σήμερα. Δεν είμαι από εκείνους που η γνώμη τους μεταβάλλεται όπως το φύσημα του ανέμου.

Ο «κομμουνισμός» του 20ού αιώνα. Η απάτη του λεγόμενου κομμουνισμού του 20ού αιώνα δεν κατέρρευσε το 1989 στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης (τότε κατέρρευσαν μονάχα τα ανυπόληπτα καθεστώτα εξουσίας, από τα οποία η ΕΣΣΔ είχε απροσδόκητα αποσύρει οποιαδήποτε υποστήριξη), τουναντίον *κατέρρευσε* το 1977 στη Ρώμη και στην Μπολόνια, όπως και σε άλλες ιταλικές πόλεις. Αυτή η κατάχρηση εξουσίας διήρκεσε εβδομήντα χρόνια και ήταν αρκετά. Αυτό που αποκαλούνταν «κομμουνισμός» σε υπανάπτυκτες χώρες όπως η Ρωσία, η Κίνα και άλλες *δεν ήταν τίποτα πέρα από ένα κτηνώδες σύστημα απαλλοτρίωσης και πρωταρχικής συσσώρευσης κεφαλαίου*. Αυτό αναπαρήγαγε συγκεντρωμένες όλες τις φρικαλεότητες που είχε διαπράξει ο καπιταλισμός στη Δυτική Ευρώπη από τον 15ο αιώνα και εξής, κάτι που είχε ήδη περιγράψει λεπτομερώς ο Μαρξ στο διάσημο κεφάλαιο του *Κεφαλαίου* που είναι αφιερωμένο σ' αυτή τη συσσώρευση – κάτι που τα μαρξιστικά γαϊδούρια, χάρη στις ιδεολογικές τους παρωπίδες, έχουν αναγνώσει χωρίς να συνειδητοποιούν ότι οι ίδιες τερατωδίες συνέβαιναν μπροστά στα μάτια τους στη Ρωσία και στην Κίνα. Ο σοβιετικός και ο κινέζικος

«κομμουνισμός» ήταν στην πραγματικότητα μεταμφιέσεις του αρχαίου ανατολίτικου δεσποτισμού, ο οποίος διαιωνιζόταν έτσι υπό άλλο όνομα, όπως ο Wittfogel και άλλοι είχαν σαφώς καταδείξει.² Η «πανουργία του λόγου» έκανε γενεές ανθρώπων να ζήσουν και να πεθάνουν οικοδομώντας ένα έργο που δεν είχε καμία σχέση με αυτό που εκείνοι ήθελαν να κάνουν ή πίστευαν και αυταπατώνταν πως έκαναν. Αντί για σοσιαλισμό εκείνοι οικοδομούσαν έναν καπιταλισμό χωρίς μπουρζουαζία και χωρίς ατομική ιδιοκτησία. Όλα ανήκαν στο κράτος, δηλαδή στη γραφειοκρατία που το διοικούσε δεσποτικά, όπως ο αρχαίος ανατολίτικος δεσποτισμός. Είναι απαραίτητο, ή ακόμα και επιτακτικό, να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους. Αρκεί όμως.

Ο ρόλος των ιταλών κομμουνιστών το '77. Το Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα, ήδη σε οίστρο εκείνη την εποχή επειδή προετοιμαζόταν να μπει στην κυβέρνηση, εξευτελίστηκε και κάκισσε ακόμα περισσότερο, και άρχισε να πολεμάει με κάθε τρόπο και κάθε μέσο εκείνο το κίνημα, για να αποκτήσει ακόμα περισσότερο τη φήμη του μαντρόσκυλου της κυρίαρχης τάξης. Εκείνη την περίοδο είχα γράψει: *Για πρώτη φορά στη Δύση ένα κόμμα που αποκαλείται κομμουνιστικό προτίθεται όχι απλώς να οργανώσει την ήττα του προλεταριάτου, διατρέχοντας τον κίνδυνο να ηττηθεί μαζί του –όπως στη Βαρκελώνη το 1936– αλλά προτίθεται να θριαμβεύσει άμεσα επί του προλεταριάτου μαζί με την μπουρζουαζία. Είναι χρήσιμο να διακηρύξουμε αυτή την απλή αλήθεια ειδικά στην Μπολόνια, η οποία είναι η Disneyland του ντόπιου σταλινισμού, αλλά, εξαιτίας αυτού, είναι και το προπύργιο του επαναστατικού αντισταλινισμού*.³ Η εκδίωξη του Luciano Lama από το πανεπιστήμιο αποτέλεσε επίσης ένα αναπάντεχο και ηχηρό χαστούκι για τα νεολενινιστικά, μαοϊκά, καστρικά, εργατίστικα κ.λπ. γκρουπούσκουλα, που δεν είχαν πάψει ποτέ να εκπορνεύονται στον σταλινισμό και στα εγκλήματά του, στα οποία ήταν πάντοτε συνένοχα, και εδώ δεν είναι ανάγκη να αναφέρουμε ονόματα, γιατί οι *leader* τους είναι πασίγνωστοι σε όλους λόγω της δημοσιότητας που ο καπιταλισμός αποφάσισε να αποδώσει στους πιο καθυστερημένους και ανίκανους εκ των φαινομενικών εχθρών του – σε εκείνους, εννοώ, οι οποίοι σύντομα θα ξέπλεναν το στόμα τους με τη «γεωμετρική δύναμη που ξεδιπλώθηκε στην οδό Φάνι».

Καταστολή και θεία δίκη. Για να ευχαριστήσουν τους καπιταλιστές και για να απαλλαγούν από μια ανταγωνιστική πολιτική δύναμη στα αριστερά τους, ήταν στη συνέχεια οι ορθόδοξοι κομμουνιστές εκείνοι που τους έχωσαν στη φυλακή, την 7η Απριλίου 1979, κάτι που ήταν για αυτούς τους νεομπολσεβίκους Αυτόνομους ηγέτες ένα είδος θείας δίκης. Η δίκη διήρκεσε εννιά χρόνια, αλλά επρόκειτο για μια καταστολή που όμοιά της δεν είχαμε δει ποτέ πριν, η οποία ανέβασε τον αριθμό των συλληφθέντων σε 25.000 και των εμπλεκόμενων σε 60.000 μεταξύ των νέων, με ποινές προφυλάκισης αρκετών αιώνων να έχουν εκτιθεί: πράγματα που αν είχαν συμβεί σε μια χώρα της Ανατολής θα είχαν προκαλέσει αγανάκτηση ανά τον κόσμο.⁴ Στην Τσεχοσλοβακία, την ίδια εποχή, οι συλλήψεις για τη Χάρτα '77 ήταν 200, κι αργότερα αρκετές ακόμα, αλλά επρόκειτο για νούμερα που δεν συγκρίνονταν με εκείνα της καταστολής που συντόνισαν και έφεραν εις πέρας οι ιταλοί κομμουνιστές. Τα νούμερα αυτής της καταστολής είναι η καλύτερη ένδειξη του βάθους και του εύρους στα οποία έφτασε η εξέγερση, και από την άλλη δείχνουν τον βαθμό της αχρειότητας τόσο των κομμουνιστών όσο και του Κράτους, όπως και των δουλικών διανοούμενων που σε γενικές γραμμές τους υποστήριξαν, εξόν από ελαχιστότατες εξαιρέσεις. Επειδή η συνηγορία του λεγόμενου «κοινοβουλευτικού τόξου» ήταν τόσο ευρεία, και εκείνα τα γεγονότα εντελώς ντροπιαστικά, δόθηκε αργότερα η διαταγή να λογοκριθεί πλήρως η εξέγερση του '77. Κι αυτή η διαταγή εκτελέστηκε. Το 1977 μετατράπηκε σε ταμπού, ένα μεταξύ των πολλών *parties honteuses* της Δημοκρατίας που «γεννήθηκε με την Αντίσταση», όπως έλεγαν τότε, για να καλύψουν αυτά τα απόκρυφα σημεία.

Οι ηγέτες των Αυτόνομων έγιναν, έπειτα από κάποια χρόνια στη φυλακή, όλοι δεκτοί με ανοιχτές αγκάλες από το γαλλικό Κράτος –από όπου ένας διορατικός υπουργός Εσωτερικών με είχε απελάσει ήδη από το 1971– δείγμα του πόσο πολύ επικίνδυνοι ήταν. Ακόμα και σήμερα αυτοί οι *leader*, άριστοι και εμβριθείς γνώστες της Ιστορίας, προσποιούνται ότι η 11η Σεπτεμβρίου 2001 υπήρξε «ένα γεγονός ύψιστης ομορφιάς» και οι τρομοκράτες «μια τολμηρή γροθιά διανοουμένων».⁵ Πιθανότατα εκπαιδευμένοι στο Hollywood.

Η εξόντωση των νέων γενιών. Με την καταστολή του κινήματος του '77 το ιταλικό Κράτος ξεκίνησε μια συστηματική εξόντωση των νέων γενιών, της μιας μετά την άλλη, οι οποίες τώρα έχουν αντι-

ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΑΤΕ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ! Το κείμενο δημοσιεύτηκε στο *il manifesto* στις 23 Σεπτεμβρίου του 1977 τις ημέρες της πιό άγριας καταστολής στην Μπολόνια. Στα ελληνικά μια ελαφρώς συντομευμένη εκδοχή του περιλαμβάνεται στο, *Περί της τρομοκρατίας και του κράτους*, Επίμετρο β', σελ. 137-140, ύψιλον / βιβλία, α' έκδοση 1980, μετ. Κώστας Κουρεμένος. Στον τίτλο τυπικό δείγμα των μορφών επικοινωνίας που εισήγαγαν οι καταστασιακοί με τη χρήση μπαλονιών κόμικ και μετεστραμμένων φωτογραφιών, απεικονίζεται ο Renato Zangheri, δήμαρχος της Μπολόνια, υψηλόβαθμο στέλεχος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ιταλίας και ένας εκ των οργανωτών της καταστολής. Ο ίδιος ο τίτλος είναι ειρωνικός και αφορά στη δήλωση του Zangheri ότι «Η Μπολόνια είναι η πιο ελεύθερη πόλη του κόσμου».

κατασταθεί από εκείνες των νέων μεταναστών που εισάγονται σαν σκλάβοι από την Αφρική. Για να επιτύχει αυτή την εξόντωση, το Κράτος χρησιμοποιεί την τρομοκρατία, την ανεργία, τα ναρκωτικά, την εξαθλίωση, την αστυνομία, τα δικαστήρια και τη φυλακή.⁶ Αυτή όμως η εξόντωση των ιταλικών γενιών συνεχίζεται ατιμωρητί ακόμα και σήμερα με τη μαζική ανεργία, την οργανωμένη από την πολιτική μαφία μετανάστευση και την αποδημία εκείνων των ιταλών νέων που για να γλιτώσουν αναγκάζονται να διαφύγουν σε άλλο τόπο.

Άρνηση του συμβιβασμού και της υπακοής. Το 1977 ήταν επίσης η μετωπική σύγκρουση με τη λογοδιάρροια του Enrico Berlinguer περί «ιστορικού συμβιβασμού» με την κυρίαρχη τάξη και ενάντια στην εργατική τάξη, στην οποία αρνούνταν οποιαδήποτε ευκαιρία έκφρασης· και σε εκείνη τη λογοδιάρροια του Aldo Moro περί «παράλληλων συγκλίσεων». Από τους εργάτες ζητούσαν, όπως συνήθως, να κάνουν θυσίες και ησυχία, με τον πληθωρισμό πάνω από το 20%, τη φτώχεια να εξαπλώνεται ταχέως, τη μείωση του κόστους της εργασίας, τη νεανική ανεργία στα ύψη, η οποία από τότε έχει γίνει ενδημική. Απ' την άλλη το 1977 που εγώ γνώρισα και αγάπησα, από την άλλη πλευρά, ήταν ένα κίνημα εξέγερσης τόσο ελεύθερο που φαίνεται σχεδόν αδιανόητο σε μια σύγχρονη, εξημερωμένη κοινωνία, στην οποία δεν υπάρχει ούτε καν χρόνος να πεις «μην καπνίζετε!» γιατί όλοι ήδη υπακούουν: μια κοινωνία στην οποία απαγορεύεται οτιδήποτε δεν είναι υποχρεωτικό. Σήμερα ο κόσμος, όπως έλεγε ο Giacomo Leopardi, «έχει κατασταλάξει στην υπακοή».

Ένα ασυγχώρητο κίνημα. Ενάντια σε αυτή τη μνημειώδη αδικοπραγία και κακοδοξία, ορθώθηκε ασυγχώρητα περήφανο και αναπάντεχο, ουρανοκατέβατο, ένα κίνημα ριζοσπαστικό και αντισυμβατικό, που όμοιό του δεν είχε ξαναδεί η Ιταλία ούτε η υπόλοιπη Ευρώπη, μια ηφαιστειακή έκρηξη φωτιάς και λάβας, με προθέσεις τολμηρές και χαρούμενες μέσα στις οποίες ήταν αναμειγμένες σε άφθονο βαθμό η φαντασία, η τέχνη, η ζωή, η αυτοειρωνεία, ο σαρκασμός, η πολιτική, η διακωμώδηση και η ανατροπή. Καθότι ασυγχώρητο, σε αυτό το κίνημα δεν δόθηκε άφεση αμαριτών ποτέ, αλλά αντιθέτως το συκοφάντησαν, το σπίλωσαν και το κατέστειλαν όλες οι εξουσίες και το δυσφήμισαν οι διανοούμενοι που υπηρετούσαν το Κόμμα. Και ακόμα και σήμερα, σαράντα χρόνια μετά, παραμένει σκανδαλωδώς καλυμμένο από ένα πυκνό πέπλο ξεδιάντροπης απρεπούς λογοκρισίας, που το διέρρηξαν με το σπάνιο θάρρος τους η Claudia Salaris, ο Pablo Echaurren και λίγοι ακόμα *happy few* – οι οποίοι ήταν, στην πραγματικότητα, ανάμεσα στους πρωταγωνιστές ενός κινήματος που, χωρίς να τον έχει ανάγκη, είχε προκαλέσει τον αυθόρμητο ενθουσιασμό μου.

Πρώτη παρέμβαση: η φάρσα του Censor. Εδώ πρέπει να κάνω μια κάποια παρέμβαση στο βιβλίο της μνήμης μου. Το 1977 ήμουν 28 χρονών και ζούσα ήδη για πάνω από δύο χρόνια σε εθελούσια εξορία, απομονωμένος σε έναν προσεκτικά επιλεγμένο λόφο της Τοσκάνης, λόγω της διαρκούς στοχοποίησης από την Αστυνομία, τους Καραμπινιέρους και τον Εισαγγελέα Αντιτρομοκρατίας Pier Luigi Vigna, ο οποίος με είχε ήδη προσαγάγει, αν και μονάχα για οχτώ μέρες, τον Μάρτιο του 1975 στη Φλωρεντία, ενώ κατευθυνόμουν προς το Μιλάνο, με την κατηγορία της μεταφοράς πολεμικών όπλων. Αυτά τα όπλα κυριολεκτικά μου τα έβαλαν στο αυτοκίνητο, δεν ξέρω αν ήταν οι Καραμπινιέροι, η Αστυνομία ή η Guardia di Finanza: γιατί στο σημείο του μπλόκου, στο οποίο μου έκαναν έλεγχο, βρίσκονταν εκτάκτως και τα τρία σώματα ασφαλείας. Στην πραγματικότητα εκείνη ακριβώς την ημέρα μετέφερα κάτι πιο επικίνδυνο από όπλα: το χειρόγραφο του βιβλίου μου που αργότερα εκδόθηκε υπό το ψευδώνυμο Censor. Σε εκείνη την προσούρα, με τίτλο *Μια Φιλαλήθης Έκθεση σχετικά με τις τελευταίες πιθανότητες επιβίωσης του Καπιταλισμού στην Ιταλία*, προσποιούμουν έναν γέρο υπερσυντηρητικό αστό, κυνικό και αναίσχυντο, ο οποίος παραδεχόταν, βεβαίως, την αποδεδειγμένη χρησιμότητα της προσφυγής από την πλευρά του Κράτους στην τρομοκρατία, με αφετηρία την Piazza Fontana, για να δυσφημήσει και να καταστείλει ανατρεπτικούς και προλετάριους, και να προφυλαχθεί έτσι από έναν εμφύλιο πόλεμο, αλλά επέκρινε σκληρά τους κατοπινούς αστυνομικούς και δικαστικούς *dérapages*. Σχετικά με τους κομμουνιστές, ο Censor επιβεβαίωνε ότι εμείς οι αστοί διαθέταμε σαφώς όλες τις απαραίτητες εγγυήσεις από την πλευρά τους για να τους προσλάβουμε στην κυβέρνηση σε μια στιγμή κρίσης, για να πολεμήσουν ενάντια στην εργατική τάξη, κάτι που είχαν αποδείξει ότι ήξεραν να κάνουν σε εξάαιρετο βαθμό ανά τον κόσμο, και να τους απολύσουμε μετά σαν οικιακούς υπηρέτες, μόλις η κρίση θα είχε ξεπεραστεί. Τελικά, πράγματι, αυτό συνέβη στη συνέχεια και συνεχίζει να συμβαίνει ακόμα και σήμερα, με αυτούς να έχουν αλλάξει μονάχα

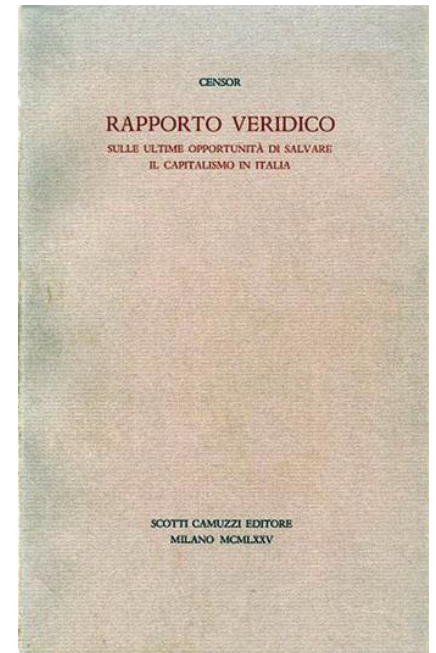
όνομα, μα όχι επάγγελμα – και συνέβη παρόλο που τα αυγά στο καλάθι των κομμουνιστών έσπασαν κυρίως λόγω της απρόσμενης απαγωγής και δολοφονίας του Aldo Moro το 1978, κατά το θέλημα των δυνάμεων του συστήματος που όλως περιέργως ήταν εχθρικές απέναντι στη χρησιμοποίηση των κομμουνιστών εναντίον της εργατικής τάξης. Ήταν οι ίδιες δυνάμεις που προτίμησαν να χρησιμοποιήσουν, ως *deus ex machina*, τις ανεκδιήγητες Ερυθρές Ταξιαρχίες στη θέση των κομμουνιστών, όπως αργότερα, μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, χρησιμοποίησαν τον Bin Laden και σήμερα το Ισλαμικό Κράτος. Αυτά ήταν, και εν μέρει παραμένουν, πράγματα *ανήκουστα*. Σε κάθε περίπτωση, πράγματα που ενοχλούν ακόμα κάθε ψευδή συνείδηση. Η επιδίωξή μου σε αυτή την επιχείρηση –Censor– ήταν να χρησιμοποιήσω τη μέθοδο του εχθρού, δημιουργώντας μια μπροσούρα *υπό ψεύτικη σημαία*, λέγοντας το *ανομολόγητο* στους εχθρούς μου. Απέδειξα έτσι πειραματικώς και επιστημονικώς πόσο εύκολο είναι να πλανέψεις τον πληθυσμό στο σύνολό του, και τον ίδιο τον εχθρό, με τις ίδιες μεθόδους που χρησιμοποιούνταν στη σκηνοθεσία της τρομοκρατίας. Με αυτόν τον τρόπο ξεσκέπασα την απάτη και πλάνεψα τους πλανευτές με την ίδια τους τη μέθοδο.

Δεύτερη παρέκβαση: το σκάνδαλο Censor. Αυτή η μπροσούρα βγήκε λίγο αργότερα σε μια έκδοση 520 αριθμημένων αντιτύπων για βιβλιόφιλους, τυπωμένη κομπά με μονοτυπία, σε ειδικό χαρτί, και διανεμήθηκε, μέσω ταχυδρομείου, στην ελίτ: σε τραπεζίτες, πολιτικούς, δημοσιογράφους, ακόμα και στον Πάπα Paolo VI. Τα απεσταλμένα αντίτυπα είχαν τυπωμένες αφιερώσεις *ad personam*.

Είχα αφιερώσει αυτή τη *Φιλαλήθη Έκθεση* στη μνήμη του, εκλιπόντα δύο χρόνια νωρίτερα, ανθρωπιστή τραπεζίτη Raffaele Mattioli, του οποίου είχα υπάρξει φίλος στα νιάτα μου – και αυτό το γεγονός κάλυψε αργότερα τα ίχνη που θα μπορούσαν να είχαν οδηγήσει σε μένα. Ο εκδότης Sergio Scotti Camuzzi δέχτηκε στη συνέχεια ευχαριστήριες επιστολές από τους Giulio Andreotti, Aldo Moro, Pietro Nenni, Giorgio Amendola, Guido Carli, Bruno Visentini, Gianni Agnelli, από το Ανώτατο Συμβούλιο της Εισαγγελίας, από τη Νομαρχία του Μιλάνου, κ.ά. Όλοι οι δημοσιογράφοι, αλλά ειδικά εκείνοι της αριστεράς, που αδημονούσαν εν αναμονή του «ιστορικού συμβιβασμού», διακρίθηκαν για τα δουλοπρεπώς πλεγμένα εγκώμιά τους προς τον ισχυρό και ελιτιστή Censor και ανταγωνίζονταν ήδη για το ποιος θα του ζητούσε πρώτος κάποια χάρη, προτού καν μάθουν ποιος ήταν. Δεν έδειχνε να τους ενοχλεί καθόλου ο ακραίος κυνισμός του σχετικά με τη χρήση της τρομοκρατίας και των κομμουνιστών εναντίον της εργατικής τάξης και πιο συγκεκριμένα εναντίον των φτωχών στο σύνολό τους, κάτι διόλου politically correct. Ως αυτουργό υποψιάζονταν τον γερουσιαστή Merzagora, πρώην πρόεδρο της Γερουσίας και της Δημοκρατίας *ad interim*, τον διοικητή της Τράπεζας της Ιταλίας, Guido Carli, ο οποίος υπέγραφε ως Bancor, ακόμη και τον Eugenio Montale, που αργότερα μου έγραψε ένα γράμμα σχετικά. Το βιβλίο έγινε εξαιρετικά περιζήτητο και γέννησε παθολογική περιέργεια. Κατόπιν κυκλοφόρησαν από τον εκδότη Mursia πέντε διαδοχικές επανεκδόσεις μέσα στην ίδια χρονιά.⁷

Στη φυλακή. Η βασική ανησυχία μου, την ημέρα της σύλληψής μου, ήταν να κρύψω το χειρόγραφο, το οποίο έδωσα αμέσως στη γυναίκα μου, Katharine Scott, η οποία κατευθυνόταν στη Βενετία, με το βιολί της και τον χαρτοφύλακά της. Όταν το αυτοκίνητο της αστυνομίας στο οποίο μας είχαν επιβιβάσει άρχισε να κατευθύνεται προς το αρχηγείο της αστυνομίας στη Φλωρεντία, άρχισα να τραγουδάω στα γαλλικά μια *détournée* εκδοχή του διάσημου τραγουδιού *Et maintenant...* του Gilbert Bécaud, οι λέξεις του οποίου, αλλαγμένες στο κατάλληλο σημείο, είχαν έτοιμα μετατραπεί σε οδηγίες προς τη σύντροφό μου για το πώς θα έσωζε το χειρόγραφο, πώς θα υπερασπιζόταν τον εαυτό της και στη συνέχεια θα κρυβόταν. Έτσι, το χειρόγραφο μπήκε, μαζί με τις αποσκευές, για δύο ημέρες, στις γυναικείες φυλακές της Santa Verdiana στη Φλωρεντία, χωρίς να προκαλέσει την παραμικρή υποψία, για να εξέλθει μετά και να μεταφερθεί σε ασφαλές μέρος. Ήταν τόσο θρασύ το τραγούδι μου που ένας αστυνομικός με ρώτησε: «Συγγνώμη, αλλά εμείς σας συλλαμβάνουμε. Τι λόγο έχετε να τραγουδάτε;». Αυτός που εκτέλεσε τη διαταγή για τη σύλληψη ήταν πράγματι ο διάσημος επιθεωρητής της αστυνομίας Giuseppe Impallomeni (μέλος της Π2, αριθμός δελτίου 2213). Αν εκείνο το χειρόγραφο είχε βρεθεί, δεν θα είχα βγει από τη φυλακή προτού αποκαλύψω την προέλευσή του, και ήδη έπρεπε να υπερασπιστώ τον εαυτό μου απέναντι στην κατηγορία της κατοχής όπλων· κάτι που έκανα πολύ απλά λέγοντας στον Pier Luigi Vigna: «τα όπλα τα έχετε βάλει εσείς, και θα το αποδείξω». Η κατηγορία της μεταφοράς πολεμικών όπλων επέσυρε ελάχιστη ποινή 12 ετών, αν δεν με απατά η μνήμη μου. Το χειρόγραφο αποτελούσε

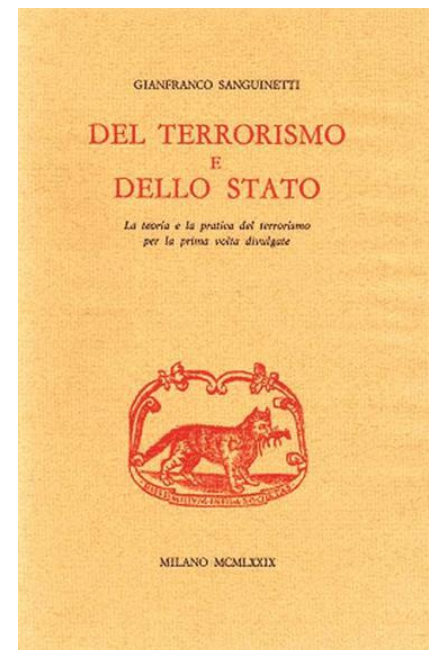
ΜΙΑ ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ. Εξώφυλλο της πρώτης έκδοσης του βιβλίου του περίφημου σκανδάλου Censor [Κήνσωρ] που οργάνωσε ο Sanguinetti το 1975 στην Ιταλία. Στα ελληνικά περιέχεται στο, *Σχετικά με την Ιταλική κρίση, Άκμων, 1977, μετ. Ευγενία Παπαδημητρίου - Βρεττάκου, σελ. 9 - 152.*

ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ ΤΟΥ CENSOR ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ. Εξώφυλλο της πρώτης έκδοσης. Στην κόκκινη κουβερτούρα αναγράφεται, *Η ιταλική επανάσταση ρίχνει τη μάσκα.* Στα ελληνικά περιέχεται στο, *Σχετικά με την Ιταλική κρίση, Άκμων, 1977, μετ. Ευγενία Παπαδημητρίου - Βρεττάκου, σελ. 153 - 177.*

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΠΡΩΤΗ ΚΟΙΝΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΠΡΑΧΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ. Εξώφυλλο της πρώτης ιταλικής έκδοσης. Στα ελληνικά κυκλοφορεί σταθερά από το 1980, *Περί της τρομοκρατίας και του κράτους, ύψιλον / βιβλία, α' έκδοση 1980, μετ. Κώστας Κουρεμένος.*

αντιθέτως ανατρεπτική απάτη, εξαιρετικά επικίνδυνη για τον μεταφορέα του, η οποία θα βάρυνε εμένα αν αποκαλυπτόταν προτού καν δει το φως της δημοσιότητας. Εγώ δεν γνώριζα, λόγω του σύντομου χρονικού διαστήματος που πέρασα στη φυλακή Murate, ποια ήταν η τύχη του χειρογράφου, αλλά, μόλις βγήκα, με περίμενε μια ωραία έκπληξη όταν πληροφορήθηκα ότι είχε περάσει αλώβητο μέσα από τα κάγκελα της γυναικείας φυλακής. Ήμουν επομένως χαρούμενος: ήμουν ελεύθερος, μπορούσα ακόμα να προκαλέσω πλήγματα και να εκδικηθώ τους εχθρούς μου. Ένας φίλος του Boccaccio, ο Paolo da Certaldo, θεωρούσε ότι αυτές ήταν οι δυο μεγαλύτερες «χαρές» στον κόσμο: «Η πρώτη χαρά είναι να παίρνεις την εκδίκησή σου... Η δεύτερη χαρά είναι να βγαίνεις από τη φυλακή...».⁸ Κρύφτηκα στο Μπέργκαμο και κάθε μέρα στρωνόμουν στη δουλειά για να προετοιμάσω την έκδοση, απερίσπαστος, στη βιβλιοθήκη της Piazza Vecchia, μπροστά στο Palazzo della Ragione.

Αποδείξεις για την ανυπαρξία του Censor. Η επιτυχία του σκανδάλου ήταν τεράστια, και το μυστικό της επιχείρησης τόσο αδιαπέραστο (δεν ήταν εις γνώσιν κανενός – εκτός του Guy Debord, του καθηγητή Ariberto Mignoli, του καθηγητή Sergio Scotti Camuzzi, ως *ad hoc* επιλεγμένου νέο-εκδότη, και ενός άλλου συνεργού), τόσο που ήμουν εγώ αυτός που στη συνέχεια έπρεπε να αποκαλύψω, έξι μήνες αργότερα, την ανυπαρξία του Censor. Δεν μπορούσα σε καμία περίπτωση να φυλάξω κι άλλο το μυστικό γιατί, τον Νοέμβριο του 1975, στο Μιλάνο, οι αξιωματούχοι των μυστικών υπηρεσιών είχαν διατάξει τον εκδότη Scotti Camuzzi να αποκαλύψει εντός 24 ωρών το πραγματικό όνομα του Censor.

Εξέδωσα λοιπόν άλλη μια προσούρα, πάντα με μονοτυπία, σε 520 αριθμημένα αντίτυπα, την 15η Ιανουαρίου 1976: *Αποδείξεις για την ανυπαρξία του Censor / Ανακοινωμένες από τον συγγραφέα του*. Διανεμήθηκε πρώτα στον Giorgio Bocca (ο οποίος είχε πρώτος λαθέψει σχετικά με τον Censor, στην εφημερίδα *Il Giorno*), και συνέπεσε με το πρώτο ή το δεύτερο φύλλο της νέας εφημερίδας *La Repubblica*, για να έχει το μεγαλύτερο δυνατό audience [ακροατήριο].⁹ Αυτή η δεύτερη προσούρα καταβύθισε σε έναν μη αναστρέψιμο φόβο και τρόπο όλους μου τους υμνητές, δίνοντάς μου την ευκαιρία να αποδείξω ότι ήταν το *nominatum* της δουλοπρέπειας, της αχρειότητας, της άγνοιας και της ηλιθιότητας: τους ξεγέλασα. Το incipit έδινε τον τόνο: *Όσοι μέχρι τώρα λυπήθηκαν γιατί δεν ήξεραν ποιος ήταν ο συγγραφέας της Φιλαλήθους Έκθεσης, τώρα θα λυπηθούν γιατί θα το μάθουν. Όσους σκανδάλισε η ανωνυμία του Censor, θα 'χουν λόγους να σκανδαλιστούν ακόμα χειρότερα τώρα. Όσοι έπλεξαν το εγκώμιο του Censor πιστεύοντας πως θα κάνουν καλή εντύπωση στα μάτια ενός ισχυρού, δεν θα νιώσουν και πολύ περήφανοι γι' αυτό...* κ.λπ.

Δεν με συγχώρησαν ποτέ και δεν έκανα ποτέ τίποτα για να με συγχωρήσουν. Αντιθέτως, έκανα χειρότερα. Μια τέτοια ευκαιρία μου δόθηκε από το ίδιο το κίνημα του 1977, όπως θα δούμε παρακάτω.

Η μεγαλύτερη αδυναμία του κινήματος. Μια από τις μεγαλύτερες αδυναμίες του κινήματος του '77 ήταν η ελλιπής συνείδηση πάνω στο φαινόμενο της τρομοκρατίας, με το οποίο τότε, όπως και τώρα, διεξάγεται η πολιτική. Όμως η Ιταλία ήταν, όπως έχω ήδη γράψει πολλές φορές, *το πειραματικό εργαστήριο της σύγχρονης τρομοκρατίας υπό ψεύτικη σημαία σε παγκόσμιο επίπεδο*. Σήμερα αυτή η φράση είναι μια κοινοτοπία, γιατί αυτό το είδος τρομοκρατίας είχε μεγάλη επιτυχία και εφαρμοζόταν σχεδόν κάθε εβδομάδα από –και σε– όλα τα Κράτη εναντίον του πληθυσμού: ποτέ δεν χτυπούσε τις τράπεζες, τους πολιτικούς ή όποιον κατείχε την εξουσία· χτυπούσε πάντα τον φτωχό κόσμο. Τότε όμως δεν ήταν τόσο προφανές. Η απόλυτη καινοτομία του φαινομένου αξίωνε μια προσοχή που δεν δόθηκε, και την οποία προσπάθησε να τραβήξει ήδη το 1969, ύστερα πάλι το 1975, ύστερα πάλι το 1977, αλλά και στη συνέχεια. Και εδώ πρέπει να κάνω μια ακόμα παρέκβαση περί της τρομοκρατίας, γιατί αυτή έμελλε να αποδειχθεί καθοριστική για την Ιταλία τα επόμενα δεκαπέντε και πλέον χρόνια, και στη συνέχεια για όλον τον κόσμο.

Παρέκβαση περί της τρομοκρατίας. Το μεγαλύτερο μέρος των συμμετεχόντων σε εκείνο το κίνημα ήταν νεότεροι από εμένα: δεν είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν από κοντά την εγκληματική χρήση που το Κράτος επεφύλαξε, από το 1969, στην τρομοκρατία, η οποία παρουσιάστηκε από τους πολιτικούς, τους δικαστές και τους δημοσιογράφους ως το άκρον άωτον της ανατροπής, ενώ ήταν, εντελώς αντίθετα, το προκεχωρημένο, ποταπό και απεχθές φυλάκιο του καπιταλισμού και των μυστικών υπηρεσιών του Κράτους εναντίον της ταξικής πάλης. Τα εξωκοινοβουλευτικά γκρουπούσκουλα, με την αθεράπευτη μιζέρια τους, έπεσαν σε γενικές γραμμές θύ-

ματα της απάτης, και με σχεδόν ηλίθιο τρόπο θαύμαζαν ακαθόριστα τους «συντρόφους που έκαναν λάθος», και καμιά φορά έκαναν λάθος και τα ίδια και κατέληγαν σαν τα ποντίκια στη φάκα. Οι κομμουνιστές τα γνώριζαν όλα, αλλά σιωπούσαν, όπως πάντα, για να επωφεληθούν αργότερα. Κανένα άλλο κόμμα δεν είχε συμφέρον να πει την αλήθεια. Τότε ήταν που στην Ιταλία ξεκίνησε εκείνο το παιχνίδι των απειλών και των αλληλοδιαπλεκόμενων εκβιασμών, των παζαριών, της συμπαιγνίας και της διαφθοράς που στη συνέχεια μονάχα επεκτάθηκε και οξύνθηκε. Ζώντας στο Μιλάνο τη δεκαετία του '60 έβλεπα από κοντά εκείνο που συνέβαινε, και το κατανοούσα περισσότερο *εξ ανάγκης* παρά *εξ επιλογής*, γιατί αυτά είχε η ζωή. Και δεν ήταν λίγοι οι κοντινοί μου ή οι φίλοι μου που πέθαναν ή καταδικάστηκαν άδικα σε μεγάλες ποινές.

Το Reichstag καίγεται. Αφού όλοι οι καταστασιακοί είχαμε διαφύγει στην Ελβετία μετά τη βόμβα της Piazza Fontana, εξουσιοδοτήσαμε έναν από εμάς να επιστρέψει στο Μιλάνο και να δημοσιεύσει στις 19 Δεκεμβρίου '69, μαζί με τρεις έμπιστους φίλους, μια αφίσα που είχαμε σχεδιάσει, με τίτλο *Καίγεται το Reichstag*; και υπογραφή *Οι φίλοι της Διεθνούς*.¹⁰ Σε εκείνη την αφίσα βεβαιώναμε ότι η σφαγή ήταν έργο των μυστικών υπηρεσιών, και ότι ο σκοπός της ήταν να χτυπήσει και να δυσφημίσει το προλεταριάτο για να βάλει τέλος στην ταξική πάλη του «θερμού φθινόπωρου» του '69. Μπορεί κανείς να διαβάσει, μεταξύ άλλων: «Ο σκοπός των εγκληματικών επιθέσεων είναι τα αποτελέσματά τους, άμεσα και έμμεσα... η ίδια η εξουσία, στα πλαίσια της τάσης της για ολοκληρωτική κατάφαση, εκφράζει με θεαματικό τρόπο την ίδια της την τρομοκρατική άρνηση.»

Η Piazza Duomo, η Piazza Fontana και άλλα συμβολικά σημεία στο Μιλάνο –όπως οι πλατειούλες σε αρκετά μεγάλα εργοστάσια– ταπετσαρίστηκαν στη διάρκεια της νύχτας με αυτή την αφίσα που είχε τυπωθεί με έναν «κλεμμένο πολύγραφο», αυτό ήταν γεγονός: όμως καμία εφημερίδα, κανένα περιοδικό δεν ρίσκαρε να παραθέσει ή να αναπαράγει το κείμενο της, και καταλαβαίνουμε το γιατί. Προκάλεσε δυσπιστία ακόμα και στους κύκλους της άκρας αριστεράς, η οποία σιωπούσε: τι περίεργο που κορόιδα όπως οι ιταλοί εξωκοινοβουλευτικοί δυσπιστούσαν ακριβώς μπροστά στην απλή αλήθεια, αν αυτή δεν προερχόταν από κάποια πηγή που να είναι στα μάτια τους «εγκεκριμένη».¹¹

Η δίκη της Piazza Fontana. Όπως ήδη μνημόνευσα, στα τέλη Νοεμβρίου του 1975, αποφάσισα ότι έπρεπε να βγάλω γρήγορα τη μάσκα στην υπόθεση με την προσούρα του Censor, γιατί η αστυνομία με είχε καλέσει στη Φλωρεντία για να μου παραδώσει κλήτευση να καταθέσω ως μάρτυρας στη δίκη της Piazza Fontana, η οποία είχε μετατεθεί όσο πιο μακριά γινόταν από το Μιλάνο, στο Catanzaro. Παίρνοντας τις μέγιστες προφυλάξεις, εξαφανίστηκα από όλες μου τις διευθύνσεις, επειδή διάφοροι μάρτυρες είχαν ήδη χαθεί για πάντα, και, ταξιδεύοντας με ψεύτικο όνομα, παρουσιάστηκα στον δικαστή Gianfranco Migliaccio, έναν νέο, καλλιεργημένο αριστοκράτη από τον Νότο της Ιταλίας, στον οποίο παρέδωσα, μετά από συμβουλή του Debord, μια ιδιαίτερα ευσύνοπτη γραπτή κατάθεση, στην οποία πιστοποιούσα ότι δεν είχα καμία *οικονομική* απόδειξη εναντίον του ιταλικού Κράτους, που άλλωστε δεν ήταν δική μου δουλειά να παρέχω: εγώ, βεβαίωνα, ήμουν μάρτυρας ενός ιστορικού γεγονότος και θεωρούσα την Ιστορία το μοναδικό δικαστήριο αξιο σεβασμού. Αυτός ο δικαστής είχε ήδη διαβάσει με ενθουσιασμό την προσούρα του Censor. Είπε ότι τον απογοήτευσε η κατάθεση αφού δεν ήταν ιδιαίτερα βοηθητική και με ρώτησε γιατί είχα τόσο λίγη εμπιστοσύνη στο δικαστικό σώμα· κυρίως όμως με ρώτησε τι θα έκανα εγώ εάν βρισκόμουν στη θέση του, μια ερώτηση που ποτέ δεν περιμένα, αλλά η οποία μου έδειξε την ειλικρινή καλή του πίστη.

Τον ρώτησα αν μπορούμε να μιλήσουμε κατ' ιδίαν, και εκείνος είπε στη γραμματέα να βγει έξω. Τα ενδεχόμενα ήταν δύο, του είπα: εάν επιθυμούσε να κάνει καριέρα στο δικαστικό σώμα, θα ήταν καλύτερα για εκείνον να επικυρώσει όλα τα μυθεύματα της επίσημης εκδοχής. Διαφορετικά, θα μπορούσε να περάσει στην Ιστορία ως ένας δίκαιος και θαρραλέος δικαστής. «Και τι θα κάνατε εσείς στη θέση μου;» – με ρώτησε. Του απάντησα απερίφραστα: «Αρχίστε με τη σύλληψη του στρατηγού Gian Adelio Maletti, επικεφαλής της υπηρεσίας D της μυστικής υπηρεσίας, και του λοχαγού Antonio Labruna». Ήταν και οι δύο μέλη της Στοάς Π2, όπως αποκαλύφθηκε αργότερα.

Μου άφησε τις καλύτερες των εντυπώσεων, και συνεχίζω να διατηρώ σεβασμό για αυτόν τον άνθρωπο. Το είπε και το έκανε: ο στρατηγός και ο λοχαγός συνελήφθησαν αμέσως, τον Φεβρουάριο του 1976 και κατόπιν καταδικάστηκαν, λίγους μήνες αργότερα στο Catanzaro. Μεταξύ άλλων ο στρατηγός Maletti, κάτω από πίεση, αποκάλυψε την ανάμειξη της CIA και στην προμήθεια των εκρηκτικών που χρησιμοποιήθηκαν στην

Piazza Fontana. Ο δικαστής Gianfranco Migliaccio πέρασε ως εκ τούτου στην Ιστορία ως αυτός που έγραψε στη δικαστική απόφαση του εφετείου των Maletti και Labruna: «Οι ανατρεπτικές δυνάμεις που ευθύνονται για τις βομβιστικές ενέργειες [της 12ης Δεκεμβρίου] εντοπίζονται το 1969 στο εσωτερικό της SID».¹²

Στα μέρη του Πυθαγόρα. Όμως, κατ’ εμέ, όταν διηγείσαι μια ιστορία, κι ας είναι δραματική, είναι πάντα τα κωμικά παρεπόμενα, και καμιά φορά και παράδοξα, που επαναφέρουν τα πράγματα στη ρεαλιστική τους προοπτική, οπότε θα κάνω άλλη μία παρέκβαση για το ταξίδι μου στα μέρη του Πυθαγόρα. Ο Guy Debord, τον οποίο πήγα να βρω στο Παρίσι –παράνομα, αφού είχα απελαθεί– στα μέσα Νοεμβρίου του ’75, για να στήσουμε το σκάνδαλο της αποκάλυψης της ταυτότητας του Censor, με είχε προειδοποιήσει λέγοντάς μου ότι η θέση του μάρτυρα είναι πιο επικίνδυνη από εκείνη του κατηγορούμενου, και μου εξέφρασε την πιο δικαιολογημένη ανησυχία του σχετικά με το ταξίδι μου στην Καλαβρία, και επίσης σχετικά με ολόκληρο το χρονικό διάστημα πριν από την κατάθεσή μου και την έκδοση της μπροσούρας στην οποία θα έβγαζα τη μάσκα του Censor, την οποία ορθώς θεωρούσε ως την πιο κρίσιμη. Στη συνέχεια με παρακίνησε να οργανώσω με «στρατιωτικό» τρόπο την προστασία μου. Να εγκαταλείψω τα δύο σπίτια στα οποία κατοικούσα και να καταφύγω σε μια υπεράνω υποψίας βίλα του 15ου αιώνα στο San Domenico του Fiesole, η οποία στην εποχή της είχε δωριστεί από τον Cosimo de’ Medici στον Marsilio Ficino, ένα μέρος στο οποίο βασίλευε μια αξιοζήλευτη γαλήνη, υπήρχε ένας υπέροχος κήπος και μια αψίδα με δύο ανάγλυφες παραστάσεις του Πλάτωνα και του Marsilio, του πρώτου μεταφραστή και σύγχρονου ερμηνευτή του.

Είχα εν τω μεταξύ ρωτήσει έναν γείτονά μου στην εξοχή, διάσημο γυναικολόγο της Ρώμης, αν κατά τύχη γνώριζε κανέναν στην Καλαβρία που να είχε την ικανότητα και τη διάθεση να μου προσφέρει τις υπηρεσίες του. Εκείνος μου υπέδειξε έναν τραπεζίτη, στη γυναίκα του οποίου είχε κάνει ολική αφαίρεση μήτρας (σημαντική προϋπόθεση για να μπορεί να επιδεικνύεται φορώντας μπικίνι στην παραλία, όπως μου είπε) χωρίς ποτέ να ζητήσει πληρωμή για αυτή την επέμβαση. Στην αγροικία του γυναικολόγου κατέφθανε στη συνέχεια ως δώρο, κάθε χρόνο, ένα φορτηγό με αρνιά. Όταν έφτασα με τη σύντροφό μου, χρησιμοποιώντας ψεύτικο όνομα, στην Καλαβρία, στα μέσα του απογεύματος τηλεφώνησα στον τραπεζίτη λέγοντάς του ότι ήμουν φίλος του φίλου του και χρειάζομαι μια συμβουλή. Εντός μισής ώρας βρισκόταν στο ξενοδοχείο μου, όπου μετά από τις τυπικότητες, θέλησε να μας προσφέρει ένα whisky. Έπειτα είπε: «Θα παρακαλέσω την κυρία να μας συγχωρέσει, αλλά τώρα πρέπει να μιλήσουν οι άντρες» και απομακρυνθήκαμε. Ήταν σύντομος. Με ρώτησε από ποιον έπρεπε να προστατευθώ και για πόσο χρόνο. Εγώ του απάντησα ότι χρειάζομαι την προστασία του έως την αυριανή ημέρα και μέχρι το Catanzaro, και ότι ήθελα να προστατευθώ από την αστυνομία και τις μυστικές υπηρεσίες, ενάντια στις οποίες θα πήγαινα να καταθέσω. Δεν ίδρωσε τ’ αυτί του. Το δικαστήριο του Catanzaro απείχε πάνω από μια ώρα με το αυτοκίνητο. Μου είπε ότι δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα, ότι θα φρόντιζε αυτός για όλα και ότι, από εκείνη τη στιγμή και στο εξής, θα ήμουν φιλοξενούμενός του. Στη συνέχεια πήγαμε, μετά τις επτά το βράδυ, να κάνουμε τον παραδοσιακό περίπατο στην κεντρική οδό της πόλης. Ήταν ένας περίπατος από την πρώτη στιγμή διδακτικός: όταν περνούσαμε εμείς, όλοι έβγαζαν το καπέλο, αλλά ποτέ ο οικοδεσπότης μου. Η συζήτηση ήταν ευχάριστη και ελαφριά, τουλάχιστον μέχρι τη στιγμή που η σύντροφός μου είχε την ατυχή έμπνευση να ρωτήσει τον οικοδεσπότη μας πώς πάει το ζήτημα της μαφίας στην Καλαβρία: εγώ της έριξα μια μικρή κλοτσιά στο πόδι· εκείνος έκανε μια παύση, γύρισε ελαφρώς προς το μέρος της και με έκπληκτο ύφος της είπε: «Από ποια χώρα κατάγεστε εσείς, κυρία μου;» «Από την Αγγλία», του απάντησε εκείνη. Θα θυμάμαι για πάντα το σχόλιό του: «Α! Βλέπω ότι στην Αγγλία διαβάζετε πολλές εφημερίδες!». Κατόπιν, μετά από αυτό το επεισόδιο, ο περίπατος συνεχίστηκε με ηρεμία.

Το δείπνο στη βίλα του ήταν περίφημο. Με ρώτησε ποια χρονιά είχα γεννηθεί και, αφού έμαθε ότι ήμουν του 1948, όλο το βράδυ πίναμε το εξαιρετικό Cirò του 1948. Γύρω στα μεσάνυχτα ήρθε να μας πάρει ένα αυτοκίνητο και ξεπροβοδίζοντάς με μου είπε ότι το πρωί της επομένης στις επτά θα έρχονταν στο ξενοδοχείο δυο αυτοκίνητα, μεγάλα σκούρα Fiat, και ότι εμείς έπρεπε να μπούμε στο πρώτο. Πράγματι, στις επτά ακριβώς ήταν ήδη εκεί και μας περίμεναν. Στο πρώτο επέβαινε ο οδηγός. Στο δεύτερο επέβαιναν τέσσερις άντρες. Κάναμε λίγο πάνω από μια ώρα για να φτάσουμε στο Catanzaro, με ξεπροβόδισε η συνοδεία μου και μπήκα στο δικαστήριο για να καταθέσω στον δικαστή Gianfranco Migliaccio. Μετά την κατάθεσή μου, ένωσα πολύ πιο ανάλαφρος και πήγα με τη σύντροφό μου σε μια παλιά ταβέρνα, όπου βρισκόταν κρεμασμένο, πίσω από τον πάγκο του καταστήματος, ένα βαρέλι 30 γαλονιών με κρασί Marsala: «Πόσο έχει μέσα;» ρώτησα τον ταβερνιάρη, και είπε ότι δεν

Il volantino qui riprodotto, che si poteva trovare in Piazza Fontana e davanti alle maggiori fabbriche di Milano già il 19 dicembre 1969, nei giorni della massima repressione, è l'unico esempio di comprensione immediata e generale di ciò che solo alcuni mesi più tardi i militanti più « estremisti » osavano timidamente e solo parzialmente affermare, a proposito delle bombe del 12 dicembre.

Il Reichstag brucia?

Compagni,

il movimento reale del proletariato rivoluzionario italiano lo sta conducendo verso il punto da cui sarà impossibile — per lui e per i suoi nemici — ogni ritorno al passato. Mentre si dissolvono una dopo l'altra tutte le illusioni sulla possibilità di ristabilire la « normalità » della situazione precedente, matura per entrambe le parti la necessità di rischiare il proprio presente per guadagnarsi il proprio futuro.

Di fronte al montare del movimento rivoluzionario, malgrado la metodica azione di recupero dei sindacati e dei burocrati della vecchia e nuova « sinistra », diviene fatale per il Potere risolvere ancora una volta la vecchia commedia dell'ordine, giocando questa volta la falsa carta del terrorismo, nel tentativo di scongiurare la situazione che lo costringerà a scoprire tutto il suo gioco di fronte alla chiarezza della rivoluzione.

Gli attentati anarchici del 1921, i gesti disperati dei sopravvissuti al fallimento del movimento rivoluzionario di allora, fornirono un comodo pretesto alla borghesia italiana per instaurare, con il fascismo, lo stato d'assedio su tutta la società.

Forte — nella sua impotenza — della lezione del passato, la borghesia italiana del 1969 non ha bisogno di vivere la grande paura del moto rivoluzionario, né di aspettare la forza che solo dalla sconfitta di questo le può ancora derivare, per liberarsi delle proprie illusioni demo-

cratiche. Oggi essa non ha più bisogno degli errori dei vecchi anarchici per trovare un pretesto alla realizzazione politica della propria realtà totalitaria, ma tale pretesto cerca di fabbricarselo da sola, incastrando i nuovi anarchici in una montatura poliziesca, o manipolando i più sprovveduti fra loro in una grossolana provocazione. Gli anarchici, in effetti, offrono i migliori requisiti per le esigenze del potere: immagine staccata e ideologica del movimento reale, il loro « estremismo » spettacolare permette di colpire in loro l'estremismo reale del movimento.

LA BOMBA DI MILANO E' ESPLOSA CONTRO IL PROLETARIATO

Destinata a ferire le categorie meno radicalizzate, per allentarle al potere, e a chiamare a raccolta la borghesia per la « caccia alle streghe »: non a caso la strage fra gli agricoltori (Banca Nazionale dell'Agricoltura), solo la paura tra i borghesi (Banca Commerciale). I risultati, diretti e indiretti, degli attentati, sono il loro fine.

Per il passato, l'atto terroristico — come manifestazione primitiva e infantile della violenza rivoluzionaria nelle situazioni arretrate, o come violenza perduta sul terreno delle rivoluzioni sconfitte — non è mai stato che un atto di rifiuto parziale e perciò vinto in partenza: la negazione della politica sul terreno della politica stessa. Al contrario, nella situazione attuale, di fronte all'ascesa di un nuovo periodo rivoluzionario, è il Potere stesso che, nel tendere alla propria affermazione totalitaria, esprime spettacolarmente la propria negazione terroristica.

In un'epoca che vede rinascere il movimento che sopprime ogni potere separato dagli individui, il Potere stesso è costretto a riscoprire, fino alla prassi cosciente, che tutto ciò che esso non uccide lo indebolisce. Ma la borghesia italiana è la più miserabile d'Europa. Incapace oggi di realizzare il proprio terrore attivo sul proletariato, non le resta che tentare di comunicare alla maggioranza della popolazione il proprio terrore passivo, la paura del proletariato.

Impotente e maldestra, nel tentativo di bloccare in questo modo lo sviluppo del movimento rivoluzionario e di crearsi ad un tempo artificialmente una forza che non possiede, rischia di perdere in un sol colpo entrambe le possibilità. E' così che le fazioni più avanzate del potere (in-

terne o parallele — governative o d'opposizione) hanno dovuto sbagliare. L'eccesso di debolezza riporta la borghesia italiana sul terreno dell'eccesso poliziesco, essa comincia a comprendere che la sua sola possibilità di uscire da un'agonia senza fine passa per il rischio della fine immediata della sua agonia.

Così il Potere deve bruciare fin dall'inizio l'ultima carta politica da giocare prima della guerra civile o di un colpo di Stato di cui è incapace, la doppia carta del falso « pericolo anarchico » (per la destra) e del falso « pericolo fascista » (per la sinistra), allo scopo di mascherare e di rendere possibile la sua offensiva contro il vero pericolo, il proletariato. Di più, l'atto con cui oggi la borghesia tenta di scongiurare la guerra civile è in realtà il suo primo atto di guerra civile contro il proletariato. Per il proletariato dunque, non si tratta più di evitarla né di incominciarla, ma di vincerla.

Ed esso ha ormai incominciato a capire che non è con la violenza parziale che la può vincere, ma con l'autogestione totale della violenza rivoluzionaria e l'armamento generale dei lavoratori organizzati nei Consigli operai. Esso quindi sa ormai di dover respingere definitivamente, con la rivoluzione, l'ideologia della violenza insieme alla violenza dell'ideologia.

Compagni: non lasciatevi fermare qui: il potere e i suoi alleati hanno paura di perdere tutto; noi non dobbiamo avere paura di loro e soprattutto non dobbiamo averne di noi stessi: "non abbiamo da perdere che le nostre catene e tutto un mondo da guadagnare".

Viva il potere assoluto dei Consigli operai!

Gli amici dell'INTERNAZIONALE

Sacco e Vanzetti
Via Orsini n. 1970
Ciclostile rubato.

ΚΑΙΓΕΤΑΙ ΤΟ ΡΑΙΧΣΤΑΓΚ; ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΑΦΙΣΣΑΣ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΜΕ ΥΠΟΓΡΑΦΗ «ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ», ΤΟ 1969

είχαν απομείνει παρά μόνο λίγα λίτρα. Επειδή το βαρέλι θα μου χρειαζόταν για να φτιάξω Vin Santo στην Τοσκάνη, του εξέθεσα το ενδιαφέρον μου: «Αν αδειάσει, θα σου το δωρίσω» μου απάντησε. «Τότε, ας το αδειάσουμε» πρόσθεσα και πρόσφερα το Marsala σε όλους τους πελάτες, ωστόσο το βαρέλι έμεινε άδειο. Και έφυγα από το Catanzaro χαρούμενος και με το βαρέλι υπό μάλης.

Δεύτερη απέλαση από τη Γαλλία. Λίγες εβδομάδες αργότερα, στις 11 Φεβρουαρίου του '76, με αναγνώρισαν στα γαλλικά σύνορα μέσα σε ένα νυχτερινό τρένο, με γύρισαν πίσω, με απέλασαν και με παρέδωσαν στην ελβετική αστυνομία η οποία, μετά από μια σύντομη έρευνα, με άφησε ελεύθερο. Αυτό το επεισόδιο, που συνέβη σχεδόν ταυτοχρόνως με την κυκλοφορία της γαλλικής έκδοσης του Censor, εξαγρίωσε τον Guy Debord ο οποίος πήρε εκδίκηση για μένα βάζοντας τον Gérard Lebonici να αγοράσει μισή σελίδα στην εφημερίδα *Le Monde* όπου δημοσίευσε εκ μέρους μου μια *Διακήρυξη* του, η οποία παραμένει ένα λογοτεχνικό αριστούργημα ειρωνείας και σουιφτικού μαύρου χιούμορ: αυτή πέρασε χωρίς να την πάρουν είδηση οι λογοκριτές εκείνης της εφημερίδας, την οποία κορόιδευε άγρια και σκληρά.¹³ Δεν πλήτταμε.

Χρησιμότητα των παρεκβάσεων. Αυτή η παρέκβαση περί ορισμένων προδρόμων του δικού μου 1977 μπορεί να μην είναι απαραίτητη, αλλά από την άλλη είναι χρήσιμη γιατί εξηγεί στους πιο νέους ποιο ήταν το κλίμα μέσα στο οποίο ζούσαμε. Ακόμα και σήμερα υπάρχουν άτομα που με ρωτάνε με μια κάποια απορία, αφού έχουν διαβάσει το *Περί της Τρομοκρατίας και του Κράτους*, για ποιον λόγο δεν με σκότωσαν τότε. Μετά από όλα αυτά με μισούσαν, πέρα από την αστυνομία, και όλοι οι μαρξιστές-λενινιστές, οι μαοϊκοί, οι κομμουνιστές κ.ά. και τίποτα δεν θα ήταν ευκολότερο από το να προφασιστούν ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών εντός του ανατρεπτικού χώρου, ακόμα και χωρίς να επιβαρύνουν τις δυνάμεις τις αστυνομίας, οι οποίες σε κάθε περίπτωση είχαν διεισδύσει ευρέως σε εκείνο τον χώρο. Όπως σε όλα τα πράγματα, θα έλεγε ο Machiavelli, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι, αν δεν συνέβη το χειρότερο, αυτό εν μέρει οφείλεται στη fortuna [τύχη] και εν μέρει στη virtù [αρετή], δηλαδή στη φρόνηση.

Το πνεύμα της εποχής. Το πνεύμα της εποχής ήταν τότε πολύ διαφορετικό από το σημερινό: η ζωή ήταν επικίνδυνη, αυτό είναι αλήθεια, αλλά τότε αισθανόμασταν ελεύθεροι. Ούτε εγώ ούτε οι άλλοι θα ονειρευόμασταν ποτέ ότι θα μπορούσαμε να μιλάμε για αυτά τα γεγονότα σαράντα χρόνια αργότερα: δεν ξέραμε αν την επόμενη μέρα θα μας έβαζαν φυλακή για είκοσι χρόνια ή αν θα μας σκότωναν. Ζούσαμε κάθε μέρα σαν να ήταν η τελευταία, και για πολλούς η τελευταία μέρα ήρθε νωρίς. Όμως τουλάχιστον είχαμε πολεμήσει πριν. Σήμερα αντιθέτως πεθαίνουν ακόμη περισσότεροι απ' ό,τι τότε χωρίς να έχουν ζήσει, όταν εκείνοι που κυβερνούν τον τρόπο, δηλαδή η πολιτική και το βαθύ Κράτος, αποφασίζουν να κάνουν σφαγές στη Νέα Υόρκη, στη Βοστώνη, στη Μαδρίτη, στο Λονδίνο, στο Παρίσι, στις Βρυξέλλες, στη Νίκαια, στο Βερολίνο, στην Κωνσταντινούπολη, στο Μάντσεστερ, στην Τεχεράνη και αύριο κάπου αλλού. Γιατί είναι με τον τρόπο και με τον φόβο που κυβερνούν παντού: αυτές οι σφαγές κοστίζουν λίγο, αλλά έχουν τεράστιες επιπτώσεις, αλλάζουν το κοινωνικό κλίμα και επιτρέπουν να εγκαθιδρυθεί μια κατάσταση φόβου, καχυποψίας, διαρκούς και γενικευμένης έκτακτης ανάγκης, εναντίον της οποίας δεν γίνεται καμία εξέγερση. Το σενάριο είναι δοκιμασμένο και είναι πάντα το ίδιο. Μετά από κάθε σφαγή, το Κράτος σκοτώνει αμέσως εκείνον ή εκείνους που κατονομάζει ως αυτουργούς, χωρίς περαιτέρω δικονομικές διαδικασίες, και διαβεβαιώνει τον πληθυσμό ότι τώρα πια όλα είναι υπό έλεγχο, μέχρι την επόμενη σφαγή. Εκείνη την εποχή δεν υποτασσόμασταν στον φόβο: κάθε σφαγή, κάθε πόλεμος, κάθε δολοφονία εξεταζόταν προσεκτικά και αποτελούσε αφορμή για νέους αγώνες. Σήμερα, μετά από κάθε νέα σφαγή, οι πληβείοι παραμένουν σιωπηλοί: αυτοί που μιλάνε, καταδικάζουν και προσποιούνται ότι αγανακτούν είναι μονάχα οι υποκριτές που ωφελούνται από αυτές τις σφαγές, οι υπουργοί που μπορούν έτσι να καταρτίσουν ελευθεροκτόνα διατάγματα και οι δημοσιογράφοι που έχουν ως λειτούργημα την επικύρωση όλων των *fake news*, προς επιβεβαίωση του επίσημου ψεύδους.¹⁴

Ψυχολογικές επιχειρήσεις και πολεμικές επιχειρήσεις χαμηλής εντασης. Σήμερα οι άνθρωποι πιστεύουν ότι οι σφαγές αφορούν μονάχα τους άλλους, εκείνους που πεθαίνουν: αντιθέτως γίνονται για τους ζωντανούς, και μάλιστα η υποτελής, διεστραμμένη και μηδενιστική σκέψη θεωρεί ότι οι επιζώντες πρέπει να νιώθουν σήμερα ευγνώμονες προς τα Κράτη επειδή επι

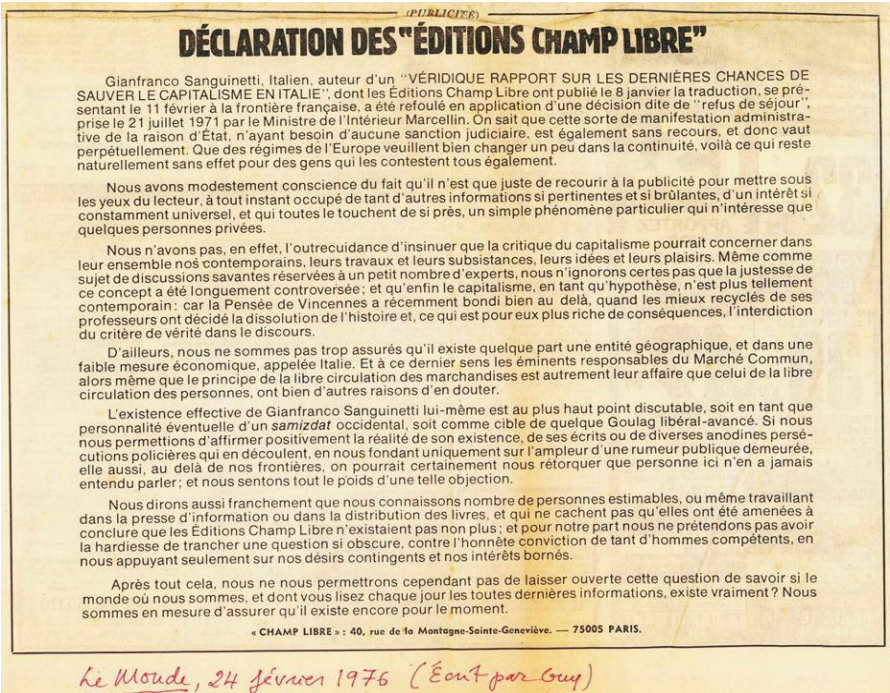
του παρόντος τα μέτρα της αστυνομίας τους «προφύλαξαν» και τη γλίτωσαν, τουλάχιστον αυτή τη φορά. Τα πλήθη γίνονται θυσία στο ολοκαύτωμα της εξουσίας –η οποία έχει επινοήσει και κατασκευάσει όλους τους εξαιρετικά βίαιους μυθικούς εχθρούς που έχει ανάγκη και τους έχει τεκμηριώσει επαρκώς στις ταινίες που παράγουν οι εταιρείες προπαγάνδας– και βαδίζουν παθητικά προς τη σφαγή όπως τα αρνιά το Πάσχα. Πρόκειται για *πολεμικές επιχειρήσεις χαμηλής έντασης* (Low Intensity Operations) και *ψυχολογικές επιχειρήσεις* (PSYOPS), εκτενώς καταγεγραμμένες στην πολεμική τέχνη, οι οποίες επιτυγχάνουν τέλεια τον στόχο τους: να τρομάξουν και να αποθαρρύνουν τους πληθυσμούς *ενάντια στους οποίους* πάντοτε ασκείται η διακυβέρνηση. Οι λαοί αντιμετωπίζονται από τη διαφήμιση, την προπαγάνδα και την πολιτική λες και αποτελούνται από μικρά παιδιά. Η τρομοκρατία είναι ένα παιδικό παραμύθι το οποίο διηγούνται μονάχα για να προκαλέσουν φόβο, ανάγκη για ασφάλεια και υπακοή. Έχουμε δει ότι λειτουργεί.

Εκείνη την εποχή, μια παρόμοια νοοτροπία υποταγής στην εξουσία θα μας είχε προκαλέσει αηδία. Σήμερα αντιθέτως συμβάλλει σε μια λεοπαρντική *σφαγή των ψευδαισθήσεων*, στην οποία η αποδοχή του ψέματος και της απάτης σχετικά με την τελευταία εκατόμβη έχει μεταβληθεί σε κανονικότητα και δεν είναι δειλία, ντροπή και συνηγορία: οι λαοί έχουν γίνει *οι συνεργοί* στις ψευτιές τις οποίες ακούν χωρίς να αντιδρούν. Δεν έχουν μάθει ακόμα ότι δεν μπορούν, μέσα στην αθωότητά τους, να αφήνουν άλλους να τους κυβερνούν.

Παβλοφικά πειράματα. Εκείνη την εποχή η θεαματική τρομοκρατία υπήρχε μόνο στην Ιταλία (και σε μικρότερο βαθμό στη Γερμανία). Αφού στη συνέχεια το πείραμα λειτούργησε παβλοφικά στους παραπλανημένους πληβείους, όπως ήταν αναμενόμενο, επεκτάθηκε παντού. Ήταν μεγάλη η κατάπληξη μου όταν είδα το κίνημα του 1977 να στέκει τόσο ανυπεράσπιστο μπροστά στις προβοκάτσιες, τόσο αφελές και απερισκεπτο μπροστά στο ζήτημα των όπλων και της τρομοκρατίας. Κι αυτό, πράγματι, το χρησιμοποίησαν αποτελεσματικά εναντίον του για να το συντρίψουν.

Η σπουδαιότητα του να κατονομάζεις τον εχθρό σου. Σχετικά με αυτό ακριβώς το επιχείρημα έκανα εκείνη τη χρονιά παρεμβάσεις στη Ρώμη, σε συνελεύσεις που προσέλκυαν πολλούς ακτιβιστές, και τύπωσα δύο αφίσες, οι οποίες μοιράστηκαν σε διαδηλώσεις, μία στη Ρώμη και μία στην Μπολόνια, και οι οποίες καθιστούσαν σαφή την εξαιρετικά μεγάλη ανησυχία μου σχετικά με την ελάχιστη θεωρητικο-πρακτική διαύγεια του κινήματος πάνω στα κρίσιμα ζητήματα: το πιθανό εύρος της καταστολής από τη μεριά των κομμουνιστών και του Κράτους, τη γραφειοκρατική χειραγώγηση, τη χρήση των όπλων, την τρομοκρατία.¹⁵ Ένα προ-εξεγερσιακό κίνημα που είχε πολεμήσει και *κατονομάσει σχεδόν όλους του τους εχθρούς, αλλά όχι την τρομοκρατία*, ήταν ολοφάνερα καταδικασμένο να νικηθεί από αυτή. Στις τάξεις όσων συμμετείχαν σε εκείνα τα γεγονότα όλοι γνωρίζουν ότι τότε επικρατούσε ένα κλίμα μεγάλου ενθουσιασμού, γενναιοδωρίας, δημιουργικότητας, συμπάθειας, ανοχής, αισιοδοξίας και ευφορίας. Υπήρχε ακόμα εμπιστοσύνη στους άλλους: βλέπαμε ακόμα κατά μήκος των δρόμων πολλούς νέους να κάνουν οτοστόπ, ακόμα και γυναίκες μόνες τους. Σήμερα αυτό είναι αδιανόητο: το κοινό αίσθημα έχει αλλάξει. Επικρατεί απόλυτη καχυποψία. Καλλιεργείται παντού η αδιαφορία και η μικροψυχία.

Γιατρικό για όλα. Πήγαινα συχνά στη Ρώμη και εξίσου συχνά έρχονταν να με βρουν στην εξοχή οι «Ινδιάνοι». Σκεφτόμουν ότι το πιο χρήσιμο πράγμα που θα μπορούσα να κάνω ήταν να οπλίσω τη συνείδησή τους. Άρχισα να γράφω προσούρες, οι οποίες στο τέλος θα συγκεντρώνονταν σε ένα βιβλίο, το οποίο θα έφερε τον τίτλο *Γιατρικό για Όλα*. Θα ήταν μια συλλογή από δεκαπέντε περίπου θεματικές προσούρες, με την καθεμία να αποτελεί ένα κεφάλαιο με ξεχωριστό τίτλο. Οι περίπλοκες μεταβολές εκείνης της χρονιάς, η ραγδαία υποτροπή του κινήματος και τα αξιοσημείωτα γεγονότα της επόμενης χρονιάς, κατά την οποία έλαβε χώρα η απαγωγή του Aldo Moro, με οδήγησαν κατόπιν στην απόφαση να μην δημοσιευτεί εκείνο το βιβλίο, αλλά μόνο η προσούρα για την τρομοκρατία και ένας πρόλογος, γιατί ένιωθα ότι αυτό ήταν το πιο επιτακτικό. Βγήκε έτσι, χωρίς εκδόση, γιατί ο Mondadori την είχε απορρίψει, αυτή τη φορά με το όνομά μου, με τίτλο *Περί της Τρομοκρατίας και του Κράτους / Πρώτη Κοινολόγηση της Πραχτικής και της Θεωρίας της Τρομοκρατίας*.¹⁶ Η Προειδοποίηση προς τον αναγνώστη έκλεινε με αυτή τη διαπίστωση: *Σ' όποιον φοβάται την αλήθεια, θέλω να προσφέρω μερικές που θα τις φοβηθεί και σ' όποιον δεν τη φοβάται, ένα λόγο για ν' αποδείξω πως η τρομοκρατία της αλήθειας είναι η μόνη που ωφελεί το προλεταριάτο*.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ CHAMP LIBRE. Δημοσιεύτηκε στη *Le Monde* στις 24 Φεβρουαρίου 1976, για να καταγγείλει τη δεύτερη απέλαση του Sanguinetti από τη Γαλλία, σε αγορασμένο χώρο που τυπώνονται οι διαφημίσεις της εφημερίδας, και συγγραφέας της ήταν ο Guy Debord. Το κείμενο περιέχει επίσης μια ειρωνική αναφορά στη «Σκέψη της Vincennes» το περίφημο Paris VIII που παρουσιάστηκε σαν το παιδί του Μάη του 1968 και επιστέγασμα της σκέψης του, και είναι μια επίθεση στο θεωρητικό σχετικισμό των διανοουμένων που δίδαξαν εκεί όπως ο Michel Foucault, ο Gilles Deleuze, ο Alain Badiou κ.ά.

Λευτεριά στον De Sade! Στην αναθύμηση των γεγονότων του 1977 με βοήθησε το ξαναδιάβασμα της αλληλογραφίας μου εκείνης της χρονιάς με τον Debord, που βρίσκεται στο αρχείο μου, από την οποία άντλησα αρκετές πληροφορίες που τότε είχαν αποκαλυφθεί σε πραγματικό χρόνο και τις οποίες θα παρουσιάσω συνοπτικά στη συνέχεια.¹⁷

Με φιλοδώρησαν στις 31 Ιανουαρίου με μία αρχικά και έπειτα στις 2 Φεβρουαρίου με δύο δίκες, και με μια αγωγή στο Μιλάνο, που αναβλήθηκε την τελευταία στιγμή, εναντίον του εβδομαδιαίου περιοδικού *L'Europeo*, το οποίο δεν ήθελε να δημοσιεύσει μια δική μου διάψευση μιας ψεύτικης συνέντευξης. Στη Φλωρεντία καταδικάστηκα σε μια γελοία ποινή για την υπόθεση με τα πολεμικά όπλα, που μου φύτεψαν και μετά ανακάλυψαν στο αυτοκίνητό μου δυο χρόνια νωρίτερα: ένα πρόστιμο και καταβολή των δικαστικών εξόδων. Ήταν σημάδι ότι το στημένο κατηγορητήριο είχε καταρρεύσει παταγωδώς. Σχετικά με τα γεγονότα του Φεβρουαρίου στη Ρώμη έγραφα ότι για πρώτη φορά μια προλεταριοποιημένη νέα γενιά αναγνώρισε ανοιχτά ως εχθρούς της, πέρα από τον καπιταλισμό, τους κομμουνιστές και τη συνδικαλιστική αστυνομία. Γνωστοποιούσα ότι στην Μπολόνια, προπύργιο και πόλη-βιτρίνα των κομμουνιστών, επιστρατεύτηκαν τα τεθωρακισμένα για την καταστολή των διαδηλώσεων, όπως στη Βουδαπέστη και στην Πράγα. Διηγούμεν ότι στους τοίχους της Ρώμης είχα διαβάσει, μεταξύ πολλών άλλων, αυτή τη μοναχική, αλλά θαυμαστή απαίτηση: «Λευτεριά στον De Sade!». Εξέταζα το φαινόμενο των ελεύθερων ραδιοφώνων και τη θεμελιώδη λειτουργία τους ως μέσο διασύνδεσης: πράγματι το Radio Alice το έκλεισαν ήδη από τις 12 Μαρτίου. Στη Ρώμη φώναζαν: «Στη Χιλή από τα τανκς κυνηγημένοι, στην Ιταλία τη δουλειά κάνουνε οι συνδικαλισμένοι!» και οι συνδικαλιστές πάνω στη φυγή απαντούσαν: «Σιβηρία! Σιβηρία!». Η σύγκρουση ήταν διαρκής και δεν άφηνε σε ησυχία τους σταλινικούς γραφειοκράτες. Ο κομμουνιστικός δήμος της Μπολόνιας είχε στείλει ένα στεφάνι με λουλούδια στην κηδεία του φοιτητή Francesco Lorusso, που είχαν σκοτώσει οι Καραμπινιέροι, και το στεφάνι δεν έγινε δεκτό και επιστράφηκε στον αποστολέα.

Οι κομμουνιστές φοράνε τα καλά τους. Οι κομμουνιστές, έχοντας ήδη φορέσει τα καλά τους για τον επικείμενο γάμο με τη Χριστιανική Δημοκρατία, επηρμένοι και σκυλιασμένοι από την εκλογική τους επιτυχία, προσπαθούσαν απεγνωσμένα να δείξουν ότι ο ανδρισμός τους ήταν άξιος για το γάμο, και για να προσληφθούν στην κυβέρνηση, βγάζοντας τη μάσκα τους και καταστέλλοντας το κίνημα – το οποίο ωστόσο επεκτεινόταν επικίνδυνα στα εργοστάσια. Στις 6 Απριλίου πάνω από 350 εργοστασιακά συμβούλια έστειλαν 3.000 με 5.000 εκπροσώπους στο Teatro Lirico του Μιλάνου, τους οποίους αποκήρυξαν οι κομμουνιστές. Οι εργάτες υποστήριζαν την αναγκαιότητα του περάσματος σε μια νέα φάση, που θα έπαυε να είναι αμυντική και θα εισερχόταν στο πεδίο της αντεπίθεσης. Έτσι τέθηκαν οι βάσεις μιας *δυσადικής εξουσίας*. Αυτοί οι εκπρόσωποι είχαν συγκαλέσει, μέσα στις επόμενες βδομάδες, μια εθνική συνέλευση εκπροσώπων: κάτι που, όπως έλεγα, στην πραγματικότητα ισοδυναμούσε με μια έκκληση προς όλους τους ιταλούς εργαζόμενους να εκλέξουν τους ανακλητούς τους εκπροσώπους, παρακάμπτοντας τα συνδικάτα. Οι καταστασιακοί ήταν πάντα ανεπιφύλακτα υπέρ των συμβουλίων, στα οποία κάθε εκπρόσωπος ήταν ανακλητός ανά πάσα στιγμή από τη βάση. Μπροστά στον κίνδυνο της επέκτασης και της ριζοσπαστικοποίησης του κινήματος, έπρεπε να περιμένουμε, όπως έγραφα τότε, μια βίαιη καταστολή αλλά και αστυνομικές προβοκάτσιες. Ο «ιστορικός συμβιβασμός» είχε γεράσει αναπάντεχα προτού καν γεννηθεί, και σε κάθε περίπτωση δεν θα μπορούσε πλέον να παρουσιαστεί ως μια «νίκη» της εργατικής τάξης. Τώρα ξέρουμε ότι το διπλό παιχνίδι του Κομμουνιστικού Κόμματος, το οποίο προσποιούταν ότι ήταν ανεξάρτητο από τη Μόσχα, επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι και εκείνη τη χρονιά, τον Μάρτιο, εισέπραξε ένα εκατομμύριο δολάρια από την KGB.¹⁸ Όλες οι πιθανολογίες πως η Μόσχα αντιτιθόταν στον ιστορικό συμβιβασμό διαψεύδονται και από αυτό το γεγονός.

Οι εχθροί του Censor. Σήμερα γνωρίζουμε επίσης ότι ο αμερικανός πρεσβευτής Richard Gardner έγραψε λίγο καιρό μετά πως ο Eugenio Scalfari, διευθυντής της εφημερίδας *La Repubblica*, του είπε τον Απρίλιο: «Μονάχα όταν ο Berlinguer αναλάβει τον έλεγχο της αστυνομίας θα υπάρξει κοινωνική ειρήνη στην Ιταλία... Το ίδιο –συνέχιζε ο Gardner– έκανε και λίγο αργότερα ο Leopoldo Pirelli, ο οποίος εξέφρασε την ίδια γνώμη που είχα αρχίσει να ακούω από έναν ανησυχητικά μεγάλο αριθμό leader της ιταλικής οικονομίας: Ήτοι ότι, για να λυθούν τα οικονομικά προβλήματα της Ιταλίας, δεν υπήρχε άλλη επιλογή από το να μπουν οι κομμουνιστές στην κυβέρνηση».¹⁹

Οι εκπρόσωποι του οικονομικού κόσμου συντάσσονταν με τον Censor. Εχθροί του Censor παρέμεναν ο Licio Gelli, οι μυστικές υπηρεσίες και οι αστυνομικές δυνάμεις, πλήρως διαβρωμένες από τη Στοά Π2, οι αμερικανοί και οι φασίστες, που όλοι συνεργάζονταν ενεργά στη σκηνοθεσία του θεάματος της τρομοκρατίας υπό ψεύτικη σημαία, κόκκινη ή μαύρη, το οποίο τότε το ονομάζαμε «στρατηγική της έντασης».

Καγχασμοί. Έγραφα στον Debord ότι στη Ρώμη είχα δει μπροστά από το πανεπιστήμιο έναν πάγκο με βιβλία που ο μισός και παραπάνω ήταν γεμάτος με πειρατικές καταστασιακές εκδόσεις. Στους τοίχους διάφορα καταστασιακά συνθήματα όπως: «Η επανάσταση ή θα είναι γιορτή ή τίποτα» και, στα γαλλικά, «Ne travaillez jamais!». Έλεγα ότι οι Μητροπολιτάνοι Ινδιάνοι ήταν η αιχμή του δόρατος των αυθόρμητων μικροομάδων που εξέφραζαν πιο πιστά το πνεύμα και την καινοτομία του κινήματος. Μπροστά σε ένα καμένο τεθωρακισμένο στη Ρώμη και στην αστυνομία που προστάτευε τους συνδικαλιστές άκουσα να τραγουδάνε αυτόν τον σκληρό καγχασμό: «Το τεθωρακισμένο με έχει ξενερώσει, φέρτε μου ένα τανκ να με πωρώσει». Στην Μπολόνια είχαν γράψει: «Η βενζίνη είναι ακριβή: χρησιμοποιήστε την καλά!». Έλεγα επίσης ότι στις τάξεις των Αυτόνομων, οι οποίοι πολύ κακώς περνούσαν για πιο ριζοσπάστες από τους Ινδιάνους, είχαν κάνει την εμφάνισή τους τα όπλα και ότι αυτή η ομάδα, πιο δομημένη από τους Ινδιάνους, διέτρεχε τεράστιο κίνδυνο διείσδυσης και χειραγώγησης. Είχα μιλήσει, στις οκτώ το βράδυ της 5ης Απριλίου, δυο μέρες μετά το ξεκίνημα της καταστολής, σε μια συνέλευση στην Aula Magna του Πανεπιστημίου. Η συνέλευση ήταν ελεύθερη, αλλά κυρίως αδύναμη. Μέσα στο πλήθος κρύβονταν γραφειοκράτες και αστυνομικοί οι οποίοι δεν εκδηλώνονταν, αλλά άκουγαν προσεκτικά. Στην ομιλία μου στάθηκα σε τρία σημεία:

1) πώς να αποφύγουμε και να αποθαρρύνουμε την καταστολή· 2) την αναγκαιότητα να σταλθεί το ίδιο εκείνο βράδυ της 5ης Απριλίου μια αντιπροσωπεία στο Μιλάνο στη συνέλευση της 6ης Απριλίου στο Lirico, με ξεκάθαρη εντολή να ξεκινήσει άμεση επικοινωνία με όλα τα εργοστασιακά συμβούλια και να μείνει συνεχώς σε επαφή με όλα τους· 3) αφού κατονόμασα και προσέβαλα όλα τα γραφειοκρατικά γκρουπούσκουλα, απηύθυνα ένα κάλεσμα για μια πορεία την επαύριον στο κέντρο της πόλης, στο Campo dei Fiori.

Αναμφισβήτητη γιατρικά ενάντια στην καταστολή. Όσον αφορά την καταστολή, η ομιλία μου ήταν μια πιστή détournement, αν όχι μια σκέτη λογοκλοπή, των λόγων που ο Machiavelli είχε βάλει στο στόμα ενός στασιαστή στην εξέγερση των Ciompi στη Φλωρεντία, στις *Φλωρεντινές Ιστορίες* (βιβλίο III, κεφάλαιο XIII). Επειδή δεν θυμάμαι τα ακριβή λόγια μου, παραθέτω εδώ την ουσία του μακιαβελικού λόγου, άμεση απόρροια του οποίου υπήρξε ο δικός μου.

Γι' αυτό, δυο πράγματα πρέπει να ζητήσουμε και δυο σκοπούς να 'χουμε στη σκέψη μας: ο ένας, να τα καταφέρουμε και να μην τιμωρηθούμε για τα όσα κάμαμε τούτες τις μέρες· κι ο άλλος, να μπορέσουμε να ζήσουμε πιο λεύτεροι κι ικανοποιημένοι απ' όσο πρώτα. Πρέπει λοιπόν, καταπώς εμένα μου φαίνεται, αν θέλουμε να μας συγχωρεθούν τα παλιά σφάλματα, να κάμουμε καινούργια, φέρνοντας τα διπλά κακά και πολλαίνοντας τους εμπρησμούς και τις αρπαγές· και να τα κανονίσουμε να 'χουμε και πολλούς συντρόφους σε τούτο, γιατί όπου σφάλουνε πολλοί κανένας δεν τιμωρείται, μόνο τιμωρούνται τα μικρά σφάλματα, ενώ τα μεγάλα και σοβαρά βραβεύονται· κι όπου πολλοί πάσχουνε, λίγοι ζητούν εκδίκηση, γιατί οι γενικές συμφορές υποφέρονται με πιότερη υπομονή από τις ατομικές. Αν φέρουμε λοιπόν περισσότερα κακά, πιο εύκολα θα βρούμε τη συγχώρεση και θα βρεθεί κι ο τρόπος ν' αποκτήσουμε και κείνα που λαχταρούμε για να 'μαστε ελεύθεροι. Πρέπει λοιπόν να χρησιμοποιούμε βία, όταν δίνεται ευκαιρία· και δεν μπορεί να μας τη δώσει η τύχη μεγαλύτερη απ' όσο τώρα, που ακόμα οι πολίτες είναι διαιρεμένοι, η Σινιορία ταλαντεύεται και οι άρχοντες φοβούνται. Δέχομαι πως η απόφαση τούτη είναι τολμηρή κι επικίνδυνη· μα όπου σφίγγει η ανάγκη, εκεί η τόλμη περνάει για σωφροσύνη κι από τον κίνδυνο ποτέ δεν βγαίνεις, αν δεν περάσεις κι άλλο κίνδυνο: πιστεύω ακόμα πως, όπου βλέπεις να ετοιμάζονται φυλακές, βασανιστήρια και θάνατοι, εκεί πιο επίφοβο είναι να στέκεις με τα χέρια σταυρωμένα, παρά να ζητάς ν' ασφαλιστείς· γιατί, αν κάνεις το πρώτο, οι συμφορές είναι σίγουρες, ενώ με το δεύτερο αμφίβολες...

Αυτά σχετικά με την επικείμενη καταστολή. Όσο για την αποστολή αντιπροσωπείας στο Μιλάνο και την εντολή που θα της δινόταν, ζήτησα να τεθεί αμέσως σε ψηφοφορία. Το ίδιο και η απόφαση για διαδήλωση την επαύριον στο Campo dei Fiori.

Παρά τις ωμότητες που είχα ξεστομίσει, δεν με διέκοψαν καθόλου, και στο τέλος ακούστηκαν χειροκροτήματα. Η αδυναμία της συνέλευσης φάνηκε ωστόσο από το ότι δεν έθεσε αμέσως σε ψηφοφορία αυτά που είχα ζητήσει, αναβάλλοντας την ψήφιση για πολύ αργά, όταν οι εκπρόσωποι θα έπρεπε να είχαν ήδη πάρει το τρένο για το Μιλάνο, και από το ότι μετέθεσε τη διαδήλωση από το Campo dei Fiori στις εσχατιές της περιφέρειας, στις 7 Απριλίου. Υπήρχε μια γραφειοκρατία η οποία ακόμα διαμορφωνόταν και δεν τολμούσε να αποκαλυφθεί, αλλά ο λόγος της είχε αρχίσει να βαραίνει πάνω στις αποφάσεις. Είχε ήδη πάει αργά και πολλοί έφευγαν.

Προβοκάτσια και απαγωγή του De Martino. Λίγο αργότερα, καθώς το ίδιο εκείνο βράδυ της 5ης Απριλίου πλησίαζε στο τέλος του, διαδόθηκε η είδηση της προβοκάτσιας που φοβόμουν, με τη σκηνοθεσία της εξαιρετικά περίεργης απαγωγής του γιου του Francesco De Martino, πρώην Γενικού Γραμματέα του Σοσιαλιστικού Κόμματος, στη Νάπολη. Διακυβευόταν η εκλογή του De Martino στην προεδρία της Δημοκρατίας – αφού ο τότε πρόεδρος Giovanni Leone είχε αναμειχθεί σε διάφορα σκάνδαλα και η παραίτησή του ήταν θέμα χρόνου. Το πραγματικό πρόβλημα ήταν ότι ο Francesco De Martino ήταν φίλος των κομμουνιστών και έτσι δυσφημίστηκε και βγήκε εκτός εκλογικής κούρσας. Επρόκειτο για μια πολιτική επιχείρηση παραπλάνησης, και δηλητηρίασης, για να αποσπαστεί η προσοχή της κοινής γνώμης από την πραγματική επικαιρότητα, από τη Συνέλευση των Συμβουλίων στο Μιλάνο, για να μιλήσουν για κάτι άλλο, για να καταστεί δυνατό να περάσουν οι κατασταλτικοί νόμοι. Αυτή η αναγουλιαστική απαγωγή παραμένει ακόμα και σήμερα βαθιά αινιγματική και ανεξήγητη. Την ευθύνη ανέλαβαν οι Ένοπλοι Προλεταριακοί Πυρήνες, μετά κάποιοι άλλοι και μετά κάποιοι τρίτοι, ζητήθηκαν λύτρα της τάξης του ενός δισεκατομμυρίου λιρετών, ποσό τεράστιο, το οποίο στη συνέχεια καταβλήθηκε. Επρόκειτο ωστόσο για μια πολύ άτεχνα οργανωμένη επιχείρηση. Ήταν μια εξαιρετικά κακή πρόβα για την απαγωγή του Aldo Moro την επόμενη χρονιά. Χρόνια αργότερα, το 1980, μου έγραψε από τη φυλακή του Spoleto κάποιος Vincenzo Tene (ο οποίος είχε διαβάσει το βιβλίο μου περί τρομοκρατίας), που είχε καταδικαστεί για αυτή την απαγωγή: «η Δικαιοσύνη –έγραφε– με καταδίκασε ως ηθικό και φυσικό αυτουργό ενώ η αλήθεια είναι πολύ διαφορετική».²⁰ Δεν θα μπω σε λεπτομέρειες όμως. Οι ηθικοί αυτουργοί, πράγματι, δεν αποκαλύφθηκαν ποτέ και τρεις από τους καταδικασθέντες δολοφονήθηκαν κατά τη διάρκεια μιας ειδικής άδειας από τη φυλακή. Οι Ιταλοί είναι ο πιο ραφινάτος λαός της Ευρώπης: ο Stendhal είχε πει ότι υπάρχουν πράγματα τα οποία δεν μπορούν να κατανοήσουν σε χώρες όπου υπάρχει λιγότερη ανάγκη για προφυλάξεις.

Ανακοίνωση προς το προλεταριάτο. Μόλις έμαθα τα νέα από το ραδιόφωνο εκείνο το πρωινό, έγραψα αμέσως μια *Ανακοίνωση προς το προλεταριάτο για τα γεγονότα των τελευταίων ωρών*, με την υπογραφή «Γρήγορη Πένα». Πήγα με τη μικρή μου ομάδα Μητροπολιτάνων Ινδιάνων σε έναν τυπογράφο ο οποίος δέχτηκε να την τυπώσει παράνομα. Δεν ήθελε όμως, από σωφροσύνη, να χρησιμοποιηθούν τα τυπογραφικά του στοιχεία: έτσι την αντέγραψα με τα καλλιγραφικά μου γράμματα και δύο ώρες αργότερα ήταν τυπωμένη και έτοιμη να μοιραστεί στην πορεία που είχε αποφασιστεί το βράδυ της 5ης του μηνός να γίνει στην περιφέρεια. Σε εκείνη την αφίσα έγραφα μεταξύ άλλων: *Ο μόνος πραγματικός τρόπος με τον οποίο μπορούμε να αποτρέψουμε αυτή την καταστολή είναι να επεκτείνουμε το ίδιο το κίνημα παντού, και κυρίως στα εργοστάσια όλων των πόλεων της Ιταλίας... Σύντροφοι! Προσοχή στις τρομοκρατικές προβοκάτσιες των μυστικών υπηρεσιών! Ας θυμηθούμε την Piazza Fontana και ας καταγγείλουμε αμέσως τους μισθοφόρους τρομοκράτες. Η απαγωγή του De Martino είναι μέρος της στρατηγικής αυτής της S.I.D.... Οι τρομοκρατικές ενέργειες, με τις πιο διαφορετικές επιγραφές, εξυπηρετούν μονάχα την εξουσία: είναι ένα θεαματικό γεγονός που εξυπηρετεί μονάχα στην απόκρυψη και στο καμουφλάρισμα της αληθινής πάλης των τάξεων στην οποία εμείς πολεμάμε, και το υποτιθέμενο κομμουνιστικό κόμμα θέλει να αποσιωπήσει... Όταν τα συνδικάτα δεν καταφέρνουν πια να κυριαρχούν πάνω στους αγώνες, είναι φυσικό να υπεισέρχονται αστυνομικοί και μυστικές υπηρεσίες...*²¹

Για πρώτη φορά συνειδητοποίησα τη χρησιμότητα του νέου συστήματος τυπώματος IBM-Heidelberg. Εκείνη η αφίσα ταχυδρομήθηκε επίσης σε υπουργούς και ισχυρά πρόσωπα στα

οποία είχα ήδη στείλει την μπροσούρα με την υπογραφή του Censor, τις διευθύνσεις των οποίων είχα κρατήσει σε ένα ευρετήριο. Ένα διοικητικό στέλεχος της Banca Commerciale στην Piazza della Scala του Μιλάνου την κόλλησε στον πίνακα ανακοινώσεων της τράπεζας, όπως έμαθα αργότερα, προκαλώντας την οργή των συνδικαλιστών της Εσωτερικής Επιτροπής.

Ινδιάνικη κατεργαριά. Στο μεγάλο μπέρδεμα και στο σαμποτάρισμα της επιχείρησης De Martino συνεισέφερε κατεργάρικα και μια εξαίσια πρωτοβουλία εκ μέρους μερικών Ινδιάνων, που είχαν τύχει μιας καλής συμβουλής. Έγινε ένα τηλεφώνημα στα Ραδιόφωνα και στις εφημερίδες από κάποιον που δήλωνε καθολικός και σοσιαλιστής και στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών. Σ' εκείνο το τηλεφώνημα ο άντρας αυτός έστειλε ένα θλιβερό μα αληθοφανές και αποφασιστικό μήνυμα με το οποίο διαχώριζε τις ευθύνες του από εκείνες των συναδέλφων του στις υπηρεσίες λόγω της αφοσίωσής του στον σοσιαλιστή leader που είχε δεχτεί επίθεση. Ο ευθύς και θρασύς τρόπος με τον οποίο σκαρώθηκε, διαδόθηκε και κατανοήθηκε η όλη υπόθεση οδήγησε στο να γίνει πιστευτή η καταγγελία αυτού του «ενάρετου» πράκτορα από τα υψηλά κλιμάκια και να ανατραπούν τελικά τα σχέδια των πραγματικών αυτουργών. Πιστεύω ότι και αυτό συνέβαλε στην καταστροφή αυτής της μαγειρεμένης απαγωγής, που ήταν ήδη παρωδία, και, ποιος ξέρει, ίσως μέχρι και να έσωσε τη ζωή του δύσμοιρου Guido De Martino. Σε κάθε περίπτωση, αυτή τη φορά, *οι ειδικοί στις δηλητηριάσεις έπεσαν με τη σειρά τους θύματα δηλητηρίασης.*

Κατάσταση εξαίρεσης στη Ρώμη. Με το που γύρισα από τη Ρώμη στην αγροικία μου στην Τοσκάνη, αναγκάστηκα να αναχωρήσω αμέσως γιατί γύρω από εκείνο το εξοχικό σπίτι παρατήρησα ένα πηγαϊνέλα ατόμων αναμφισβήτητα ύποπτων, όπως μου επιβεβαίωσε και ο σαρδηνός βοσκός που έμενε στον ίδιο λόφο. Χωρίς καν να ολοκληρώσω την επιστολή που έγραφα στον Debord, έφυγα αυτοστιγμεί, και τελείωσα το γράψιμό της και την ταχυδρόμησα στο Μιλάνο – όπου, ωστόσο, έλειπε εκείνη η γιορτινή ατμόσφαιρα που είχα βιώσει στη Ρώμη. Επρόκειτο για μια εποχή κατά την οποία δεν ξέραμε αν οι προφυλάξεις που παίρναμε ήταν επαρκείς ή ανεπαρκείς: διότι σε πολλές περιπτώσεις δεν μας έφτασαν. Η καταστολή, που είχε ξεκινήσει τον Απρίλιο, οξύνθηκε όταν, τον Μάιο, βρισκόμουν εκ νέου στη Ρώμη, όπου ο υπουργός εσωτερικών Cossiga ανακοίνωσε την απαγόρευση των διαδηλώσεων, μια *de facto* παράνομη κατάσταση εξαίρεσης. Το κίνημα που γεννήθηκε τον Φεβρουάριο είχε προκαλέσει την πιο αποδοτική και βίαιη επίθεση στη φήμη του Κομμουνιστικού Κόμματος και όλων των θεσμών του Κράτους που είχε παρατηρηθεί ποτέ σε χώρα της Δύσης. Εφόσον αναγνώριζε όλους του τους εχθρούς, αυτό το προ-εξεγερσιακό κίνημα ήταν προορισμένο να ανθίσει, αλλά με την προϋπόθεση ότι θα αναγνώριζε ανάμεσα σε αυτούς και την τρομοκρατία. Τα «ραδιοκύματα» δεν αποτελούσαν πια μονοπώλιο του Κράτους: τα ελεύθερα ραδιόφωνα και ο ελεύθερος τύπος είχαν διαδραματίσει καταλυτικό ρόλο, αλλάζοντας την ίδια την έννοια της πληροφόρησης.

Θεωρητικές αλήθειες. Οι θεωρητικές αλήθειες, που μετασχηματίστηκαν σε πρακτική δύναμη μέσα σε αυτό το κίνημα, ήταν φυσικά λιγότερο πολυάριθμες από τα κακά τα οποία είχε προκαλέσει η επιβεβαίωσή τους. Απαριθμούμε μερικές από αυτές: 1) γενικευμένη άρνηση της κοινωνίας του θεάματος· 2) οι κομμουνιστές υποδείχθηκαν ανοιχτά ως πρώτη και κύρια αστυνομία της ταξικής κοινωνίας· 3) άρνηση της εργασίας, και από την πλευρά των ανέργων· 4) άρνηση της λογικής του милитαντισμού, της καθοδήγησης και της ιεραρχίας των γραφειοκρατικών γκρουπούσκουλων, και άρνηση της πολιτικής· 5) ανακάλυψη της πραγματικής δημοκρατίας και ανακλητότητα των εκπροσώπων· 6) συνεκτική εφαρμογή της *détournement* στους δρόμους, στα ελεύθερα ραδιόφωνα, στις αφίσες κ.λπ.· 7) γέννηση ενός νέου πνεύματος, εξαιρετικά καινοτόμου, γεμάτου αυτοειρωνεία, επιπονητικότητα, μαύρο χιούμορ, σαρκασμό· 8) διακήρυξη ότι η επανάσταση πρέπει να είναι γιορτή. Αυτές οι ιδέες ήταν, στην πραγματικότητα, καταστασιακές. Τίποτα δεν ήταν μέτριο, μέχρι κάποια στιγμή. Κι όλα έγιναν καταστροφικά από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα, από τότε που άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους τα όπλα.

Αντεπίθεση και αστυνομικές προβοκάτσιες. Οι κομμουνιστές κατόρθωσαν να παρεμποδίσουν, σχεδόν παντού, αλλά όχι σε όλες τις περιπτώσεις, την ενοποίηση των πολυάριθμων εργατικών αγώνων με το κίνημα. Η εργατική συνέλευση του Teatro Lirico στο Μιλάνο δεν είχε τη συνέχεια που είχε προαναγγελθεί. Η αστυνομική αντεπίθεση, η οποία ξεκίνησε λίγο πριν την προβοκάτσια με την απαγωγή De Martino, συνεχίστηκε με τα όπλα και με τους μεταμφιεσμένους αστυνομικούς που παρεισέφρεαν στις διαδηλώσεις και πυροβολούσαν, όπως κατέγραψαν οι φωτογραφίες του Tano D'Amico και άλλων. Υπήρξαν πολλοί νεκροί για τους οποίους προφανώς ενοχοποιήθηκε το κίνημα. Και οι φασίστες, πάντα χρήσιμοι για την εξουσία σε τέτοιες περιστάσεις, επίσης πυροβολούσαν. Είχε ξεκινήσει η τρομοκρατία, που ξέρουμε ποιον εξυπηρετεί και ποιος τη χρησιμοποιεί. Οι Ερυθρές Ταξιαρχίες, δηλαδή οι μυστικές υπηρεσίες που τις διηύθυναν, δεν ξεσκεπάστηκαν. Οι άγριες απεργίες επεκτείνονταν, όπως και οι καταλήψεις των σχολών, των άδειων σπιτιών, των εργοστασίων, των δημαρχείων, των σιδηροδρομικών σταθμών. Έγιναν πολυάριθμα σαμποτάζ, εξεγέρσεις στις φυλακές, καταλήψεις ακαλλιέργητων χωραφιών. Μα η καταστολή των αγώνων προπορευόταν. Έγιναν πολλές απολύσεις, η αποστείρωση της τιμαριθμικής αναπροσαρμογής των μισθών, με έναν πληθωρισμό στο 20%, καταγγελίες και καταδίκες, κατ' οίκον έρευνες χωρίς ένταλμα από την Εισαγγελία και εκφοβισμοί. Νομιμοποιήθηκε η «προσωρινή σύλληψη», χωρίς δικαίωμα πρόσβασης σε δικηγόρο, και το έγκλημα της «κατοχής έντυπου υλικού ανατρεπτικού περιεχομένου», εξαιτίας του οποίου μπορούσε να συλληφθεί οποιοσδήποτε είχε στο σπίτι του μια προκήρυξη. Τα ελεύθερα ραδιόφωνα τα φίμωναν και τα έκλειναν. Το κίνημα αποκόπηκε από οποιαδήποτε αξιόπιστη πληροφόρηση. Στις 18 και 19 Μαΐου η Ρώμη καταλήφθηκε στρατιωτικά από τις δυνάμεις της τάξης. Εκείνο το κίνημα βάδιζε αναπόδραστα προς το τέλος του.

Ένας βόας φύλακας. Αφού οι παράνομες κατ' οίκον έρευνες είχαν γενικευθεί, ακόμα και χωρίς να υπάρχει ένταλμα ή μάρτυρες, και αφού είχα πέσει θύμα τους πολλές φορές, πήγα και αγόρασα στο Μιλάνο έναν βόα που άφησα ελεύθερο μέσα στο σπίτι μου στην εξοχή, γνωστοποιώντας το στους Καραμπινιέρους. Το γεγονός προκάλεσε μεγάλη εντύπωση και προκάλεσα μεγάλη ανησυχία και στη γύρω περιοχή, μολονότι επρόκειτο για ένα ήμερο ζώο που δεν έτρωγε παρά μόνο ποντίκια. Κατέφθασαν οι Καραμπινιέροι, χωρίς να εισέλθουν στο σπίτι, για να μου ζητήσουν τον λόγο για αυτή μου την πρωτοβουλία· τους απάντησα ότι ο υπόκοσμος δεν φοβόταν πια τα τρία σκυλιά μου, και ότι οι ληστές μπούκαρταν στα σπίτια ακόμα και μεταμφιεσμένοι σε Καραμπινιέρους.

«Αυτή η ψείρα ο Sartre». Τον Ιούλιο πληροφόρησα τον Debord ότι «αυτή η ψείρα ο Sartre», μαζί με άλλους γάλλους διανοούμενους, σε μια έκκληση κατά της καταστολής στην Ιταλία, προσποιούνταν ότι συνειδητοποίησε πως στην Ιταλία οι κομμουνιστές παίζουν κατασταλτικό ρόλο, λες και δεν έκαναν το ίδιο πράγμα παντού και πάντα. Αντιθέτως οι ιταλοί διανοούμενοι, ακόλουθοι και παράσιτα του ΙΚΚ, υποστήριζαν και δικαιολογούσαν ανοιχτά τη δριμύτητα της καταστολής. Ο Sartre θρηνολογούσε ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν ήταν πια όπως την εποχή του Togliatti. Αυτό αρκεί.

Η αχρειότητα των Ιταλών διανοουμένων. Σήμερα ή έχουν πεθάνει ή σιωπούν, αλλά εκείνη την εποχή έκρωζαν σαν χήνες του Καπιτωλίου και καταριούνταν σαν μοιρολογίστρες το κίνημα. Αξιζει τον κόπο να θυμηθούμε αυτά που είχα γράψει τότε σχετικά με αυτούς: *Η δραστήρια δουλοπρέπεια με την οποία όλη η αριστερή διανόηση στην αρχή ανέχτηκε και έπειτα ενστερνίστηκε το επίσημο κατηγορητήριο για την τρομοκρατία και εναντίον των Αυτόνομων, θα μπορούσε να φανεί πραγματικά εκπληκτική σε όποιον αγνοεί πως έτσι φέρθηκε πάντα, κάθε φορά που είχε την ευκαιρία να φερθεί διαφορετικά... Είναι άλλωστε πασίγνωστο πως, εδώ και μισό αιώνα, οι ιταλοί διανοούμενοι, που ήταν στην πλειοψηφία τους φιλοσταλινικοί, είχαν έναν αναντικατάστατο ρόλο στη διάδοση όλων των ψεμάτων γύρω από τον σοσιαλισμό και την επανάσταση. Σήμερα που δεν μπορούν πια να πουν ψέματα για τον σοβιετικό ή τον κινέζικο ή τον κουβανέζικο «σοσιαλισμό», έχουν περιοριστεί στο να διαδίδουν ασύστολα τα ψέματά τους σχετικά με την αστική δημοκρατία, που για να τη διασώσουν δέχονται ευχαρίστως κάθε θυσία, ακόμα και να τη στερηθούν... Από δω και πέρα η κατηγορία συμπίπτει με την καταδίκη... Ξέρω καλά πως η ιταλική διανόηση έχει καμπόσους λόγους να 'ναι φοβιτσιάρα και ανέντιμη, γνωρίζω μάλιστα απ' έξω τα επιχειρήματα που προβάλλει για να δικαιολογηθεί, και ποτέ δεν θα μου περνούσε από το μυαλό να της αρνηθώ την ελευθερία να 'ναι*

AVVISO AL PROLETARIATO

SUGLI AVVENIMENTI DELLE ULTIME ORE

«Quelli che governavano in Occidente non rinunciarono da politica: giudicarono che bisognasse salvare l'Italia... Tutto questo sistema fu rovesciato da una rivoluzione più fatale di tutte le altre... e fu il corpo mortale a questo impero.»

Montesquieu, Considerazioni sulle cause della grandezza e della decadenza dei Romani.

Compagni!

I rivoluzionari non devono sottovalutare né la profondità dell'attuale scotto di classe, né la crisi in cui si dibattono tutti i poteri e tutti i partiti, **perché questi sono i risvolti della loro stessa lotta.** Ma non dobbiamo, compagni, nemmeno esagerare: con una serie di ottimismo ipocritico che ci presenta la vittoria della sovversive totali all'indomani di ogni conflitto, per ricadere quindi miseramente nella delusione più umiliante dei recuperatori che parlano già di "reflusso del movimento", proprio ora che invece questo si sta accendendo agli operai e alle fabbriche.

Insì, a Milano, tremila delegati di oltre 350 comizi di fabbrica si sono riuniti per la prima volta in una comune assemblea, togliendo ai burocrati sindacali il monopolio dei collegamenti operai, e sfidando le basi della prima organizzazione operaia autistica. E questa vittoria che si ricorre dopo la sconfitta del movimento dei Consigli Operai del 1919-20. Alcuni di noi erano presenti a questa prima Assemblea, a cui presto altre seguiranno. **Le organizzazioni sindacali saranno più forti dagli operai stessi!**

Oggi in Italia, esiste il rischio ben reale di una repressione violenta, e in alcuni casi è cominciata. Ma non basta, compagni, essere cospicui di questa eventualità, così come non basta per contrastare contro questa repressione: **bisogna sempre agire!**

Le forze repressive del sistema sono i sindacati, la polizia e i servizi segreti; ora, queste forze, possono agire in due modi: o fare una repressione preventiva alla lotta che temono, o successivamente, dopo la sconfitta della lotta, ogni misura repressiva ottiene, invece, l'effetto di alimentare. A Padova, Firenze e Napoli, le repressioni, e gli arresti di operai e compagni disoccupati ha provocato l'esplosione violenta del movimento. A Bologna è in seguito, fra gli affaristi del partito stalinista. A Roma sta cominciando proprio ora. Compagni!

L'unico modo in cui possiamo impedire questa repressione, è quello di estendere l'attuale movimento dall'urbano, e innanzitutto alle fabbriche di tutte le città d'Italia. Al Teatro Lirico di Milano si sono ieri preparati i collegamenti della lotta futura, dalle quali i sindacati sono già estenuati.

Tutti i partiti sono **cooptati** in sostegno del nostro capitalismo fallimentare, e ci accusano di essere sovversivi. Ebbene, **compagni, allora siamo fino in fondo!** Non permettiamoci che ci si accusi ingiustamente di essere rivoltosi: abbiamo meritato veramente questa accusa, che per noi è una gloria!

Non preoccupiamoci affatto della denuncia: perché la nostra stessa lotta costringeranno il potere a ritirarsi, con un'annata per esempio. Nel 1969 fu l'anno dei comunisti: oltre diecimila operai a Milano e Torino soltanto. Ma questi comunisti non si fecero mai: il potere doveva scegliere se celebrare le 1000 persone, provocando la guerra civile, oppure doveva cedere. Ha preferito evitare la guerra civile.

Occorre essere molto lucidi sulle possibilità e sui rischi dell'attuale movimento: **l'unico nostro reale obiettivo consiste nell'estendere la lotta a tutto il paese.** Chi fa una rivoluzione a metà, si scontra proprio fissa (Saint-Just), e noi non siamo ancora nemmeno a metà. Occorre ancora che gli operai occupino tutte le fabbriche a tempo indeterminato, e che caccino i burocrati stalinisti. Noi siamo allora così forti. Le conseguenze stesse della nostra azione ci spingeranno avanti. **La nostra parola d'ordine sarà allora: TUTTO IL POTERE AI CONSIGLI OPERAI!**

Compagni! Attenzione alle provocazioni terroristiche dei servizi segreti! Ricordiamoci di Piazza Fontana, e dimentichiamo immediatamente i leggendari pretorati. Il rapimento De Martino fa parte di questa strategia del S.I.D., perché si sa che i N.A.P. sono delegati e infiltrati. Gli altri terroristi, sotto le più varie etichette, servono solo al potere: sono un avvenimento spettacolare che serve solo per nascondere e mascherare la reale lotta di classe che noi combattiamo, e che il partito dei comunisti vorrebbe passare in sotto silenzio.

Denunciamo le manovre del S.I.D.-S.I.S. molto bene in tutti gli scopi reali. La principale funzione del rapimento De Martino era quella di disorientare i delegati dei Consigli di fabbrica che si riunivano a Milano poche ore dopo in una Assemblea che né il P.C.I. né altri sono riusciti a impedire. Sappiamo che questo progetto politico è fallito, almeno in questo. Quando i sindacati non riescono più a dominare la lotta, è normale che subentrino poliziotti e servizi segreti.

Compagni! la vecchia colpa viene finalmente allo scoperto: impediamo a Roma di provocare ancora il proletariato, finendo improvvisamente il cadaveri della pace sociale! Le lotte autonome del proletariato progrediscono più rapidamente dei saloni: **il cadavere del partito dei comunisti cade più rapidamente della loro.**

Viva gli indiani metropolitani!
Viva Radio Alice!
Viva l'autonomia delle lotte!
Viva gli operai che a Milano hanno estenuato i burocrati stalinisti del loro movimento!
Viva le Assemblee autonome e sovverne!
Viva il potere assoluto dei Consigli Operai!

Penna Veloca

Roma, 4 aprile 1978
Via Carlo Poletani, 197.

aziocatafrònneth. Ekeíno pou brískw enoxlhthikó eínai óti oi dianousóymenoi kánoun sunexwós παρεμβάσεις σχετικά με την τρομοκρατία (..) λες και μια σκοτεινή δύναμη τους ωθεί να δίνουν αποδείξεις για τη βλακώδη ποταπότητά τους, και σαν να 'χε μείνει κάποιος που να πρέπει να τον πείσουν γι' αυτήν, τη στιγμή που έχουν κάθε συμφέρον να την περιορίζουν μέσα στα έργα τους, ώστε να μην τη μάθουν ούτε οι μελλοντικές γενιές ούτε οι σύγχρονοί τους... Η σημερινή Ιταλία και η Ρωσία του Stalin είναι ίσως τα μόνα Κράτη στον κόσμο που διατηρήθηκαν αποκλειστικά χάρη στη μυστική αστυνομία: στη Ρωσία ανακάλυπταν παντού «αντεπαναστάτες», και σαν τέτοιος κατηγορούνταν κάθε αντιπολιτευόμενος· στην Ιταλία σήμερα ανακαλύπτουν παντού «επαναστάτες», και κάθε εξωκοινοβουλευτικός, ακόμα και ο πιο ντροπαλός, χειροτονείται «επαναστάτης». Σύμφωνα με τους δικαστές και τους δημοσιογράφους ο Negri, ο Pirepno, o Scalzone και οι υπόλοιποι είναι οι αρχηγοί της ιταλικής επανάστασης, οι «εγκέφαλοί» της και τα στρατηγικά της μυαλά. Τους υπερασπίστηκα εδώ ως αθώους, αλλά ποτέ δεν θα μου περνούσε από το μυαλό να τους υπερασπιστώ ως επαναστάτες, γιατί δεν είναι ούτε ένοχοι ούτε επαναστάτες: στην πραγματικότητα αυτοί οι leader της Αυτονομίας δεν είναι παρά αφελείς πολιτικάντηδες, αλλά και ως πολιτικάντηδες είναι απερίσκεπτοι και κακομοίρηδες...²²

Το προμήνυμα του τέλους εκείνου του κινήματος. Το τέλος εκείνου του κινήματος κατέστη ολοφάνερο

και μη αναστρέψιμο στο Διεθνές Συνέδριο της Μπολόνιας μεταξύ 23-25 Σεπτεμβρίου εκείνης της χρονιάς, το οποίο θα έπρεπε να θέσει τις βάσεις της επέκτασής του, αλλά οι ηγέτες των Αυτόνομων αντιθέτως το αποξήραναν με το να μετατραπούν σε συμπαθούντες του ένοπλου αγώνα. Δεν υπάρχει πιο ηλίθια στάση από το να ανήκεις στους «συμπαθούντες» του ένοπλου αγώνα: ή τον κάνεις, αναλαμβάνοντας τις ευθύνες, ή δεν τον κάνεις, σε κάθε περίπτωση αιτιολογώντας τη θέση σου· οι «συμπαθούντες» προσφέρουν στον εχθρό τη βέργα με την οποία θα τους χτυπήσει να για ποιο πράγμα υπήρξαν ηλιθιωδώς υπαίτιοι οι ηγέτες της Αυτονομίας. Στην αφίσσα που δημοσιοποίησα στην Μπολόνια σ' εκείνη την περίσταση –με τίτλο Καλωσήρθατε στην πιο ελεύθερη πόλη του κόσμου!– ήμουν αντιθέτως πολύ ξεκάθαρος πάνω σ' αυτό το ζήτημα, χωρίς δυστυχώς να εισακουστώ. Αξίζει εδώ ένα παράθεμα.

Μέχρι τώρα κανένα μέτρο καταστολής, από το μικρότερο μέχρι το μεγαλύτερο, από τη συκοφαντία μέχρι τα τανκς, δεν ωφέλησε την εξουσία, μιας και δεν κατάφερε να εμποδίσει το παραμικρό απ' ό,τι έγινε. Μα δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε πως το πιο μικρό λάθος του κινήματος μπορεί να μας βλάψει ανεπανόρθωτα. Η ανεπαρκής θεωρητικο-πρακτική διαύγεια σε σχέση μ' ένα στρατηγικό ζήτημα, όπως εκείνο των όπλων, κινδυνεύει να προκαλέσει σοβαρότητα αποτελέσματα... Τα όπλα χρησιμοποιούνται όταν είναι όλοι έτοιμοι να τα χρησιμοποιήσουν. Και όλοι θα 'ναι έτοιμοι να τα χρησιμοποιήσουν όταν η χρήση τους θα έχει γίνει απαραίτητη. Το ζήτημα είναι στρατηγικό και όχι τακτικό. Όποιος παίζει σήμερα με τα όπλα, παίζει με την εξουσία, που είναι πιο οπλισμένη από μας· και με την εξουσία δεν πρέπει να παίζουμε, πρέπει να την καταστρέψουμε... Από πρακτική άποψη, η χρησιμοποίηση όπλων σε μια διαδήλωση είκοσι χιλιάδων ατόμων, όπου μόνο εκατό είναι οπλισμένα, δεν είναι μόνο ανώφελη αλλά και επιζήμια: εκτίθενται στα πυρά της αστυνομίας χιλιάδες σύντροφοι που δεν μπορούν να αμυνθούν... Από θεωρητική άποψη, οι λίγοι που κατεβαίνουν οπλισμένοι στις διαδηλώσεις θέλουν να αποτελούν, και αποτελούν εκ των πραγμάτων, μια νέα διαχωρισμένη εξουσία στο εσωτερικό ενός επαναστατικού κινήματος που πολεμάει ακριβώς εναντίον κάθε διαχωρισμένης εξουσίας... Και ούτε μπορούμε να αγνοήσουμε τις δυνατότητες προβοκάτσιας που προσφέρει στους αστυνομικούς η αυτοσχέδια και χωρίς συνειδητότητα χρήση των όπλων, αν αυτοί μεταμφιεστούν κατάλληλα. Αν θέλουμε πραγματικά να πολεμήσουμε την καταστολή, ας πολεμήσουμε κι ό,τι μπορεί να δώσει ένα πρόσχημα και μια δικαιολόγηση στην καταστολή. Όπως δεν δείχνουμε καμία επιείκεια προς στους εχθρούς μας, έτσι δεν πρέπει να δείχνουμε καθόλου ούτε και προς τους εαυτούς μας· και πρέπει να κάνουμε ανελέητη κριτική των λαθών που μπορεί να είναι μοιραία για την ανάπτυξη όλου του κινήματος. Η κριτική των όπλων δεν μπορεί ποτέ να βάλει στην άκρη τα όπλα της κριτικής. Εκείνοι που αυτό-αρέσκονται στην ηλίθια χρήση των όπλων δεν είναι το πιο προχωρημένο και πιο σκληρό κομμάτι του σημερινού επαναστατικού κινήματος, μα η οπισθοφυλακή της θεωρητικής και στρατηγικής του συνείδησης. Όσο για την τρομοκρατία, αυτή σήμερα στην Ιταλία όχι μόνο είναι άχρηστη, αλλά είναι και αδικαιολόγητη... ήδη από την Piazza Fontana ωφέλησε πάντα το Κράτος, ακόμα κι όταν δεν την προωθούσαν οι ίδιες οι μυστικές υπηρεσίες.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟ-

ΝΟΤΑ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΩΡΩΝ. Αναπαραγωγή του

φυλλαδίου που κυκλοφόρησε με υπογραφή

«Γρήγορη Πένα», το 1977, στη Ρώμη. Στα ελ-

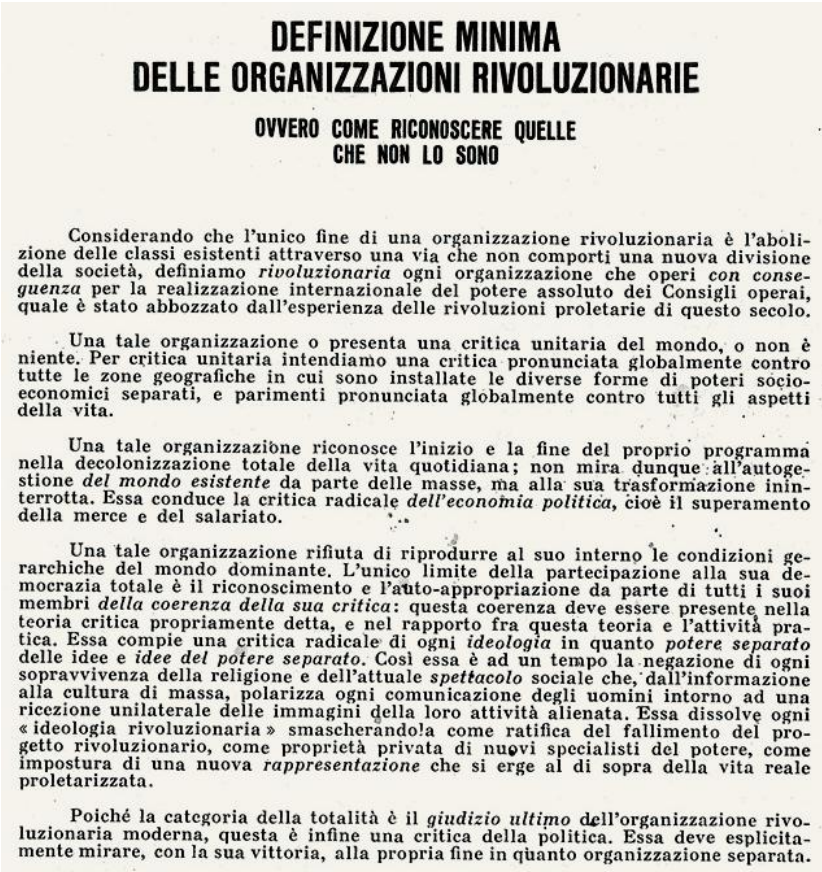
ληνικά, μια ελαφρώς συντομευμένη εκδοχή,

περιλαμβάνεται στο, *Περί της τρομοκρατίας*

και του κράτους, Επίμετρο α', σελ. 135 - 136,

ύψιλον / βιβλία, α' έκδοση 1980, μετ. Κώστας

Κουρεμένος.

✂ **ΕΛΑΧΙΣΤΟΣ ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ Η' ΠΩΣ ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΑΥΤΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ.** Ιταλική μετάφραση του ορισμού που υιοθέτησε η Κ. Δ. στην 7η Συνδιάσκεψη το 1966 και δημοσιεύθηκε στο 11ο τεύχος της επιθεώρησης *Internationale Situationniste* τον Οκτώβριο του 1967 και ως πρόκληση εν μέσω των ταραχών στις 15 Μάη στο Παρίσι. Ο Sanguinetti την δημοσίευσε στη Μπολόνια στις 23 Σεπτεμβρίου του 1977 μαζί με το *Καλωσήρθατε στην πιο ελεύθερη πόλη του κόσμου. Στα ελληνικά περιλαμβάνεται στο, Το ξεπέρασμα της τέχνης, ύψιλον/βιβλία, σελ. 376 - 377, α' έκδοση Σεπτέμβριος 1985, μετ. Γιάννης Ιωαννίδης, και στο Rene Vignet, Μάης 1968, Διεθνής Βιβλιοθήκη, σελ. 134 - 135, Μάρτιος 1978, μετ. Μαρία Ζάκκα. Η ίδια εκδοχή και στο Πεζοδρόμιο III, σελ. 79 - 80.*

Θεωρητική και πρακτική υπανάπτυξη. Οι θλιβεροί ηγέτες της Αυτονομίας, για τους οποίους το φλέγον ζήτημα ήταν να αποκτήσουν την ηγεμονία του Κινήματος του 1977, ακόμα και με τίμημα την καταστροφή του, δεν έχουν σήμερα ιδιαίτερους λόγους να υπερηφανεύονται: πίστευαν στη Ρωσία του 1917 και μιμούνταν άτσαλα τους ρώσους μπολσεβίκους, παράλληλα με τα δικά τους λάθη και τις ιδεολογικές τους αθλιότητες. Η στρατηγική τους προοπτική ήταν ανύπαρκτη. Αυτοί αντιπροσώπευαν το σύνολο των αδυναμιών, των αμφιβολιών, της ασυγχώρητης πολιτιστικής οπισθοδρομικότητας, της άγνοιας της ιστορίας, της θεωρητικής και πρακτικής υπανάπτυξης της ήδη ηγεμονικής μερίδας εκείνου του κινήματος που, εξαιτίας τους, εξαιτίας των κομμουνιστών, των τρομοκρατικών προβοκασιών και της καταστολής είχε καταστροφική κατάληξη, όπως ακριβώς το απευχόμεον στην αφίσα μου στην Μπολόνια. Μια ολόκληρη γενιά πλήρωσε βαρύ τίμημα εκατοντάδων ετών προφυλάκισης λόγω της διεστραμμένης συνουσίας καθολικισμού και λενινισμού που γονιμοποίησε το ιδεολογικό DNA των ηγετών της Αυτονομίας.

Απομάκρυνση από τον Debord. Εκείνη την εποχή τα ενδιαφέροντα του Debord, στον οποίο έγραφα για τα σκαμπανεβάσματα αυτού του προ-εξεγερσιακού κινήματος και για τις ασυνήθιστες περιπέτειές μου, κάπως καζανοβικές, είχαν ήδη μετατοπιστεί από την Ιταλία, και από τη δουλειά της ομάδας, η οποία είχε από καιρό τελειώσει: είχε βρει στο πρόσωπο του Gérard Lebonici τον κινηματογραφικό του παραγωγό και γύριζε την πιο ωραία του ταινία, το *In girum imus nocte et consumimur igni*, η οποία θα κυκλοφορούσε την επόμενη χρονιά. Οι σχέσεις μας ψυχράνθηκαν, παρ' όλο που με κάλεσε τον Οκτώβριο εκείνης της χρονιάς να πάω να τον βρω στην εξοχή όπου έμενε, κάτι που στη συνέχεια δεν έγινε. Η εντύπωσή μου είναι βέβαια ότι είχε παρακολουθήσει με ενδιαφέρον τους επαναστάτες του 1977, αλλά δεν είχε συλλάβει την καινοτομία και τη σπουδαιότητα που αντιπροσώπευε εκείνο το κίνημα, όχι μόνο για την Ιταλία, αλλά και για το διεθνές σκηνικό. Ήταν αναπάντεχο για μένα που στις αρχές του 1979, στον «Πρόλογο στην τέταρτη ιταλική έκδοση της *Κοινωνίας του Θεάματος*», ο Debord δεν ανέφερε το 1977. Δεν νομίζω ότι μίλησε ποτέ γι' αυτό ούτε στα κατοπινά γραπτά του. Και ίσως να θεωρούσε ήδη από καιρό την Ιταλία «χαμένη» για την υπόθεση, και σε κάθε περίπτωση ήταν μόνος, και δεν διέθετε «στρατεύματα» για να τα στείλει.

Η διαγραφή των νέων γενιών από την Ιστορία. Όσον αφορά τα δύο 1977 στα οποία αναφέρθηκα στην αρχή αυτού του κειμένου, το χειρότερο υπερνίκησε το καλύτερο, για να ηττηθεί με τη σειρά του από τις ίδιες του τις ανεπάρκειες και τα λάθη, και από την ιερή συμμαχία όλων των ελίτ της εξουσίας. Τα τραύματα που άφησε αυτή η καταστολή, η οποία επεκτάθηκε σε όλους τους επιζώντες των προηγούμενων κινήματων και συνεχίστηκε για δέκα χρόνια, δεν επουλώθηκαν ποτέ, και από τότε η ιταλική νεολαία εξήλθε, τρόπος του λέγειν, από την Ιστορία: δεν έγραψε πια Ιστορία, αντιθέτως την υπέστη και συνεχίζει να την υφίσταται, χωρίς να επιδεικνύει πλέον ίχνη γόνιμης αρετής. Της έχουν *διδάξει την άγνοια*, εξαιτίας διαδοχικών εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων και εξαιτίας της παραίτησης των οικογενειών από την *παιδεία*, η οποία ήταν, ήδη από την εποχή των Αρχαίων Ελλήνων, η διάπλαση του χαρακτήρα των νέων. Έτσι, έχει χάσει την ταυτότητά της, έχει χάσει κάθε περιέργεια, κάθε αληθινό πάθος και κάθε ισχυρή ψευδαίσθηση, εξαιτίας και του θεαματικού και τηλεματικού περισπασμού, και έχει ενστερνιστεί μια απέραντη παραίτηση σχετικά με την κατάστασή της, θεοσεβούμενη και εξαιρετικά εύθραυστη απέναντι σε κάθε κίνδυνο, και μέσα στην απελπισία της βρίσκει καταφύγιο στον πιο βολικό παθητικό μηδενισμό – δηλαδή στη δαντική οκνηρία. Η έγνοια για την επισφαλή επιβίωση την έχει εξοβελίσει από τη ζωή. Η ύπαρξή της έχει συρρικνωθεί και περιοριστεί σε θέσεις άμυνας. Αδιάφορη για τις χαρές του κόσμου, και βιώνοντας μια αίσθηση ακαθόριστου μα συνεχούς κινδύνου, η νεολαία καταφεύγει σε έναν ναρκισσιστικό και απεγνωσμένο ηδονισμό. Έχει έτσι χάσει όλες τις εννοιολογικές, γλωσσολογικές και πολιτισμικές κοινές αναφορές με τις προηγούμενες γενιές, απαραίτητες για οποιονδήποτε πραγματικό και ιστορικό διάλογο – και ίσως να πιστεύει μέχρι και ότι ο κόσμος ήταν πάντοτε έτσι όπως έχει καταντήσει σήμερα. Το παρελθόν και το μέλλον δεν την ενδιαφέρουν πια. Το παρόν λίγο. Συνεπώς ζει σε μια αιώνια απουσία, σχιζοειδή και παραλυτική. Για να ανακουφίσουν την απόγνωση των νέων, αρκετοί πολιτικοί προτείνουν σήμερα στην Ιταλία να τους επιδαψιλέψουν το λεγόμενο «εισόδημα του πολίτη», κάτι που ισοδυναμεί με την προετοιμασία αυτής της νεολαίας για μια δωροδοκία που θα την κάνει να απαρνηθεί την ύπαρξη και τον αγώνα, για να εξαφανιστεί τελειωτικά από μια κοινωνία γέρων, με τους οποίους δεν μπορεί πια να κάνει κανέναν διάλογο. Η νεολαία στην Ιταλία ζει επομένως σαν να αμύνεται σε κα-

τάσταση πολιορκίας, αρνούμενη να οπλιστεί ενόψει των συγκρούσεων που έχει επαγγελθεί και ανακοινώσει ένα μέλλον το οποίο απειλεί και επικρέμεται, συγκρούσεις από τις οποίες προσπαθεί να ξεφύγει, βρίσκοντας συχνά καταφύγιο στον πιο βολικό και προστατευμένο χώρο, στους κόλπους της οικογένειας. Οι νέοι, ανίκανοι να συσφίξουν σχέσεις πάθους και να οικοδομήσουν εγχειρήματα μακράς πνοής, και ενάντιοι στις ταλαιπωρίες του να *επιδιώκετε αρετή και γνώση*, δεν βλέπουν πέρα από την ίδια τους την επισφάλεια και τρυπώνουν μέσα σε μια στείρα μεμψιμοιρία. Χωρίς να έχουν πολεμήσει, βιώνουν με απάθεια μια αίσθηση συντριβής από την οποία ωστόσο απουσιάζει οποιοδήποτε κριτικό εργαλείο, ακόμα και η περιέργεια για την αναζήτηση της αιτιολόγησής της. Ελπίζω, φυσικά, ότι λαθεύω, παρ' όλο που είμαι σίγουρος ότι λαθεύω λόγω του ακόλουθου γεγονότος, απλού μα καθοριστικού: οι νέες γενιές στην Ευρώπη, στην Αμερική, στη Ρωσία και στην Κίνα δεν έχουν επιλογή. Είναι καταδικασμένες *εξ ανάγκης και όχι εξ επιλογής*, να πολεμήσουν έτσι ώστε να μην υποταχθούν στην ανάπτυξη του καπιταλισμού, ήδη μετασχηματισμένου σε έναν νέο δεσποτισμό. Διαφορετικά αυτές οι γενιές θα αποδεκατιστούν, πιο ριζικά απ' ό,τι τον περασμένο αιώνα, στον νέο μεγάλο πόλεμο που ετοιμάζεται. Υιοθετώντας εδώ και πάλι τον τρόπο σκέψης του Machiavelli, αν αυτές οι νέες γενιές δεν εξεγερθούν, η συμφορά είναι σίγουρη, αν αντιθέτως πολεμήσουν, η συμφορά είναι αμφίβολη.

Κανονικοποίηση και ανθρωποκυνηγητό. Το 1978 ήταν η χρονιά κατά την οποία οξύνθηκε και επεκτάθηκε η γενικευμένη καταστολή, μαζί με μια άλλη πιο στοχευμένη, που έμοιαζε με ανθρωποκυνηγητό, εναντίον όλων εκείνων που βρίσκονταν σε ανοιχτή αντιπαράθεση με το σύστημα, και η απαγωγή Moro ήταν το πρόσχημά γι' αυτό. Το 1979, παράλληλα με τη δίκη για την 7η Απρίλη, όλοι οι υπόλοιποι δικαστές που ανήκαν στο racket του ΙΚΚ, όπως και οι δημοσιογράφοι και οι διανοούμενοι, διακρίθηκαν για τον ζήλο, την αποτελεσματικότητα και τη λύσσα τους, σίγουρα όμως ποτέ για την εξυπνάδα τους. Άδραξαν την ευκαιρία για ένα γενικό ξεκαθάρισμα λογαριασμών: μια πραγματική κανονικοποίηση σταλινικού στυλ, χειρότερη κι από εκείνη στην Πράγα μετά το 1968.

Για χρόνια ένα σύννεφο πάνω από το κεφάλι μου έριχνε ποικιλόμορφες κατηγορίες και κατηγορητήρια, από σύσταση ανατρεπτικής οργάνωσης μέχρι κατοχή όπλων, από κατηγορία για συμμετοχή σε ένοπλη οργάνωση μέχρι τρομοκρατία, λαθρεμπόριο κ.λπ., και αυτή η βροχή μετατράπηκε σε καταιγίδα μετά την έκδοση του βιβλίου μου *Περί της Τρομοκρατίας και του Κράτους*, στις αρχές του 1979. Ο Εισαγγελέας Pier Luigi Vigna δεν αρκέστηκε στην γκάφα που έκανε με την αυθαίρετη σύλληψή μου το 1975 και με ενέταξε εκ νέου στις έρευνες μετά την απαγωγή του Aldo Moro, επεκτείνοντάς τις στο Μιλάνο μαζί με τον Εισαγγελέα Armando Spataro με πρόφαση, ανήκουστης φιλολογικής φαντασιοπληξίας, ότι είχε ανακαλύψει πως «το περιεχόμενο των προκηρύξεων των Ερυθρών Ταξιαρχιών φανερώνει δεσμούς μεταξύ της ιδεολογίας της προαναφερθείσας οργάνωσης και εκείνης της Καταστασιακής Διεθνούς, της οποίας εκπρόσωπος είναι ο Sanguinetti».²³ Σε αυτό απάντησα ότι η Καταστασιακή Διεθνής είχε διαλυθεί το 1972, και επομένως δεν θα μπορούσα να είμαι «ο εκπρόσωπός» της, ότι αυτή δεν είχε ποτέ «ιδεολογία, γιατί τις είχε πολεμήσει όλες, μαζί κι εκείνη του ένοπλου αγώνα», και, αφού σημείωνα ότι οι καταστασιακές εκδόσεις ήταν γνωστές σε πολλούς στην Ιταλία και όλοι είχαν πρόσβαση σε αυτές, έπαιρνα το θάρρος να συμβουλευσω τον αναιδή εισαγγελέα πρώτα να διαβάσει και μετά να κατηγορεί.

Ασύμμετρες προβοκάτσιες υπό κάλυψη. Σε παράλληλους χρόνους, αλλά την ίδια περίοδο της δημόσιας διώξής μου που είχαν σκηνοθετήσει οι αρχές, δρούσαν υπό κάλυψη σκοτεινοί και ελεεινοί τύποι, για παράδειγμα βάζοντας φωτιά αρκετές φορές και αρκετές χρονιές στην αγροικία μου: επιπλέον, δεν επρόκειτο για εμπρησμούς που ξεκινούσαν από αλλού και οι φλόγες της φωτιάς έγλειφαν την αγροικία μου, αλλά η εστία τους βρισκόταν ακριβώς εκεί. Λίγο μετά τη δημοσίευση του *Περί της Τρομοκρατίας*, το 1979, παρουσιάστηκε στο σπίτι μου ένας περίεργος τύπος, έμπορος αυτοκινήτων, δηλώνοντας την πρόθεσή του να αγοράσει την παλιά μου Bentley coupé του 1950. Με αυτή, το 1971, είχα περάσει χωρίς να κινησω υποψίες τη χειρόγραφη μετάφραση της *Κοινωνίας του Θεάματος* από τα σύνορα της Πορτογαλίας – στην οποία εκείνη την εποχή υπήρχε μια πανούργα δικτατορία που λογόκρινε επιμελώς τα βιβλία. Γνωστοποίησα σ' εκείνο τον τύπο ότι το αυτοκίνητο είχε ακόμα γαλλικές πινακίδες και ότι έπρεπε πρώτα να εκτελωνιστεί. Είπε ότι θα το αναλάμβανε εκείνος. Καθώς πρόσφερε ένα αξιόλογο ποσό, την πούλησα. Λίγο αργότερα τον σταμάτησε η Guardia

di Finanza, το αυτοκίνητο κατασχέθηκε και εναντίον μου ασκήθηκε ποινική και διοικητική δίωξη για λαθρεμπόριο. Αργότερα έμαθα ότι ο αγοραστής ήταν γιος ενός Καραμπινιέρου και στενός φίλος μιας από τις κόρες του Licio Gelli.

Εξαιτίας όλων αυτών των περιπετειών και άλλων πολλών παρόμοιων έγγραφα τότε: *Από εκείνη τη στιγμή δεν υπάρχει πια καμία αμφιβολία, αν υποθέσουμε ότι κάποτε υπήρχε: είπα την αλήθεια [για την τρομοκρατία]. Και από το κακό που μου θέλουν καταλαβαίνω πως το έργο μου είναι καλό, μιας και δεν θα είχα βέβαια προκαλέσει τόσο μίσος, αν δεν με είχε ακούσει κανείς.*²⁴

Το τέλος του κράτους δικαίου. Από εκείνη την εποχή και έπειτα όλα τα κόμματα του λεγόμενου «συνταγματικού τόξου» συμπορεύθηκαν για να διαλύσουν οποιαδήποτε επίφαση κράτους δικαίου στην Ιταλία, χωρίς να προκληθεί η παραμικρή αντίδραση στα ενάρετα πνεύματα που διατεινόνταν ότι υφίσταντο ακόμα μέσα στο εξαιρετικά ενάρετο «συνταγματικό τόξο». Από τότε και στο εξής, η Ιταλία έγινε η πατρίδα της πιο ξεδιάντροπης παρανομίας, βορά της απεριόριστης διαφθοράς, του θεσμικού εγκλήματος, της κατάχρησης εξουσίας, της αλαζονείας, της ακόρεστης δίψας για χρήμα που εξακολουθεί να απομυζεί τη σάρκα των, ήδη εξουθενωμένων από την τρομοκρατία, Ιταλών με εγγυημένη την ατιμωρησία από τους νόμους.²⁵ Ο νέος δικαστικός μηδενισμός έχει συμμαχήσει με τον νέο οικονομικό μηδενισμό και μαζί συνεργάζονται αρμονικά για τη γενική καταστροφή. Είναι και αυτές συνέπειες, και όχι οι μικρότερες, της ήττας του κινήματος της κοινωνικής εξέγερσης του 1977: τότε η Ιταλία αποτελούσε ακόμα το διεθνές εργαστήριο πειραμάτων πάνω σ' αυτά τα εργαλεία τα οποία, και χάρη στην τρομοκρατία υπό ψεύτικη σημαία, έχουν σήμερα διαχυθεί παντού σε έναν νεοφιλελεύθερο κόσμο, ο οποίος λειτουργεί βάσει ενός νέου και πρωτόγνωρου δεσποτισμού που έχει ήδη καθυποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη και την Αμερική. Για να τον διακρίνω από τον ανατολίτικο, εγώ τον ονομάζω *δυτικό δεσποτισμό*.

Ένα πραξικόπημα νέου τύπου. Ενόσω το Κομμουνιστικό Κόμμα ήταν απόλυτα προσηλωμένο στην εξολόθρευση του κινήματος των νέων προλεταρίων του 1977, δεν αντιλήφθηκε ότι κάποιος άλλος είχε ήδη καταλάβει το Κράτος –κάτι που και οι κομμουνιστές φιλοδοξούσαν να κάνουν– με μια εντελώς νέα και σιωπηρή, αλλά ήδη δοκιμασμένη στο παρελθόν τεχνική. Το 1969 κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Longanesi ένα ευφύες βιβλιαράκι, γραμμένο από τον Edward Luttwak, το *Πραξικόπημα/Πρακτικό Εγχειρίδιο*. Ο συγγραφέας υποστήριζε ότι: «Ένα πραξικόπημα σημαίνει τη διάβρωση ενός μικρού αλλά ουσιαστικού τομέα της κρατικής μηχανής, που τον χρησιμοποιούμε για ν' αφαιρέσουμε απ' την κυβέρνηση τον έλεγχο που έχει στους υπόλοιπους τομείς». Η Στοά Π2 του Licio Gelli είχε απλώς θέσει σε εφαρμογή αυτά που παρέθετε ο Luttwak. Είχε διεισδύσει σε πολλά κρίσιμα τμήματα: εκείνη την εποχή μετρούσε έναν γενικό γραμματέα κόμματος, 3 υπουργούς, 44 βουλευτές, 12 στρατηγούς των Καραμπινιέρων, 5 της Guardia di Finanza, 22 του Στρατού, 4 της Αεροπορίας, 8 ναυάρχους και επίσης δικαστές, εφημερίδες και δημοσιογράφους, τραπεζίτες όπως ο Roberto Calvi και ο Michele Sindona, επιχειρηματίες όπως ο Silvio Berlusconi, όλα τα κορυφαία στελέχη των μυστικών υπηρεσιών και πολλά άλλα πρόσωπα του κρατικού μηχανισμού. Αφού πρώτα διείσδυσε στους κρατικούς θεσμούς, η Π2 πυροδότησε τη «στρατηγική της έντασης» και μπόρεσε, μαζί με την οργάνωση Gladio, να φέρει σε πέρας, ατιμωρητί και επιτυχώς, τις σφαγές που αιματοκύλισαν την Ιταλία.

Στην κατοχή της κόρης του Licio Gelli βρέθηκε, μέσα στον διπλό πάτο μιας βαλίτσας, ένα μυστικό εγχειρίδιο του αμερικανικού στρατού για τον ανορθόδοξο πόλεμο, με την υπογραφή του στρατηγού W.C. Westmoreland και χρονολογία 1970, όπου μπορούμε να διαβάσουμε, μεταξύ άλλων, τις ακόλουθες ηθικοπλαστικές οδηγίες για την αποσταθεροποίηση και σταθεροποίηση διαφόρων χωρών: *Οι τρομοκρατικές δραστηριότητες είναι εξαιρετικά χρήσιμες για να αποκτήσουμε τον έλεγχο του πληθυσμού. Ο τρόμος μπορεί να χρησιμοποιηθεί επιλεκτικά ή αδιακρίτως (...). Μπορεί να υπάρξουν στιγμές κατά τις οποίες οι κυβερνήσεις των φιλοξενούντων κρατών επιδεικνύουν παθητικότητα ή αναποφασιστικότητα απέναντι στην κομμουνιστική ανατροπή και, σύμφωνα με την ερμηνεία των μυστικών υπηρεσιών των Η.Π.Α, δεν αντιδρούν με επαρκή αποτελεσματικότητα (...). Η στρατιωτική μυστική υπηρεσία των ΗΠΑ πρέπει να διαθέτει τα μέσα για να οργανώσει ειδικές επιχειρήσεις που θα πείσουν τις κυβερνήσεις των φιλοξενούντων κρατών και την κοινή γνώμη για την απτότητα του κινδύνου από τους στασιαστές. Για να επιτευχθεί αυτός ο σκοπός η στρατιωτική μυστική υπηρεσία των ΗΠΑ πρέπει να επιχειρήσει τη διείσδυση στην εξέγερση διαμέσου πρα-*

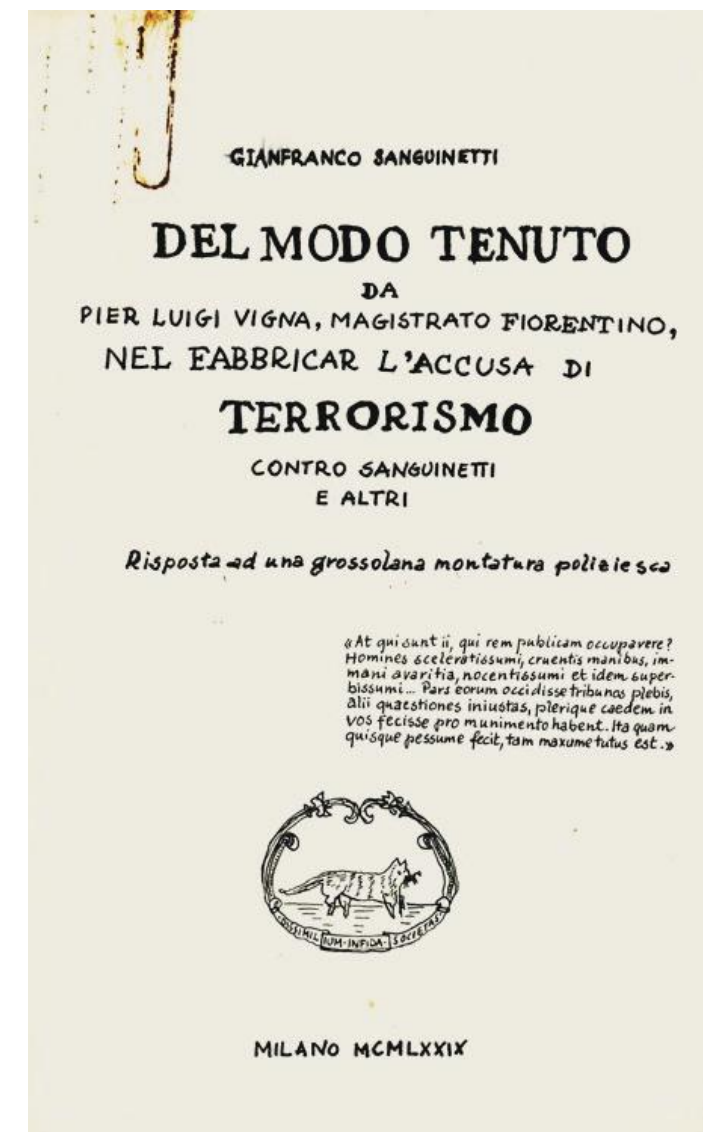
κτόρων σε ειδική αποστολή, των οποίων καθήκον θα είναι να σχηματίσουν ειδικές ομάδες δράσης μεταξύ των πιο ριζοσπαστικών στοιχείων της εξέγερσης (...) Σε περίπτωση που δεν καταστεί δυνατόν να γίνει επιτυχής διείσδυση των προαναφερθέντων πρακτόρων στο κομάντο των εξεγερμένων, μπορεί να φανεί χρήσιμη η εργαλειοποίηση των οργανώσεων της άκρας αριστεράς προς όφελός μας έτσι ώστε να επιτευχθούν οι στόχοι που περιγράψαμε παραπάνω (...) Αυτές οι ειδικές επιχειρήσεις πρέπει να παραμείνουν αυστηρά μυστικές.²⁶ Σήμερα αυτός ο νέος τύπος σιωπηρού πραξικοπήματος, διαμέσου της κοοπτάσιας και της διείσδυσης, της αποσταθεροποίησης και της σταθεροποίησης, δοκιμασμένος τότε για πρώτη φορά στην Ιταλία, έχει σημειώσει μεγάλη επιτυχία σε όλο τον κόσμο, και έχει επεκταθεί σε όλες σχεδόν τις χώρες της Δύσης, όχι μονάχα στον τομέα του αντι-αντάρτικου, αλλά και στην οικονομία, στις τράπεζες, στα mass media, στην πολιτική, στα στρατιωτικά σώματα, στη Δικαιοσύνη, κ.λπ. Σήμερα αυτός ο νέος τύπος πραξικοπήματος δεν κρύβεται πια και επιχορηγείται από τους θεσμούς του: την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (Ε.Κ.Τ.).

Αγάλλου, ω Ιταλία... Η χερσόνησός μας, αφού επινόησε την Εκκλησία, τον παπισμό, τον καπιταλισμό, τις τράπεζες, το δημόσιο χρέος, τα γραμμάτια, την Αντιμεταρρύθμιση, τη μαφία, τον φασισμό, την τρομοκρατία υπό ψεύτικη σημαία, τον «ιστορικό συμβιβασμό», την Gladio και τη Στοά Π2, αφού ανήγαγε την πολιτική δολοφονία σε τέχνη, η ίδια πάντα Ιταλία συνεχίζει να γράφει ιστορία με το να μηχανεύεται και να εξαγεί ό,τι χειρότερο μπορεί να επιφέρει στην ανθρωπότητα:

Αγάλλου, ω Ιταλία, περίτραν η εσύ,
Σε θάλασσα, στεριά απλώνεις τα φτερά σου,
Στην κόλαση εσύ 'σαι ξακουστή.

Ήδη κατά την περίοδο της Παλινόρθωσης, ο Giacomo Leopardi παρατηρούσε ότι «οι ανώτερες τάξεις της Ιταλίας είναι οι πιο κυνικές απ' όλες τις αντίστοιχες στις άλλες χώρες. Ο όχλος της Ιταλίας είναι ο πιο κυνικός από όλους τους όχλους».²⁷ Εξαιτίας αυτού του κυνισμού είναι που οι Ιταλοί αφήνονται στο να τους βιάζουν χωρίς να αντιδρούν. Καταλαβαίνουμε καλά για πόσους και ποιους λόγους το '77, αυτή η καθοριστική και κρίσιμη χρονιά, αποσιωπήθηκε και αποκόπηκε από τη συλλογική συνείδηση, ακριβώς όπως χρόνια τώρα λογοκρίνονται ξεδιάντροπα οι αδάμαστες εξεγέρσεις του ελληνικού λαού ενάντια στην επιβολή του δεσποτισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης: σήμερα είναι η Ελλάδα που έχει μετατραπεί σε ένα πειραματικό εργαστήρι του δυτικού δεσποτισμού, εν μέσω παγκόσμιας αδιαφορίας. Το 1977 έπρεπε αντιθέτως να μνημονεύεται για την αποφασιστική του σημασία: υπήρξε μια γενικευμένη εξέγερση, αν και σε μία μόνο χώρα, απέναντι στη νέα παγκόσμια αταξία, μέσα στα δάκρυα και στο αίμα. Μετά την ήττα εκείνης της εξέγερσης καταπατήθηκε κάθε νόμος, καταργήθηκε βαθμιαία κάθε κεκτημένο δικαίωμα και ακυρώθηκαν όλες οι κατακτήσεις ενάμιση αιώνα ταξικής πάλης της καταπιεζόμενης τάξης στη Δύση: τώρα το μοντέλο είναι η σκλαβιά που βασιλεύει στα κινεζικά εργοστάσια, όπου οι εργάτες, συχνά παιδάκια, αυτοκτονούν κάθε μέρα από την απελπισία. Εργοστάσια από τα οποία επωφελείται ολόκληρος ο κόσμος, χωρίς περαιτέρω ερωτήσεις. Ζούμε σε κοινωνίες έτοιμες να κάνουν πόλεμο για τα «ανθρώπινα δικαιώματα», πόλεμο «ανθρωπιστικό» φυσικά, και μέχρι και το εμπόριο σκλάβων γίνεται για «ανθρωπιστικούς» λόγους: η αυτοκτονία των εργαζομένων, που έχουν παραδοθεί στην απελπισία, εντάσσεται επίσης σε αυτά τα «ανθρώπινα δικαιώματα». Το ιταλικό Ινστιτούτο Στατιστικής έχει λύσει το πρόβλημα με ριζικό και τελεσίδικο τρόπο: από το 2010 έχει απλώς πάψει να καταγράφει τον αριθμό των αυτοκτονιών με οικονομικά κίνητρα.

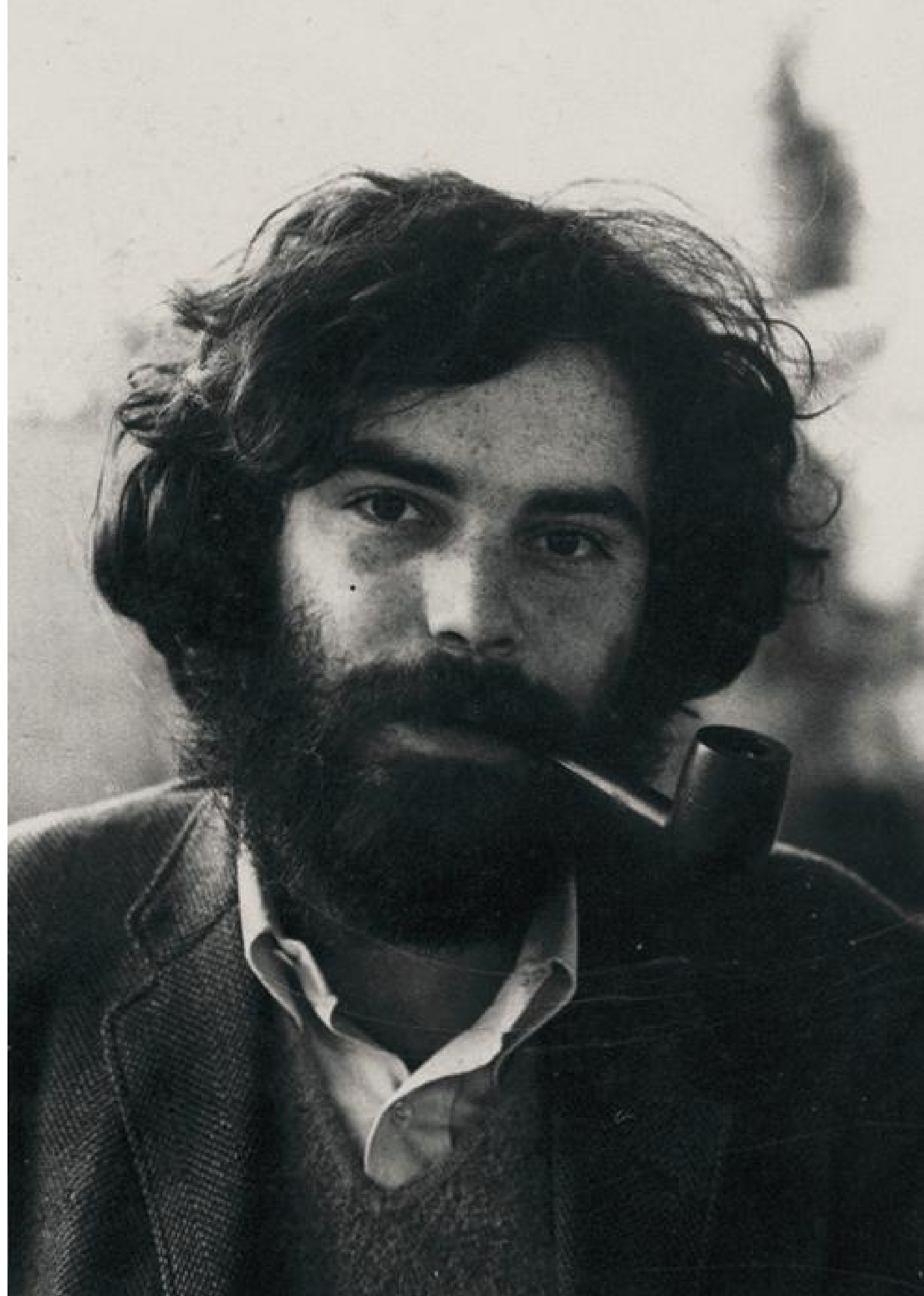
Η τερατώδης υλοποίηση του «ιστορικού συμβιβασμού». Η Κίνα αποτελεί σήμερα την τερατώδη, αλλά παραδειγματική υλοποίηση του «ιστορικού συμβιβασμού» μεταξύ κομμουνισμού και καπιταλισμού, τον οποίο είχαν επινοήσει οι πολυμήχανοι και δολιότατοι ιταλοί κομμουνιστές ηγέτες. Αυτό το εγχείρημα, που ενοποιεί το χειρότερο κομμάτι των δυο ολοκληρωτικών συστημάτων και ήδη αποτυπώνει την πορεία και το γίνεσθαι του κόσμου, καθορίζει επίσης και ποιοι θα είναι οι θεμέλιοι λίθοι του νέου δεσποτισμού, ο οποίος εγκαθιδρύεται ατιμωρητί παντού. Απόλυτη ελευθερία για απαλλοτρίωση οι πλούσιοι και απόλυτη σκλαβιά οι φτωχοί.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΠΟΥ ΥΙΟΘΕΤΗΣΕ Ο PIER LUIGI VIGNA, ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ, ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ ΠΕΡΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ENANTION ΤΟΥ SANGUINETTI ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ. Αναπαραγωγή της πρώτης σελίδας του δημοσίευτου χειρόγραφου φυλλαδίου κατά του δικαστή Pier Luigi Vigna έτοιμο προς έκδοση σε ενδεχόμενη σύλληψη, ακόμα μία, του Sanguinetti. Σήμερα βρίσκεται στο αρχείο του Sanguinetti στο Yale.

Η δόξα του 1977. Το ιταλικό 1977, που αντιτάχθηκε γενναία σε αυτή την απαίσια προοπτική, υπήρξε επομένως ουσιαστικά ένας *οργασμός της ιστορίας*: η έντασή του, όπως και η σύντομη διάρκειά του, το αποδεικνύουν. Αυτή ακριβώς η γενναία αντίθεση στον διεστραμμένο «ιστορικό συμβιβασμό» αποτελεί το θεμελιώδες και αλησμόνητο κληροδότημα που άφησε το 1977 στην ιστορία των ταξικών αγώνων για να μην «κατασταλάξει στην υπακοή» η ανθρωπότητα. Το ότι αυτό δεν στάθηκε αρκετό σίγουρα δεν μπορούμε να το καταλογίσουμε στο ιταλικό 1977· το γεγονός και μόνο ότι υπήρξε και ότι πολέμησε αυτό το εγχείρημα υποδούλωσης συνιστά αντιθέτως τη δόξα του: γιατί δεν υπήρξαν στον κόσμο πολλές άλλες προσπάθειες εξίσου καινοτόμες και απερίφραστες.

15 Ιουνίου 2017

Σημείωμα του μεταφραστή:

Στην ανά χειράς έκδοση χρησιμοποιήθηκαν παραθέματα, μερικώς τροποποιημένα όπου κρίθηκε απαραίτητο, από τις παρακάτω ελληνικές εκδόσεις έργων του Gianfranco Sanguinetti:

Μια φιλαλήθης έκθεση σχετικά με τις τελευταίες δυνατότητες επιβίωσης του καπιταλισμού στην Ιταλία, στο, *Σχετικά με την Ιταλική κρίση*, Άκμων, 1977, μετ. Ευγενία Παπαδημητρίου - Βρεττάκου.

Αποδείξεις για την ανυπαρξία του Censor από το συγγραφέα του, στο, *Σχετικά με την Ιταλική κρίση*, Άκμων, 1977, μετ. Ευγενία Παπαδημητρίου - Βρεττάκου.

Περί της τρομοκρατίας και του κράτους, ύψιλον / βιβλία, α' έκδοση 1980, μετ. Κώστας Κουρεμένος.

Ανακοίνωση προς το προλεταριάτο για τα γεγονότα των τελευταίων ωρών. στο, *Περί της τρομοκρατίας και του κράτους*, Επίμετρο α', σελ. 135-136, ύψιλον / βιβλία, α' έκδοση 1980, μετ. Κώστας Κουρεμένος

Καλωσήρθατε στην πιο ελεύθερη πόλη του κόσμου!, στο, *Περί της τρομοκρατίας και του κράτους*, Επίμετρο β', σελ. 137-140, ύψιλον / βιβλία, α' έκδοση 1980, μετ. Κώστας Κουρεμένος.

Το απόσπασμα του Machiavelli στη σελ. 40 είναι από το, *Νικολό Μακιαβέλλι Έργα, τόμος δεύτερος*, Εκδόσεις Κάλβος, χχ., εισαγωγή-επιλογή-μετάφραση Τάκης Κονδύλης, σελ. 161-162.

Άλλα έργα του Gianfranco Sanguinetti που μπορούν να βρεθούν στα ελληνικά είναι τα:

Το Αληθινό σχίσμα στη Διεθνή, σε συνεργασία με τον Guy Debord, Ελεύθερος Τύπος, 1981, μετ. Θέμης Μιχαήλ.

Κείμενα του Ιταλικού Τμήματος της Καταστασιακής Διεθνούς περιλαμβάνονται στον τόμο, *Το Αισθητικό και το πολιτικό*, Ελεύθερος Τύπος, Δεκέμβριος 1996, μετ. Πάνος Τσαχαγέας, Νίκος Β. Αλεξίου, σελ. 148 - 158.

Δύο εξαιρετικές επιστολές της αλληλογραφίας του με τον Guy Debord περιλαμβάνονται στο *Αντισανγκουινέτι*, Incontrolado - Βουαγιέ, Ελεύθερος Τύπος, Μάης 1995, Παράρτημα δ', σελ. 92 - 130. Η αναφερόμενη έκδοση αποτελεί τυπικό δείγμα προπαγάνδας ενάντια στα συμπεράσματα που με τόση διαύγεια παρουσιάζει ο Gianfranco Sanguinetti στο *Περί της τρομοκρατίας και του κράτους*.

Το μουνάκι χθες και σήμερα, Βιβλιοθήκη του Χαμένου Χρόνου, Μάιος 2018, μετ. Τηλέμαχος Δουφεξής-Αντωνόπουλος.

Από τη Βιβλιοθήκη του Χαμένου Χρόνου μεταφράστηκαν επίσης τα:

Σεξ, λεφτά, εξουσία: σχετικά με μια ψευδή βιογραφία του Guy Debord, αναρτήθηκε στον ιστότοπο Barikat, 4 Οκτωβρίου 2017.

Περί της ωφελιμότητας της τρομοκρατίας, αναρτήθηκε στον ιστότοπο Hit&Run, 21 Δεκεμβρίου 2015.

Paris 13/11 Morale Operation, αναρτήθηκε στον ιστότοπο Hit&Run, 21 Δεκεμβρίου 2015.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Βλ. το περιοδικό *Internazionale Situazionista*, v. 1, Ιούλιος 1969, "Quando solo il meglio sarà sufficiente".
2. Karl Wittfogel, *Il Dispotismo Orientale*, ιταλική μετάφραση 1968, 1980.
3. Βλ. *il manifesto*, "Benvenuti nella Città più libera del Mondo!", Μπολόνια, 23 Σεπτεμβρίου 1977.
4. Maria Rita Prette (επιμέλεια), "Gli organismi legali - 7 aprile (inchiesta giudiziaria contro l'Autonomia)", στο *La mappa perduta, 1* (Progetto Memoria), 2η έκδοση, Dogliani, Sensibili alle foglie, Νοέμβριος 2007, σ. 265.
5. http://www.corriere.it/cronache/11_settembre_11/franco-piperno-11-settembre-bellezza-sublime_1a76895e-dc82-11e0-a4d3-b67952ef5c68.shtml
6. Για την εισαγωγή και τη διάδοση της ηρωίνης στην Ιταλία τη δεκαετία του '70, με σκοπό την καταστροφή των αντιφρονούντων, βλ. την "Επιχείρηση Blue Moon" την οποία έστησε η CIA.
7. Censor, *Rapporto Veridico sulle ultime opportunità di salvare il Capitalismo in Italia*, εκδόσεις Scotti Camuzzi, Μιλάνο, Ιούλιος 1975. Επανεκδόθηκε αρκετές φορές, με τον ίδιο τίτλο, από τις εκδόσεις Mursia. (8) Paolo da Certaldo, *Libro di Buoni Costumi*, § 276, στο Vittore Branca, *Mercanti Scrittori*, εκδόσεις Rusconi, Μιλάνο 1986.
8. Paolo da Certaldo, *Libro di Buoni Costumi*, § 276, στο Vittore Branca, *Mercanti Scrittori*, εκδόσεις Rusconi, Μιλάνο 1986.
9. Gianfranco Sanguinetti, *Prove dell'Inesistenza di Censor enunciate dal suo autore*, Μιλάνο, Ιανουάριος 1976.
10. Πέρα από τον βενεζουελανό καταστασιακό Eduardo Rothe, συμμετείχαν επί του πεδίου σε αυτή την άξια επιχείρηση οι Cristina Sensenhauser, Puni Cesoni και Filippo Orsini.
11. Η μοναδική εξαίρεση στη σιωπή ήταν η προκήρυξη που κυκλοφόρησε στο Μιλάνο τον Ιανουάριο του 1970 από την ελευθεριακή ομάδα Ludd – Προλεταριακά συμβούλια, με τίτλο *Bombe Sangue Capitale* (*Βόμβες Αίμα Κεφάλαιο*).
12. Βλ. μεταξύ άλλων, Gianni Barbacetto, *Il Grande Vecchio*.
13. Βλ. *Le Monde*, 24 Φεβρουαρίου 1976W.
14. Βλ. σχετικά τα δύο ακόλουθα κείμενα: Gianfranco Sanguinetti, "Paris 13.11: Morale Operation" στην ιστοσελίδα Mediapart, 2/12/2015 και Gianfranco Sanguinetti, "De l'Utilité du Terrorisme/ considérée par rapport à l'usage qu'on en fait", στην ιστοσελίδα Mediapart, 8/12/2015. Αυτές οι παρεμβάσεις στη συνέχεια μεταφράστηκαν και δημοσιεύτηκαν αρκετές φορές στα αγγλικά, τα ιταλικά, τα πορτογαλικά, τα ελληνικά, τα τσέχικα, κ.λπ.
15. Οι δύο αφίσες έχουν αναρτηθεί σε αυτή την ιστοσελίδα: <http://www.nelvento.net/critical/anviso77.php> και: <http://www.nelvento.net/archivio/68/settesette/benvenuti.htm>
16. Μιλάνο, Μάρτιος 1979- β' έκδοση, επαυξημένη, τον Απρίλιο του 1980.
17. Αυτό το αρχείο βρίσκεται πλέον στο Πανεπιστήμιο Yale, στη Βιβλιοθήκη Beinecke, χάρη στην ακάματη εργασία του Kevin Repp, ο οποίος συλλέγει και επιμελείται για λογαριασμό αυτής της βιβλιοθήκης τα αρχεία των ευρωπαϊκών πρωτοποριών μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο:<http://beinecke.library.yale.edu/about/news/beinecke-acquires-papers-key-figure-european-counterculture>
18. <http://www.fondazionecipriani.it/Kronologia/Archivio.php?DAANNO=1977&AANNO=1978&id=&start=270>
19. ο.π.
20. Βλ. το αρχείο μου στη βιβλιοθήκη Beinecke του Yale: τόμος 33.
21. *Anviso al Proletariato sugli avvenimenti delle ultime ore*.
22. Βλ. Gianfranco Sanguinetti, "Prefazione all'edizione francese nella seconda edizione di *Del Terrorismo e dello Stato*", Μιλάνο, Γκρενόμπλ, Παρίσι, 1980.
23. Βλ. Gianfranco Sanguinetti, "Prefazione all'edizione francese nella seconda edizione di *Del Terrorismo e dello Stato*", Μιλάνο, Γκρενόμπλ, Παρίσι, 1980. Το πρωτότυπο κατηγορητήριο υπάρχει στο αρχείο μου στο Yale.
24. "Prefazione all'edizione francese nella seconda edizione di *Del Terrorismo...*" παρ.
25. Το ιταλικό κράτος είχε υποσχεθεί ότι θα αποζημιώσει τα θύματα των σφαγών που έλαβαν χώρα τις δεκαετίες του '70 και του '80 βάσει αντίστοιχων νόμων, που ποτέ δεν εφαρμόστηκαν, με τη δικαιολογία ότι μια τέτοια αποζημίωση «θα κόστιζε ακριβά». Αυτή η άρνηση διατυπώθηκε εκ νέου τον Μάιο του τρέχοντος έτους 2017. Αντιθέτως οι γονείς των θυμάτων της σφαγής στην Piazza Fontana καταδικάστηκαν στην καταβολή των δικαστικών εξόδων.
26. Field Manual 30-31, με τα παραρτήματα FM 30-31A και FM 30-31B, δημοσιευμένο στο *Commissione parlamentare d'inchiesta sulla loggia massonica P2, allegati alla relazione*, τόμος VII, σ. 319 και εξής.
27. Giacomo Leopardi, *Discorso sopra lo stato presente dei costumi degli Italiani*, 1823.

2. ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΑΡΟΥΣΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Avviso al Proletariato sulle possibilità presenti della Rivoluzione sociale, κείμενο που μοιράστηκε στη διαδήλωση της 19ης Νοεμβρίου στο Μιλάνο κατά τη διάρκεια των βίαιων συγκρούσεων σκοτώθηκε ένας αστυνομικός

Σύντροφοι,

Αυτό που κάνει το ιταλικό προλεταριάτο στα εργοστάσια και στους δρόμους δεν είναι ακόμα επανάσταση, αλλά σίγουρα είναι ήδη επαναστατικό. Η Ιταλία βρίσκεται στο επίκεντρο της κρίσης που πλήττει παντού τον αστικό και γραφειοκρατικό καπιταλισμό και που εκκινεί τη δεύτερη επίθεση των προλετάρων όλων των χωρών εναντίον όλων των εξουσιών. Αλλά ακόμα και σήμερα, η αλήθεια του κινήματος που προαναγγέλλεται είναι πιο γνωστή μέσω του φόβου των εχθρών του παρά μέσω της δηλωμένης βούλησης των ίδιων των άμεσων πρωταγωνιστών του. Είναι πλέον μια ασταμάτητη διαδικασία, που στερείται μόνο τη συνείδηση του τι έχει ήδη κάνει σε ορισμένες περιπτώσεις, για να αναγνωρίσει τι μπορεί να κάνει και να το κάνει παντού.

Η επιστροφή της ταξικής πάλης για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό βρίσκει τη σιγουριά της απαρχής της στο νέο αυθόρμητο κίνημα των εργατικών εξεγέρσεων. Το γεγονός ότι η αναστολή των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και οι κινητοποιήσεις υποστήριξης που προκάλεσαν τα συνδικάτα τους τελευταίους μήνες έδωσαν μια ακόμη ευκαιρία για να εκδηλωθούν παντού παράνομες διαμαρτυρίες αποφασισμένες από τους εργάτες, και, σε διάφορα μέρη οι απαρχές της εξέγερσης, αποκαλύπτει πόσο πολύ ήταν ήδη παρούσες οι αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες. Η συλλογική σύμβαση εργασίας ήταν ένα επίτευγμα του εργατικού κινήματος, αλλά ποτέ δεν ήταν αρκετή και σήμερα αποτελεί για τους εργοδότες την εγγύηση μιας κοινωνικής εκχειρίδας, τη νομική μορφή για την αγοραπωλησία της εργασίας, την αλυσίδα της εργατικής τάξης στην τάξη των καπιταλιστών και των στελεχών της. Αλλά τώρα πια οι πραγματικοί αγώνες ευρισκόμενοι παντού δεν έχουν πλέον την ανάγκη διεκδικήσεων, γιατί όντως δεν πρόκειται πλέον για διεκδικήσεις, αλλά για ένα βαθύ κίνημα που θέτει το κοινωνικό ζήτημα στην στοιχειώδη του αλήθεια και που καμία διοικητική πράξη δεν θα μπορέσει να διαλύσει.

Δεδομένου ότι αυτοί οι αγώνες δεν ξεκίνησαν λόγω των συμβάσεων, κανείς δεν περιμένει πράγματι να τελειώσουν μετά την ανανέωσή τους. Αντιθέτως είναι προδικασμένο να ενταθούν, όταν δεν θα είναι πλέον δυνατό να αποκρυφτεί το γεγονός ότι καταστέλλονται πρώτα απ' όλα από τα συνδικάτα, τα οποία προσπαθούν με κάθε τρόπο να τουςβάλουν φρένο. Στην παρούσα κατάσταση, με τις αιφνιδιαστικές ακήρυχτες απεργίες, οι εργάτες ήδη εκφράζουν την αντίθεσή τους προς τα συνδικάτα, εξαναγκάζοντας τα σε μια επανάκαμψη ολοένα και πιο δύσκολη και γνωρίζουν ήδη ότι στη νέα τους εξέγερση πρέπει να πολεμήσουν πρώτα απ' όλα εναντίον τους. Οι ριζοσπαστικές ενέργειες που πραγματοποίησαν —στην Ιταλία για πρώτη φορά στην ιστορία— οι εργάτες της FIAT και της Pirelli τον Σεπτέμβριο, οι καινούργιες καταστροφικές εξεγέρσεις ενάντια στα εμπορεύματα και την εργασία είναι, προς το παρόν, μεμονωμένες ενέργειες που δεν εξαπλώνονται παρά μόνο λόγω του παραδειγματικού τους

χαρακτήρα. Τα συνδικάτα, μέσω της τρομοκρατίας των παραποιήσεων και τη μονοπώληση των διασυνδέσεων, απομονώνουν κάθε αγώνα από όλους τους άλλους, τους εργάτες από τους άλλους εργάτες και επιβάλλουν σε κάθε τομέα τη μερικότητα των αγώνων, καθορίζοντας τους στόχους τους και κρατώντας τα ηνία της αστυνόμευσης τους. Έτσι, θέλουν, εντελώς ξεκάθαρα, να ναρκώσουν τους εργάτες με μια ατελείωτη σειρά αγώνων που δεν θα καταλήξουν σε τίποτα και προσπαθούν να γίνουν αποδεκτοί από τους εργάτες αποδεχόμενοι εν μέρει, αλλά χωρίς ποτέ να το παραδεχτούν, το τετελεσμένο γεγονός· ακόμη και των πιο βίαιων ενεργειών. Αν το εργατικό κίνημα θέλει να κερδίσει σήμερα σε όλο το μέτωπο των αιτημάτων —κάτι που για την ώρα δίνει μια ορισμένη δύναμη στα συνδικάτα— είναι επειδή, ξεκαθαρίζοντας τις ψευδαισθήσεις είκοσι χρόνων, θέλει να αποδείξει στον εαυτό του ότι μπορεί να προχωρήσει πέρα από αυτά. Και αυτό περιέχει ήδη τον λόγο της ήττας όλων των συνδικάτων.

Η κατάσταση αρκετά προχωρημένη, ώστε τα συνδικάτα συχνά αναγκάζονται να μην ακολουθούν πλέον τους εργάτες στο έδαφός τους, απλώς αρνούμενα την ύπαρξη των ενεργειών τους, αλλά δεν είναι ακόμη επαρκώς επαναστατική, ώστε αυτές οι ενέργειες να εκτοπίσουν τα συνδικάτα από το ίδιο τους το έδαφος, απλώς στερώντας τους κάθε αξιοπιστία και κάθε αντιπροσωπευτική εξουσία. Μια τέτοια κατάσταση δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να διαρκέσει και βρίσκεται αντιμέτωπη με την εναλλακτική είτε να επεκταθεί είτε να εξαφανιστεί (μέσω της συνδυασμένης δύναμης της καταστολής και των διαχειριστικών διαπραγματεύσεων, αποχαυνώνοντας την πλειοψηφία των εργαζομένων με εξαντλητικούς αγώνες και με ολοένα και μεγαλύτερες παραχωρήσεις, και ενδεχομένως ακόμη και μέσω μιας «λαϊκής κυβέρνησης» που υποστηρίζεται από το λεγόμενο κομμουνιστικό κόμμα: ενδεχομένως να είναι επίσης ακόμα ένας τρόπος να δοκιμάσει να υπερασπιστεί τον παλιό κόσμο, αν καταφέρει να αποδείξει στην αστική τάξη ότι της είναι πιστό). Στο βαθμό που η κατάσταση της ειρήνης παραμένει επισφαλής, οι εργαζόμενοι μαθαίνουν να χρησιμοποιούν τα συνδικάτα ως οργανισμούς κοινωνικής πρόνοιας, χωρίς αυταπάτες, αλλά στο βαθμό που η κατάσταση ολισθαίνει αναπόφευκτα προς τον εμφύλιο πόλεμο, η πρωτοβουλία περνάει αποφασιστικά στους εργάτες. Όχι μόνο μαθαίνουν πόσο εύθραυστο είναι το ημιαυτοματοποιημένο σύστημα παραγωγής, αλλά ανακαλύπτουν εκ νέου τον εαυτό τους, την τάξη τους, τη συνείδησή τους και, μαζί με τη συνείδηση, τη δύναμή τους στην πράξη. Στο ένα εργοστάσιο μετά το άλλο, οι εργάτες δίνουν το σύνθημα ότι είναι έτοιμοι για μια άμεση και γενική επίθεση και αναζητούν συμμάχους στα νέα στρώματα των προλεταριοποιημένων εργατών. Δεδομένου ότι αποστερούνται επικοινωνίας, οι προλετάριοι αναγνωρίζονται μέσω των πράξεών τους. Και οι συνέπειες των πράξεών τους, τους ωθούν προς τα εμπρός.

Το βαθύτερο νόημα των σημερινών αγώνων, στους οποίους οι εργάτες προσπαθούν να συγκρουστούν φανερά με τους εχθρούς τους, αλλά τις περισσότερες φορές βρίσκονται αντιμέτωποι μόνο με τα «δικά τους» συνδικάτα, έγκειται στο γεγονός ότι σπάνε την ισορροπία του ψυχρού πολέμου μεταξύ των εργατών και των συνδικαλιστικών γραφειοκρατιών. Για να τελειοποιήσουν την κοινωνική οργάνωση της φαινομενικότητας, τα συνδικάτα καθώς στην τρέχουσα κρίση αποτελούν το καλύτερο υλικό της στήριγμα, ζητούν να κρυφτεί η «προκλητική» παρουσία της αστυνομίας στις «ειρηνικές εργασιακές διαμαρτυρίες».

Στα όνειρά τους, φαντάζονται, μαζί με το λεγόμενο κομμουνιστικό κόμμα, να «καταστήσουν άχρηστη» την αστυνομία για να γίνουν οι ίδιοι αστυνομικοί, και θέλουν να αγοράσουν στο Κοινοβούλιο, «στο όνομα των εργαζομένων», την αποστρατιωτικοποίηση της αστυνομίας, προσφέροντας σε αντάλλαγμα την αποστρατιωτικοποίηση του προλεταριάτου.

Για τη δράση τους, τα συνδικάτα χρειάζονται την ύπαρξη του κεφαλαίου και του κράτους, ενώ το συμφέρον των εργαζομένων είναι η κατάργησή τους, επειδή αυτοί οι ίδιοι είναι οι παραγωγοί όλου του κοινωνικού πλούτου και, συνεπώς, οι νόμιμοι ιδιοκτήτες του. Παίζοντας τους «εξτρεμιστές» μπροστά σε ένα κίνημα πολύ πιο εξτρεμιστικό από αυτούς, τα συνδικάτα μπορεί να πιστεύουν ότι έχουν απαιτήσει το μέγιστο που μπορεί να απαιτηθεί από το κεφάλαιο, χωρίς όμως να αμφισβητούν ποτέ την ύπαρξή του. Ρεφορμιστικό από τη φύση του, το συνδικάτο παραμένει ο καλύτερος υποστηρικτής μιας εργοδοσίας που έχει γίνει και αυτή ρεφορμιστική. Οι πολιτικές και συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες δεν είναι λοιπόν αποτυχημένες ή προδοτικές εργατικές οργανώσεις, αλλά ένας μηχανισμός ενσωμάτωσης στην καπιταλιστική κοινωνία,

την κοινωνία της ιδιωτικής ή και κρατικής ιδιοκτησίας, των εμπορευμάτων και της μισθωτής εργασίας.

Το πρόγραμμά τους είναι να τρέχουν ξοπίσω από την ταξική πάλη προσφέροντας κάθε μέρα από ένα αδύναμο υποκατάστατο, και για να το κάνουν αυτό δεν μπορούν να αποκηρύξουν ανοιχτά τις πρωτοβουλίες της βάσης, αλλά να τις επιλέγουν, να τις οικειοποιούνται και να ανεβάζουν τον πήχη των διεκδικήσεων. Εν ολίγοις, με μια φαινομενική μεταμόρφωση των κοινωνικών συνθηκών, προσπαθούν να διαφθείρουν τους εργάτες με ελεημοσύνες μεταμφιεσμένες σε κατακτήσεις, να σπάσουν τη επαναστατική τους δύναμη καθιστώντας προσωρινά όσο το δυνατόν πιο ανεκτή και άνετη την επιβίωση στην υπάρχουσα κατάσταση. Όλο το πρόβλημα των συνδικάτων και των σταλινικών γραφειοκρατιών συνοψίζεται στην άθλια ανησυχία να διατηρήσουν τον εαυτό τους διατηρώντας τη «διαπραγματευτική τους δύναμη»· αλλά για να την διατηρήσουν, αναγκάζονται να αντιμετωπίσουν κάθε κίνδυνο προκειμένου να μπορούν να παρουσιάζονται ως οι αποκλειστικοί «εκπρόσωποι» των εργαζομένων, σε μια στιγμή που η εργατική βάση καθιστά αυτή την «εκπροσώπηση» όλο και πιο δύσκολη, αφαιρώντας της τη μοναδική δικαιολόγησή της. Πρέπει να διαπιστώσουν ότι κάθε μέρα είναι χειρότερη από την προηγούμενη και ότι πρέπει πλέον να ανησυχούν σοβαρά για το μέλλον τους.

Αυτοί οι αγώνες και η προοπτική τους δεν περιορίζονται στην Ιταλία, αλλά είναι διεθνείς. Στις 30 Μαΐου 1968, κατά τη διάρκεια του κινήματος των καταλήψεων στη Γαλλία, οι καταστασιακοί έγραψαν σε ένα Μήνυμα προς όλους τους εργαζόμενους: όσοι ήδη έχουν απέρριψαν τις γελοίες συμφωνίες που γέμιζαν από ικανοποίηση τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, πρέπει ακόμα να ανακαλύψουν ότι δεν μπορούν να «πάρουν» πολλά περισσότερα μέσα στα πλαίσια της υπάρχουσας οικονομίας, αλλά μπορούν να πάρουν τα πάντα μεταμορφώνοντας όλες τις βάσεις της για λογαριασμό τους. Τα αφεντικά δεν μπορούν να πληρώσουν περισσότερα, μπορούν όμως να εξαφανιστούν».*

Δεν πρέπει να δημιουργούμε ούτε να διαδίδουμε αυταπάτες σχετικά με τις άμεσες πιθανότητες πλήρους επιτυχίας. Το επαναστατικό κίνημα του προλεταριάτου επανεμφανίζεται μετά από μισό αιώνα αφανισμού και βρίσκει όλους τους εχθρούς του, γραφειοκράτες και αστούς, ακλόνητους. Αλλά στις απαρχές του σύγχρονου επαναστατικού αγώνα είναι σημαντικό να προβάλλουμε το μέγιστο που πρέπει να επιδιώξει αμέσως και το έδαφος από το οποίο θα ξεκινήσει η μάχη. Τώρα οι εργάτες πρέπει να φτάσουν, στα εργοστάσια και παντού, στο σημείο να πάρουν το λόγο για λογαριασμό τους και να λένε ό,τι θέλουν. Αλλά για να το κάνουν αυτό, σύντομα ανακαλύπτουν ότι πρέπει πρώτα να δημιουργήσουν με την αυτόνομη δράση τους τις συγκεκριμένες συνθήκες, που σήμερα δεν υπάρχουν, που θα τους επιτρέψουν να μιλούν και να δρουν, ανακαλύπτουν λοιπόν ότι οφείλουν να ανατρέψουν τις υπάρχουσες συνθήκες. Ο μεγαλύτερος κίνδυνος, τον οποίο δεν πρέπει ποτέ να παραλείψουμε να καταγγέλλουμε και ο οποίος εμφανίζεται σήμερα μαζί με την επικινδυνότητα των αυτόνομων εργατικών αγώνων, είναι ότι τα συνδικάτα, αναζητώντας μια πλέον αβέβαιη υποστήριξη, οικειοποιούνται την τάση προς την άμεση δημοκρατία που εκφράζει η βάση, υιοθετώντας παραπλανητικά τις μεθόδους της (συνελεύσεις που επικυρώνουν αποφάσεις που έχουν ήδη ληφθεί, δημοψηφίσματα, έλεγχος της παραγωγής κ.λπ.). Οι παραχωρήσεις που έχουν ήδη επιτύχει ορισμένοι τομείς και που θα επιτύχουν τελικά και οι άλλοι έχουν ως στόχο να επιβραδύνουν τη διαδικασία της ταξικής πάλης, αλλά σε καμία περίπτωση δεν θα καταφέρουν να την ακινητοποιήσουν (όπως δεν κατάφερε να το κάνει η «συνολική λύση» που προτάθηκε στις συμφωνίες της FIAT- Mirafiori της 26ης Ιουνίου). Οι μανούβρες των συνδικάτων, σε συμφωνία με τις διοικήσεις των επιχειρήσεων και τον καπιταλιστικό προγραμματισμό, ώστε να πείσουν τους εργάτες να συμμετέχουν στην εκμετάλλευσή τους, προσφέροντάς τους έναν ψευδοέλεγχο της παραγωγής που υποτίθεται θα αυξήσει την ευχαρίστηση της παραγωγής, απέτυχαν εξ αρχής, επειδή είναι η ίδια η ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής που είναι υπό αμφισβήτηση. Δεν τίθεται ζήτημα για τους εργαζόμενους να συνδιαχειρίζονται τις επιχειρήσεις μαζί με τους εργοδότες τους, αλλά να αυτοδιαχειρίζονται την κοινωνία και τη ζωή τους χωρίς αφεντικά. Ο «εξτρεμισμός» και η «δημοκρατία» των συνδικαλιστικών γραφειοκρατιών —όπως και εκείνων των νεομπολσεβίκικων επαναστατικών ομάδων που τις καταπολεμούν μόνο για να τις αντικαταστήσουν— δεν ξεγελούν ούτε την εξουσία και, κατά συνέπεια, δεν πρέπει να ξεγελούν ούτε τους επαναστάτες προλετάριους. Το προλεταριάτο παραδίδεται στα χέρια των «αρχηγών» του μόνο όταν προσπαθεί να έχει περισσότερη εμπιστοσύνη σε

αυτούς από ό,τι έχει στον εαυτό του. Το προλεταριάτο είναι επαναστατικό ή δεν είναι τίποτα: αν είναι επαναστατικό, είναι η τάξη που έχει το μέλλον στα χέρια της· αλλά όταν δεν είναι, γίνεται ένα απλό εξάρτημα των μηχανών, ένα μέρος του κεφαλαίου που αναγκάζεται να το υπηρετεί ακούσια σε κάθε στιγμή της καθημερινής ζωής.

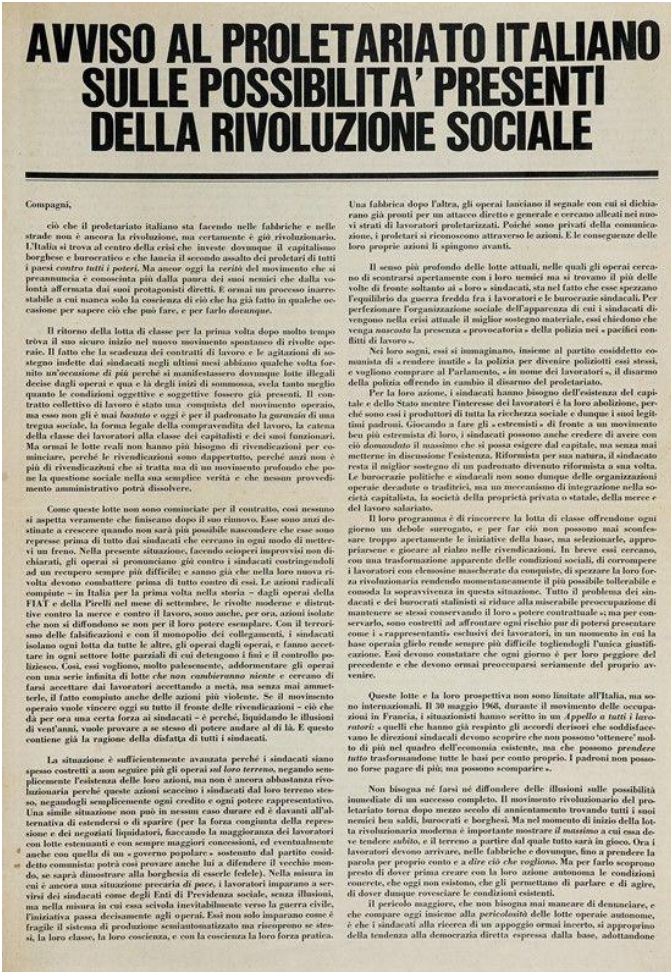
Το ελάχιστο απαιτούμενο που πρέπει τώρα να κάνουμε ενεργά δεν θα είναι τίποτα άλλο από το να γνωστοποιήσουμε, να υποστηρίξουμε, να επεκτείνουμε την αναταραχή (δεν είναι δύσκολο να δώσουμε τα βασικά παραδείγματα, ούτε να τα μιμηθούμε: ανυπακοή ενάντια σε όλες τις ιεραρχίες, σαμποτάζ των μηχανών και των εμπορευμάτων, ασκήσεις ριζοσπαστικής υποκειμενικότητας, άγριες απεργίες, οργάνωση στα εργοστάσια)· σύνδεση και ριζοσπαστικοποίηση των δι-άσπαρτων αγώνων· ανάληψη του λόγου όπου είναι δυνατόν και χρήσιμο για την υποστήριξη, διάδοση και υλοποίηση αυτών των ιδεών και αυτών των αναγκών· να αντισταθούμε συνειδητά στα συνδικάτα και στις προσπάθειές τους για ψεύτικη δημοκρατία και εργατική συνδιαχείριση στις καπιταλιστικές επιχειρήσεις· να αντισταθούμε σε όλους τους επαναφομειωτές, διανοούμενους, ιερείς και φοιτητές, και στις ιδεολογίες τους· να αυτοοργανωθούμε σε αυτόνομες ομάδες και να προωθήσουμε τη βασική επικοινωνία. Και όταν μόνο το μέγιστο θα είναι αρκετό: μόνιμη κατάληψη όλων των εργοστασίων, απομακρύνοντας τους συνδικαλιστές και τους διευθυντές. Όλη η εξουσία στην συνέλευση των εργαζομένων. οργάνωση της αυτοάμυνας· εκλογή ανακλητών εκπροσώπων που θα ενεργούν σύμφωνα με τις εντολές της συνέλευσης και θα είναι επομένως υπεύθυνοι απέναντί της· έκκληση προς όλους τους εργάτες· η πορεία που έχει χαραχθεί και η συλλογική δημιουργικότητα θα κάνουν τα υπόλοιπα.

Σύντροφοι, το πραγματικό αποτέλεσμα των αυθόρμητων αγώνων αυτής της περιόδου δεν είναι η άμεση επιτυχία, αλλά η ολοένα και μεγαλύτερη επέκταση της συνειδησης και της αυτόνομης οργάνωσης των εργατών. Το επίπεδο που έχει φτάσει η ταξική πάλη εκφράζει ήδη την ανάγκη και ταυτόχρονα προσφέρει πλέον τις συνθήκες για τη δημιουργία επαναστατικών εργατικών οργανώσεων στο εσωτερικό του προλεταριάτου. Ο βαθμός αυτονομίας που θα καταφέρουν να επιτύχουν οι εργάτες θα αποφασίσει τη μοίρα του κινήματός τους. Μια τέτοια διαδικασία οδηγεί στη δημιουργία Εργατικών Συμβουλίων, συνδεδεμένων μέσω άμεσα ανακλητών αντιπροσώπων και που γίνονται η μόνη αποφασιστική και εκτελεστική εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα. Μόλις ξεσηκωθεί, το προλεταριάτο βρίσκει μέσα του τα περιεχόμενα και τα μέσα της χειραφήτησής του. Στις 9 και 10 Απριλίου, κατά την εξέγερση τους, οι εργάτες της Battipaglia έχουν ήδη δοκιμάσει το πρώτο πρότυπο ενός Συμβουλίου. Και κατά τη διάρκεια του κινήματος των Συμβουλίων του 1920, στο Τορίνο, ένα μανιφέστο «προς τους εργάτες και τους αγρότες όλης της Ιταλίας» έλεγε ήδη από τότε: «Ο αγώνας για την κατάκτηση πρέπει να διεξαχθεί με όπλα της κατάκτησης και όχι μόνο με αυτά της άμυνας. Μια οργάνωση πρέπει να αναπτυχθεί ως άμεσος αντίπαλος των οργάνων διακυβέρνησης των αφεντικών. Πρέπει λοιπόν να αναδυθεί αυθόρμητα στον χώρο εργασίας και να ενώσει όλους τους εργάτες, καθώς όλοι, ως παραγωγοί, υπόκεινται σε μια εξουσία ξένη προς αυτούς και πρέπει να απελευθερωθούν από αυτήν. (...) Αυτή είναι για εσάς η πηγή της ελευθερίας: η πηγή μιας κοινωνικής δομής η οποία, επεκτεινόμενη γρήγορα και καθολικά, θα σας δώσει τη δυνατότητα να εξαλείψετε από τον οικονομικό τομέα τον εκμεταλλευτή και τον μεσάζοντα, να γίνετε εσείς οι αφέντες, οι αφέντες των μηχανών σας, της εργασίας σας, της ζωής σας...». Η προοπτική της απόλυτης εξουσίας των Συμβουλίων όλων των εργαζομένων δεν βρίσκεται στο τέλος αλλά στην αρχή του κινήματος. Η αυτοδιαχείριση του αγώνα είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την αυτοδιαχείριση της νέας κοινωνίας. Όλα τα μέσα παραγωγής και επικοινωνίας να είναι κοινή ιδιοκτησία της συλλογικής ιδιοκτησίας των εργαζομένων οργανωμένων σε άμεση δημοκρατία, αυτό είναι το μοναδικό αίτημα που περιλαμβάνει όλα τα άλλα και το μοναδικό που η αστική τάξη και το κράτος δεν θα παραχωρήσουν ποτέ επειδή σημαίνει την πλήρη απαλλοτρίωση τους. δηλαδή το τέλος της ταξικής κυριαρχίας και που επομένως δεν μπορεί να κατακτηθεί παρά μόνο με την κοινωνική επανάσταση

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΙ, ΜΗΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΤΕ ΕΔΩ. ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΑΦΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΑΣ. Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΥΣ Ή ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΞΕΙ.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ (Ιταλικό τμήμα)

19 Νοεμβρίου 1969

*Μάης 1968. Λυσσασμένοι και σιτουασιονιστές μέσα στο κίνημα των καταλήψεων, Rene Vignet, μετ. Μαρία Ζάκ-κα, Διεθνής Βιβλιοθήκη, Μάρτιος 1978, σελ. 163.

ΚΑΙΓΕΤΑΙ ΤΟ ΡΑΪΧΣΤΑΓΚ;

Il Raichstag Brucia?, 1969 η μετάφραση έγινε από τις μετέπειτα εκδόσεις της αφίσας στις οποίες είχε προστεθεί η μικρή παράγραφος στην αρχή του κειμένου

Το φυλλάδιο που αναπαράγεται εδώ, το οποίο μπορούσε να βρεθεί στην Piazza Fontana και μπροστά από τα μεγαλύτερα εργοστάσια του Μιλάνου ήδη από τις 19 Δεκεμβρίου 1969, στις ημέρες της μέγιστης καταστολής, είναι το μόνο παράδειγμα άμεσης και γενικής κατανόησης αυτού που μόνο μερικούς μήνες αργότερα οι πιο «εξτρεμιστές» μαχητές τολμούσαν να ισχυριστούν δειλά και μόνο εν μέρει, σχετικά με τις βόμβες της 12ης Δεκεμβρίου.

Σύντροφοι,

Το πραγματικό κίνημα του ιταλικού επαναστατικού προλεταριάτου το οδηγεί στο σημείο όπου θα είναι αδύνατη —για αυτό και για τους εχθρούς του— κάθε επιστροφή στο παρελθόν. Καθώς διαλύονται η μία μετά την άλλη όλες οι ψευδαισθήσεις σχετικά με τη δυνατότητα αποκατάστασης της «κανονικότητας» της προηγούμενης κατάστασης, και οι δύο πλευρές συνειδητοποιούν την ανάγκη να διακινδυνεύσουν το παρόν τους για να κερδίσουν το μέλλον τους.

Μπροστά στην έξαρση του επαναστατικού κινήματος, παρά τη μεθοδική δράση ανάκαμψης των συνδικάτων και των γραφειοκρατών της παλιάς και νέας «αριστεράς», γίνεται μοιραίο για την Εξουσία να ξαναβγάλει από το συρτάρι την παλιά κωμωδία του νόμου και της τάξης, παίζοντας αυτή τη φορά το πλαστό χαρτί της τρομοκρατίας, σε μια προσπάθεια να αποτρέψει την κατάσταση που θα την αναγκάσει να αποκαλύψει όλο το παιχνίδι της μπροστά στη σαφήνεια της επανάστασης.

Οι αναρχικές επιθέσεις του 1921, οι απελπισμένες ενέργειες των επιζώντων από την αποτυχία του επαναστατικού κινήματος εκείνης της εποχής, παρείχαν ένα βολικό πρόσχημα στην ιταλική αστική τάξη για να επιβάλει, με τον φασισμό, *κατάσταση πολιορκίας* σε ολόκληρη την κοινωνία.

Ισχυρή —στην αδυναμία της— από το μάθημα του παρελθόντος, η ιταλική αστική τάξη του 1969 δεν χρειάζεται να ζήσει τον μεγάλο φόβο του επαναστατικού κινήματος, ούτε να περιμένει τη δύναμη που μόνο από την ήττα αυτού του κινήματος μπορεί ακόμα να αντλήσει, για να απαλλαγεί από τις δημοκρατικές της ψευδαισθήσεις. Σήμερα δεν χρειάζεται πλέον τα λάθη των παλαιών αναρχικών για να βρει ένα πρόσχημα για την πολιτική υλοποίηση της δικής της ολοκληρωτικής πραγματικότητας, αλλά προσπαθεί να το κατασκευάσει μόνη της, εμπλέκοντας τους νέους αναρχικούς σε μια αστυνομική παγίδα ή χειραγωγώντας τους πιο αφελείς μεταξύ τους σε μια χονδροειδή προβοκάτσια. Οι αναρχικοί, στην πραγματικότητα, προσφέρουν τα καλύτερα προσόντα για τις ανάγκες της εξουσίας: η αποκομμένη και ιδεολογική εικόνα του πραγματικού κινήματος, ο θεαματικός «εξτρεμισμός» τους, επιτρέπουν να χτυπήθει ο πραγματικός εξτρεμισμός του κινήματος.

ΣΤΟ ΜΙΛΑΝΟ Η ΒΟΜΒΑ ΕΞΕΡΑΓΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

με στόχο να πλήξει τις λιγότερο ριζοσπαστικές τάξεις, ώστε να τις προσδέσει στην εξουσία, και να συσπειρώσει τη μεσαία τάξη για το «κυνήγι μαγισσών»: δεν είναι τυχαίο το μακελειό μεταξύ των αγροτών (Banca Nazionale dell'Agricoltura - Εθνική Τράπεζα Γεωργίας), ενώ μόνο φόβος μεταξύ των μεσαίων τάξεων (Banca Commerciale - Εμπορική Τράπεζα). Τα άμεσα και έμμεσα αποτελέσματα των επιθέσεων είναι και ο σκοπός τους.

Στο παρελθόν, η τρομοκρατική ενέργεια — ως πρωτόγονη και παιδαριώδης εκδήλωση επαναστατικής βίας σε καθυστερημένες καταστάσεις, ή ως βία του χαμένου εδάφους των ηττημένων επαναστάσεων— δεν ήταν παρά μια πράξη μερικής άρνησης, και ως εκ τούτου νικημένη εκ των προτέρων: η άρνηση της πολιτικής στο πεδίο της ίδιας της πολιτικής. Αντίθετα, στην τρέχουσα κατάσταση, μπροστά στην άνοδο μιας νέας επαναστατικής περιόδου, είναι η ίδια η Εξουσία που, στην προσπάθειά της να επιβάλει την ίδια της την ολοκληρωτική επιβεβαίωση, εκφράζει με ιδιαίτερο τρόπο την ίδια της την τρομοκρατική άρνηση.

Σε μια εποχή που αναγεννιέται το κίνημα που καταργεί κάθε εξουσία διαχωρισμένη από τα άτομα, η ίδια η Εξουσία αναγκάζεται να ανακαλύψει εκ νέου, στο ύψος της συνειδητής πρακτικής, πως ό,τι δεν σκοτώνει την αποδυναμώνει. Αλλά η ιταλική αστική τάξη είναι η πιο αξιολύπητη της Ευρώπης. **Ανίκανη** σήμερα να επιβάλει **τον** ενεργό τρόπο της στο προλεταριάτο, το μόνο που της μένει είναι να προσπαθήσει να μεταδώσει στην πλειοψηφία του πληθυσμού τον παθητικό τρόπο της, τον φόβο του προλεταριάτου.

Αδύναμη και αδέξια, στην προσπάθειά της να εμποδίσει με αυτόν τον τρόπο την ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος και να δημιουργήσει τεχνητά μια δύναμη που δεν διαθέτει, κινδυνεύει να χάσει με μία κίνηση και τις δύο δυνατότητες. Έτσι, οι πιο προηγμένες δυνάμεις (εσωτερικές ή παράλληλες - κυβερνητικές ή αντιπολιτευτικές) αναγκάστηκαν να κάνουν λάθος. Η υπερβολική αδυναμία επαναφέρει την ιταλική αστική τάξη στο έδαφος της αστυνομικής υπερβολής, αρχίζει να καταλαβαίνει ότι η μόνη της πιθανότητα να βγει από μια ατέρμονη αγωνία περνάει από το ρίσκο τη άμεσου τέλους της αγωνίας της.

Έτσι, η Εξουσία πρέπει να παίξει από την αρχή το τελευταίο πολιτικό χαρτί που έχει στη διάθεσή της πριν από τον εμφύλιο πόλεμο ή ένα πραξικόπημα, για το οποίο δεν είναι ικανή, το διπλό χαρτί του πλαστού «αναρχικού κινδύνου» (για τηνδεξιά) και του πλαστού «φασιστικού κινδύνου» (για την αριστερά), με σκοπό να συγκαλύψει και να καταστήσει δυνατή την επίθεσή της ενάντια στον πραγματικό κίνδυνο, το προλεταριάτο. Επιπλέον, η πράξη με την οποία σήμερα η αστική τάξη προσπαθεί να αποτρέψει τον εμφύλιο πόλεμο είναι στην πραγματικότητα η πρώτη της πράξη εμφυλίου πολέμου ενάντια στο προλεταριάτο.

Για το προλεταριάτο, λοιπόν, δεν πρόκειται πλέον για το αν θα τον αποφύγει ή αν θα τον ξεκινήσει, αλλά για το να τον κερδίσει.

Και έχει πλέον αρχίσει να καταλαβαίνει ότι δεν είναι με τη μερική βία που μπορεί να νικήσει, αλλά με την πλήρη αυτοδιαχείριση της επαναστατικής βίας και τον γενικό εξοπλισμό των εργαζομένων οργανωμένων σε Εργατικά Συμβούλια. Γνωρίζει λοιπόν πλέον ότι πρέπει να απορρίψει οριστικά, με την επανάσταση, την ιδεολογία της βίας μαζί με τη βία της ιδεολογίας.

Σύντροφοι: μην αφήσετε να σας σταματήσουν μέχρι εδώ: Η εξουσία και οι σύμμαχοί της φοβούνται μήπως χάσουν τα πάντα· εμείς δεν πρέπει να τους φοβόμαστε και, πάνω απ' όλα, δεν πρέπει να φοβόμαστε τους εαυτούς μας: «δεν έχουμε να χάσουμε παρά μόνο τις αλυσίδες μας και έναν ολόκληρο κόσμο να κερδίσουμε».

Ζήτω η απόλυτη εξουσία των εργατικών συμβουλίων!

ΟΙ φίλοι της ΔΙΕΘΝΟΥΣ

Από τα μέσα της δεκαετίας του '70 ο Sanguinetti αρχίζει να χρησιμοποιεί ως υπογραφή του το χαρακτηριστικό του Ενετού τυπογράφου του 16ου αιώνα Melchior Sessa: μια γάτα που κρατά στο στόμα ένα ποντίκι υπό το μότο DISSIMILIUM INFIDA SOCIETAS [Μεταξύ ανόμοιων η συνάφεια είναι επισφαλής / προδοτική]. Το χαρακτηριστικό του Sessa τοποθετούνταν στα βιβλία που τύπωνε ως προειδοποίηση ενάντια στους αντιγραφείς της δουλειάς του και ως τεκμήριο αυθεντικότητας της τυπογραφικής εργασίας του. Ο Sanguinetti το χρησιμοποίησε σε όλες τις παρεμβάσεις του εναντίον της false flag τρομοκρατίας ερμηνεύοντας την αντίθεση μεταξύ αντίγραφου - αυθεντικού υπό το πρίσμα της θεωρίας του Θεάματος που επεξεργάστηκε η Καταστασιακή Διεθνής, στον πυρήνα της οποίας βρίσκεται η ασυμφιλίωτη ένταση μεταξύ της πραγματικότητας και της γενικευμένης πλαστοποίησης των πάντων που προκαλεί η ανευθυνη κυριαρχία των μηχανισμών της κοινωνίας του Θεάματος. Σε αυτή τη θεώρηση η τρομοκρατία του Θεάματος είναι επίσης και Θέαμα της τρομοκρατίας και υπό αυτή την έννοια στη μετεστραμμένη χρήση του από τον Sanguinetti το χαρακτηριστικό υφίσταται ως τεκμήριο αυθεντικότητας και αντίθεσης της επαναστατικής θεωρίας με το Θέαμα της Τρομοκρατίας.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΡΕΤΖΙΟ ΝΤΙ ΚΑΛΑΜΠΡΙΑ

Gli operai d'Italia e la rivolta di Reggio Calabria, 1970

Σύντροφοι,

ένα νέο, ανώτερο στάδιο της ιταλικής κοινωνικής κρίσης έχει πλέον ξεκινήσει. Σε όσους αρνούνταν την ύπαρξη της επανάστασης στην Ιταλία, μια νέα εξέγερση απέδειξε τη διαρκή της παρουσία.

Στην Ιταλία πλέον, οποιοσδήποτε πρόσχημα είναι καλό για να ξεκινήσει μια εξέγερση στο δρόμο της κοινωνικής επανάστασης: στην Καζέρτα ένας ποδοσφαιρικός αγώνας, στο Ρέτζιο ντι Καλάμπρια μια περιφερειακή συνέλευση. Δεν είναι το κράτος που επιλέγει να «παραιτηθεί», όπως λέει ο δεξιός Τύπος: αντίθετα, είναι το προλεταριάτο που με τους επαναστατικούς αγώνες του το αναγκάζει όλο και πιο αποφασιστικά να παραιτηθεί.

Λίγες μέρες μετά τις βόμβες της 12ης Δεκεμβρίου γράφαμε ότι για την ιταλική αστική τάξη είχε ωριμάσει η ανάγκη να ρισκάρει το παρόν της για να κερδίσει το μέλλον της. Τώρα μπορούμε να επιβεβαιώσουμε ότι, παρόλο που από τότε η αστική τάξη ρίσκαρε κάθε μέρα το παρόν της, το μόνο που κέρδισε ήταν ένα μέλλον όλο και πιο αβέβαιο. Κάποτε η αστική τάξη ταπεινώνει το προλεταριάτο με τις νίκες της. Σήμερα όμως, στην Ιταλία, η πιο άθλια αστική τάξη της Ευρώπης ταπεινώνεται, αρκεί να μην νικήσει το προλεταριάτο.

Σε αυτή τη νέα περίοδο κρίσης, το Ρέτζιο ντι Καλάμπρια είναι το πρώτο παράδειγμα μιας πόλης που, στην καρδιά της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, εξεγέρθηκε για πάνω από τρεις μήνες, αυτοδιοικούμενη. Απομονωμένη από μια άγρια γενική απεργία και μια αδήλωτη κατάσταση πολιορκίας, υπερασπίστηκε με θάρρος την ελευθερία που είχε κατακτήσει, ανοίγοντας επανειλημμένα πυρ κατά των αστυνομικών δυνάμεων και κατασκευάζοντας οδοφράγματα συνδεδεμένα με υψηλή τάση.

Και το ιταλικό κράτος είναι το πρώτο κράτος της Ευρώπης που για πάνω από τρεις μήνες βρέθηκε σε κατάσταση αδυναμίας εξαιτίας μιας εξεγερμένης πόλης. Αν αυτή η εξέγερση, στην αρχή της, ήταν ασαφής, η διάρκεια της και η αυξανόμενη βία με την οποία επιβλήθηκε, δίνουν τώρα το μέτρο της πραγματικής της δύναμης και της σαφήνειας που κατάφερε να επιτύχει. Ο αληθινός ριζοσπαστισμός που επιτρέπει όλες τις παραλλαγές, είναι η εγγύηση όλων των ελευθεριών. Το παιχνίδι της καθαρής βίας είναι μέρος της καθαρής βίας του επαναστατικού παιχνιδιού.

Αλλά στην Ιταλία όλα διακυβεύονται, ακόμη και η αντεπανάσταση! Έτσι, σαν να χρειαζόταν η ιταλική πολιτική τάξη, για να γελοιοποιηθεί περαιτέρω μια δήλωση, ο πρωθυπουργός Κολόμπο δεν βρήκε τίποτα καλύτερο από το να παρουσιάσει την αδυναμία του κράτους ως δύναμή του: «Κανείς δεν πρέπει να συγχέει —είπε— τη μετριοφροσύνη και την ισορροπία που έχει επιδείξει το κράτος, και που είναι δύναμη, με αδυναμία»! Η πραγματικότητα που ο πρωθυπουργός προσπαθεί να κρύψει είναι ότι οι αρχές της εξουσίας είναι αυτή τη στιγμή ανίκανες να αποκαταστήσουν την τάξη στους δρόμους, και αυτή η ανικανότητα συνιστά την άρνησή τους.

Όσον αφορά τους σταλινικούς του λεγόμενου κομμουνιστικού κόμματος, από την αρχή της εξέγερσης δεν έπαψαν να τη συκοφαντούν και να υπενθυμίζουν, «με μια έσχατη έκκληση προς τις πιο υπεύθυνες δυνάμεις της πλειοψηφίας», στην κυβέρνηση τις «ευθύνες» της και το «καθήκον» της απέναντι στη συνεχιζόμενη εξέγερση. Έτσι όπως όντας οι πιο ένθερμοι στο να σαμποτάρουν την άγρια απεργία των σιδηροδρομικών, η οποία έδωσε μια ποιοτική ώθηση στην εξέγερση, όταν οι σιδηροδρομικοί την συνέχισαν, γελοιοποιώντας τις οδηγίες της C.G.I.L., ήταν όντως οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές της μαζικής επέμβασης της αστυνομίας και του στρατού ενάντια σε αυτή την «φασιστική εξέγερση». Αλλά, σαν να μην έφταναν τα γεγονότα από μόνα τους, ακόμη και μια φασιστική εφημερίδα αναλαμβάνει να διαψεύσει τους σταλινικούς κανάγιες: «Είναι η εξέγερση ενός ολόκληρου λαού εναντίον του κράτους»! Στις 18 Οκτωβρίου, οι «κομμουνιστές» του Ρέτζιο παραδέχονται μόνο ότι «έχασαν το τρένο», ενώ στην πραγματικότητα έχασαν και τους σιδηροδρομικούς.

Ποτέ πριν ένα γεγονός δεν είχε ρίξει για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα τη ζοφερή σκιά του, όσο η ενεργή συμμετοχή της λεγόμενης κομμουνιστικής παράταξης στην καπιταλιστική εξουσία!

Η θορυβώδης παρουσία, στην αρχή της εξέγερσης, των άμεσων συμφερόντων των επιφανών προσώπων, των δικηγόρων, του δημάρχου και του αρχιεπισκόπου, εν συντομία όλης της τοπικής Καμαρίλας, μετατράπηκε αμέσως σε άμεση αντίθεση στην εξέγερση: άρχισαν αμέσως να διαπραγματεύονται με τους συναδέλφους τους στη Ρώμη την «παράδοση» της πόλης, με αντάλλαγμα την ικανοποίηση των άθλιων αιτημάτων τους. Το θεαματικό πρόβλημα της πρωτεύουσας δεν ξεγελάει πια κανέναν και ποτέ δεν ενδιέφερε πραγματικά τους προλετάριους του Ρέτζιο. Η αρχική διαμαρτυρία για την έδρα μιας γραφειοκρατικής περιφερειακής διοίκησης οδήγησε τελικά τους προλετάριους του Ρέτζιο να αυτοδιοικηθούν. Είναι εναντίον τους, και όχι εναντίον των επιφανών προσώπων, που ετοιμάζεται η σκληρότερη καταστολή. Αλλά η ανώτερη πολιτική αστυνομία δεν μπορεί πλέον να ελπίζει ότι μια ψυχρή σφαγή, όπως αυτή της 12ης Δεκεμβρίου, θα σταματήσει την εξέγερση, και στο Ρέτζιο είναι ήδη έτοιμη να αναλάβει το ρίσκο μιας σφαγής καυτής. Οι προβοκατόρικες και αστυνομικές βόμβες της 12ης Δεκεμβρίου σταμάτησαν μόνο προσωρινά ένα ασταμάτητο κίνημα που γελοιοποιεί όλες τις προσπάθειες που κάνουν οι κανάγιες του PCI υπέρ της κοινωνικής ειρήνης.

Τους επόμενους μήνες μετά την καταστολή θα ακολουθήσουν πολλές δίκες. Αλλά η πραγματική δίκη έχει ήδη γίνει, διεξήχθη στους δρόμους του Ρέτζιο και διήρκεσε πάνω από τρεις μήνες. Τον τρίτο μήνα, όταν οι προλετάριοι του Ρέτζιο άνοιξαν επανειλημμένα πυρ κατά της αστυνομίας, εκδόθηκε η απόφαση. Η κυβέρνηση και οι σταλινικοί θα πληρώσουν ακριβά τη νίκη τους στο Ρέτζιο.

Σταλινικοί, κύριοι της κυβέρνησης, αξιωματούχοι, μπορείτε να καταπιείτε το Ρέτζιο, αλλά δεν θα το χωνέψετε!

Αυτή της Ρέτζιο ήταν τελικά η πρώτη πραγματική εξέγερση της ιταλικής επανάστασης. Ανεπαρκής, ημιτελής, συχνά συγκεχυμένη, αλλά πάνω απ' όλα συκοφαντημένη, έχει το πλεονέκτημα ότι έθεσε τέλος στην περίοδο των απλών εξεγέρσεων που καταστέλλονταν γρήγορα, όπως στη Μπατιπάλια, στην Καζέρτα, στις φυλακές, και άνοιξε τελικά την περίοδο των ένοπλων εξεγέρσεων. Στο Ρέτζιο, για πρώτη φορά στην Ιταλία, το κράτος βρέθηκε τόσο θρασύτατα και μακροχρόνια αγνοημένο, και σε κάποια στιγμή επίσης και ευθέως καταπολεμημένο.

Δεν πρέπει λοιπόν να μας εκπλήσσουν οι πολυάριθμες και πραγματικές αδυναμίες αυτής της εξέγερσης, αλλά μάλλον να μας εκπλήσσει η δύναμή της. Θα είναι το παράδειγμα του καλύτερου που έχει παράγει αυτή η εξέγερση, το οποίο είναι προορισμένο να μεταδοθεί και να αναπαραχθεί.

Τούτου λεχθέντος, δεν γνωρίζουμε σε ποιο βαθμό μπορούν να κριθούν οι προλετάριοι του Ρέτζιο.

Σύντροφοι!

Αυτή τη στιγμή, το αποτέλεσμα της τρέχουσας κρίσης βρίσκεται στα χέρια των άγριων εργατών του Βορρά. Η ιταλική επαναστατική κρίση πρέπει τώρα να συνεχίσει να εξελίσσεται μέχρι να ανοίξει ο δρόμος για τη ριζική της απλοποίηση.

Εάν για την εξέγερση της Μπατιπάλια υπήρξε παντού μια φάρσα πλατωνικής αλληλεγγύης από όλες τις πολιτικές ομάδες της αριστεράς, από το PCI έως τους μαοϊκούς, καμία ομάδα πολιτικών δεν τολμά τώρα να υποστηρίξει την εξέγερση του Ρέτζιο, επειδή κανείς δεν τολμά να παραδεχτεί την διάψευσή του. Και έτσι όλοι γίνονται επικριτές και ενεργοί αντίπαλοι του κινήματος που τους ξεσκεπάζει. Δεν είναι τυχαίο ότι, μαζί με τον στρατό και τις ενισχύσεις της αστυνομίας που έφτασαν για να καταστείλουν την εξέγερση, κατέβηκαν στο Ρέτζιο, γελοιοποιούμενοι για ακόμα μια φορά, οι φιλοκινέζοι της Lotta Continua, για να ααποκαταστήσουν το κίνημα. Δεν υπάρχει χειρότερη προσβολή για τους παραγωγούς ψεμάτων παρά να λες την αλήθεια.

Η παράνομη και ανεπαρκώς καταπολεμημένη παρουσία φασιστών προβοκατόρων εντός της ίδιας της εξέγερσης — η οποία, εξάλλου, δεν ήταν πολύ πιο έντονη στο Ρέτζιο από ό,τι στο υπόλοιπο της χώρας — εξυπηρέτησε πολύ τους σταλινικούς του PCI, οι οποίοι, αντί να την καταγγείλουν ως τέτοια, εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία για να μιλήσουν για «αντιδραστική και φασιστική εξέγερση».

Αλλά το να λέμε την αλήθεια είναι προνόμιο, είναι δικαίωμα του επαναστατικού Τύπου. Το λέμε ξεκάθαρα: η επέμβαση του στρατού, η κατάσταση πολιορκίας, είναι η πραγματική κατάκτηση της μακράς εξέγερσης του Ρέτζιο. Γιατί, στην πραγματικότητα, κηρύχθηκε κατάσταση πολιορκίας; Επειδή μια πόλη εξεγέρθηκε και πήρε τα όπλα. Τότε ζήτω η κατάσταση πολιορκίας σε όλες τις πόλεις!

Η άλλη κατάκτηση της εξέγερσης του Ρέτζιο είναι ότι έδειξε ξεκάθαρα στους εργάτες του Νότου και του Βορρά το κατασταλτικό και αστυνομικό έργο του λεγόμενου κομμουνιστικού κόμματος και των συνδικαλιστικών ηγεσιών σε αυτή την επαναστατική εποχή. Διαπιστώνοντας την εκτεταμένη ήττα της συνδικαλιστικής αστυνομίας, ο υπουργός Εργασίας Donat-Cattin πρότεινε, στις 18 Οκτωβρίου, τη δημιουργία ενός πραγματικού και ορθούσώματος «εργατικής αστυνομίας». Όταν αυτό γίνει, η

Ιταλία δεν θα έχει πια τίποτα να ζηλέψει από την Κίνα του Μάο, όπου ο στρατός αναγκάζει τους εργάτες να δουλεύουν.

Σύντροφοι!

Η κυβέρνηση είναι από καιρό έτοιμη να παραβιάσει τους ίδιους τους νόμους του κράτους της, διότι σε μια στιγμή επαναστατικής κρίσης, όπου διακυβεύεται η ίδια η ύπαρξη του κράτους, για την κυβέρνηση υπάρχει ένας και μοναδικός, απαραβίαστος νόμος: η επιβίωση του κράτους.

Εμείς δεν το έχουμε κρύψει ποτέ: «το έδαφος μας δεν είναι το έδαφος του δικαίου, είναι το έδαφος της επανάστασης. Η κυβέρνηση από την πλευρά της τελικά εγκατέλειψε την υποκρισία του νομικού εδάφους και στάθηκε στο επαναστατικό έδαφος, γιατί και το αντεπαναστατικό έδαφος είναι επαναστατικό»

Σύντροφοι!

Το πρακτικό πρόβλημα που το Ρέτζιο και όλες οι αιματηρές συγκρούσεις των τελευταίων 24 μηνών έθεσαν αντικειμενικά στους εργάτες δεν είναι ο αφοπλισμός της αστυνομίας, αλλά ο οπλισμός του προλεταριάτου.

Η εξουσία που υπάρχει σήμερα μπορεί να αφαιρεθεί μόνο από εμάς, επομένως μόνο από εμάς μπορεί να ανακτηθεί. Δεν είμαστε υπόχρεοι σε κανέναν, γιατί δεν έχουμε τίποτα. Αλλά ακριβώς γι' αυτό είμαστε οι πιο απειλητικοί πιστωτές!

Σύντροφοι!

Ο στόχος μας δεν είναι μόνο οι αστυνομικοί: είναι και οι σταλινικοί του PCI, οι συνδικαλιστές γραφειοκράτες, οι μαοϊκοί! Όπου αρχίζει η επαναστατική βία, εκεί τελειώνει ο ρεφορμισμός.

Στρατιώτες!

Υπό αυτές τις συνθήκες, δεν θα σας ζητήσουμε να παρακούσετε· Είναι η λογική και η τιμιότητα των προλεταρίων, την οποία καλείστε να καταστείλετε, αυτή που σας το επιβάλλει.

Ζήτω οι επαναστάτες προλετάριοι του Ρέτζιο ντι Καλάμπρια! Ζήτω η άγρια απεργία των σιδηροδρομικών!

Ζήτω το Μεγάλο Δουκάτο των Σιδηροδρόμων!

Ζήτω οι σύντροφοι που στα εργοστάσια όλης της Ιταλίας σκίζουν την κάρτα μέλους του PCI και του συνδικάτου! Ζήτω οι άγριες μάχες των εργατών στα εργοστάσια του Βορρά!

Ζήτω η απόλυτη εξουσία των εργατικών συμβουλίων!

Ζήτω το ιταλικό τμήμα της Καταστασιακής Διεθνούς

Μιλάνο, Οκτώβριος 1970

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΩΝ ÉDITIONS CHAMP LIBRE

[rédigée par Guy Debord] — Le Monde, Paris, 24 février 1976
[Éditions Champ Libre, Correspondance. Volume I. Éditions Champ Libre, Paris, octobre 1978]

Ανακοίνωση των «Editions Champ Libre»

Ο Gianfranco Sanguinetti, Ιταλός, συγγραφέας του βιβλίου *Μια Φιλαλήθης έκθεση σχετικά με τις τελευταίες δυνατότητες επιβίωσης του καπιταλισμού στην Ιταλία*, που εκδόθηκε από τις Champ Libre σε μετάφραση στις 8 Ιανουαρίου, παρουσιάστηκε στις 11 Φεβρουαρίου στα γαλλικά σύνορα, όπου απελάθηκε βάση μιας απόφασης αποκαλούμενης «άρνηση διαμονής» που ελήφθη στις 21 Ιουλίου 1971 από τον Υπουργό Εσωτερικών Marcellin. Γνωρίζουμε ότι αυτή η διοικητική απόφαση για λόγους εθνικής ασφαλείας δίχως να απαιτεί δικαστική επικύρωση, δεν επιδέχεται επίσης προσφυγή, και συνεκδοχικά είναι μόνιμη. Το γεγονός ότι τα καθεστώτα της Ευρώπης επιθυμούν κάποιες ανεπαίσθητες αλλαγές για την παράτασή τους, να κάτι που παραμένει φυσικά χωρίς καμία επίδραση στους ανθρώπους που αμφισβητούν εξίσου όλα αυτά τα καθεστώτα.

Με σεμνότητα, αναγνωρίζουμε το γεγονός ότι δικαιωματικά καταφεύγουμε στη διαφήμιση, ώστε να θέσουμε ενώπιον του αναγνώστη, συνεχώς καθηλωμένου από άλλα ζητήματα απολύτως κρίσιμα και ιδιαιτέρως φλέγοντα, καθολικού και διαρκούς ενδιαφέροντος, που όλα τον επηρεάζουν άμεσα, ένα επιμέρους απλό φαινόμενο που ενδιαφέρει μόνο μερικούς ιδιώτες.

Δεν έχουμε, όντως, την αλαζονεία να υπαινιχθούμε ότι η κριτική του καπιταλισμού ενδέχεται να αφορά στο σύνολο των σύγχρονων μας, την εργασία τους και την διαβίωση τους, τις ιδέες τους και τις απολαύσεις τους. Ακόμα και ως θέμα ακαδημαϊκής συζήτησης, που επιφυλάσσεται για ένα μικρό αριθμό εμπειρογνομόνων, δεν αγνοούμε βεβαίως ότι η ορθότητα της εν λόγω έννοιας είναι ευρέως συζητημένη και αμφιλεγόμενη· και εν τέλει ο καπιταλισμός, ως υπόθεση, δεν είναι τόσο σύγχρονη: σύμφωνα με την Σκέψη του πανεπιστημίου της Vincennes πρόσφατα εκτινάχθηκε πέρα από αυτή, όταν οι περισσότεροι προβεβλημένοι από τους καθηγητές του αποφάσισαν τη διάλυση της ιστορίας και, ότι για αυτούς είναι πλουσιότερη σε συνέπειες, η απαγόρευση του κριτηρίου της αλήθειας στο λόγο.

Ως εκ τούτου, δεν είμαστε πλέον σίγουροι ότι κάπου υπάρχει με κάποια μορφή μια γεωγραφική, και σε μικρότερο βαθμό οικονομική, οντότητα που αποκαλείται Ιταλία. Και είναι υπ' αυτή την τελευταία έννοια που οι επιφανείς ηγέτες της κοινής αγοράς, ακόμη κι αν η αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων είναι δική τους αρμοδιότητα πολύ περισσότερο από την αρχή της ελεύθερης διακίνησης προσώπων, έχουν πολλούς λόγους ν' αμφιβάλλουν.

Η πραγματική ύπαρξη αυτού του ίδιου του Gianfranco Sanguinetti είναι στον ύψιστο βαθμό αμφισβητήσιμη, είτε ως ενδεχομενική προσωπικότητα μιας δυτικής samizdat, είτε ως στόχος ορισμένων προηγμένων-φιλελεύθερων Γκουλάκ. Εάν επιτρέψουμε σε εμάς τους ίδιους να επιβεβαιώσουμε θετικά την πραγματική του ύπαρξη, από τα γραπτά του ή διάφορες ανώδυνες αστυνομικές διώξεις που προκύπτουν απ' αυτά, βασισμένοι μόνο στην μαρτυρία μας αναφορικά με την έκταση μιας αβέβαιης δημόσια φήμης, και αυτή επίσης, πέρα από τα σύνορα μας, θα μπορούσε κάποιος με σιγουριά να αντιτάξει ότι εδώ κάνεις ποτέ δεν έχει ακούσει τίποτα σχετικά· και αισθανόμαστε τη βαρύτητα μιας τέτοιας αντίρρησης.

Αναφέρουμε, επίσης, ειλικρινά ότι γνωρίζουμε πλήθος υπολογίσιμων ανθρώπων, ή ανθρώπων που εργάζονται στα ειδησεογραφικά πρακτορεία και στη διακίνηση βιβλίων, και που δεν κρύβουν πως έχουν οδηγηθεί στο συμπέρασμα ότι ούτε οι εκδόσεις Champ Libre υφίστανται· και από πλευράς μας δεν υποκρινόμαστε ότι διαθέτουμε την τόλμη να αποφανθούμε επί ενός ζητήματος τόσο σκοτεινού, εναντίον της ειλικρινούς πεποίθησης τόσων ικανών ανθρώπων, βασιζόμενοι μόνο στις αβέβαιες επιθυμίες μας και τα επιμέρους συμφέροντα μας.

Κατόπιν τούτου, θα μας ήταν ανεπίτρεπτο να μην αφήσουμε ανοιχτό αυτό το ερώτημα, εάν ο κόσμος που βρισκόμαστε και για τον οποίο μπορείτε να διαβάσετε καθημερινά όλες τις τελευταίες ειδήσεις, υπάρχει πραγματικά. Είμαστε σε θέση να εγγυηθούμε, προς το παρόν, ότι υπάρχει ακόμα.

« **CHAMP LIBRE** » : 40, rue de la Montagne-Sainte-Geneviève. — 75005 PARIS.

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΩΡΩΝ

*Όσοι κυβερνούσαν στη Δύση δεν υστερούσαν στην πολιτική: έκριναν απαραίτητο να σωθεί η
Ιταλία (...) Όλο αυτό το σύστημα ανατράπηκε από μια
επανάσταση πιο μοιραία από όλες τις άλλες(...) και αυτό ήταν το θανάσιμο πλήγμα για την Αυ-
τοκρατορία.*

(Μοντεσκιέ, Εκτιμήσεις για τα αίτια του μεγαλείου και της παρακμής των Ρωμαίων)

Σύντροφοι,

Οι επαναστάτες δεν πρέπει να υποτιμούν ούτε το βάθος της τρέχουσας ταξικής πάλης ούτε την κρίση για την οποία συζητούν όλες οι δυνάμεις και τα πολιτικά κόμματα, *επειδή αυτή η κρίση είναι αποτέλεσμα των δικών τους αγώνων*. Αλλά, δεν πρέπει σύντροφοι, να υπερβάλλουμε με ένα είδος αποκαλυπτικού οπτιμισμού που παρουσιάζει τη νίκη της πλήρους ανατροπής αμέσως μετά από κάθε σύγκρουση, για να πέσουμε στη συνέχεια στην πιο άθλια και βαριά απογοήτευση των επαναφομειωτών που ήδη μιλούν για «λανθασμένη οπτική του κινήματος», *ακριβώς τώρα που αυτό επεκτείνεται στους εργάτες και στα εργοστάσια*.

Χθες στο Μιλάνο, για πρώτη φορά, 3000 εκπρόσωποι από 350 εργοστασιακά συμβούλια συγκεντρώθηκαν σε μια κοινή συνέλευση, αφαιρώντας έτσι το μονοπώλιο των γραφειοκρατών συνδικαλιστών στον συντονισμό των εργατών, και αυτοί οι εκπρόσωποι εδραίωσαν την πρώτη αυτόνομη επαναστατική οργάνωση εργατών από την καταστροφή του κινήματος των Εργατικών Συμβουλίων του 1919-20. Μερικοί από εμάς παρευρεθήκαμε σε αυτή την πρώτη συνέλευση, την οποία θα ακολουθήσουν και άλλες. *Οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες θα ηττηθούν από τους ίδιους τους εργάτες!*

Σήμερα, στην Ιταλία, υπάρχει ο πολύ πραγματικός κίνδυνος μιας βίαιης καταστολής, η οποία σε ορισμένες περιπτώσεις έχει ήδη αρχίσει. Αλλά δεν αρκεί, σύντροφοι, να είμαστε ενήμεροι για αυτή την πιθανότητα, όπως δεν αρκεί να διαμαρτυρόμαστε για αυτή την καταστολή. *Πρέπει να την εμποδίσουμε!*

Οι κατασταλτικές δυνάμεις του συστήματος είναι τα συνδικάτα, η αστυνομία και οι μυστικές υπηρεσίες· αυτή τη στιγμή, αυτές οι δυνάμεις έχουν δύο πιθανές επιλογές: είτε να προχωρήσουν σε *προληπτική* καταστολή των αγώνων που φοβούνται ότι θα ξεσπάσουν, είτε να καταστείλουν αυτούς τους αγώνες *αφού έχουν ήδη ξεσπάσει*, αν και γνωρίζουν ότι κάθε κατασταλτικό μέτρο που εφαρμόζουν τροφοδοτεί ουσιαστικά αυτούς τους αγώνες. Στην Πάντοβα, τη Φλωρεντία και τη Νάπολη, η καταστολή και οι συλλήψεις εργατών και ανέργων συντρόφων προηγήθηκαν της βίαιης έκρηξης του κινήματος. Στη Μπολόνια ακολούθησαν, υπό τις επευφημίες του λεγόμενου Κομμουνιστικού Κόμματος. Στη Ρώμη, η καταστολή μόλις ξεκίνησε.

Σύντροφοι,

Δεν μπορούμε να αποτρέψουμε την καταστολή αν δεν επεκτείνουμε το κίνημα παντού, και *κυρίως* σε όλα τα εργοστάσια και σε κάθε πόλη της Ιταλίας. Χθες, στο Λυρικό Θέατρο του Μιλάνου, προετοιμάστηκε

ο συντονισμός των μελλοντικών αγώνων, από τον οποίο τα συνδικάτα έχουν ήδη αποβληθεί.

Όλα τα πολιτικά κόμματα έχουν σχηματίσει μια συμμαχία που στηρίζει τον παρακμάζοντα καπιταλισμό και μας έχουν κατηγορήσει ότι είμαστε ανατρεπτικοί. Εντάξει λοιπόν, σύντροφοι· *τότε ας γίνουμε μέχρι τέλους!* Ας μην τους επιτρέψουμε να μας κατηγορούν απλώς ότι είμαστε επαναστάτες. Έχουμε κερδίσει αυτή την κατηγορία και, για εμάς, είναι τιμή.

Μην ανησυχούμε για τις κατηγορίες: γιατί οι αγώνες μας θα αναγκάσουν την εξουσία να υποχωρήσει, με μια αμνηστία για παράδειγμα. Το 1969, ασκήθηκαν κατηγορίες εναντίον 10.000 εργατών συνολικά στο Μιλάνο και το Τορίνο. Αλλά αυτές οι δίκες δεν πραγματοποιήθηκαν ποτέ: η εξουσία έπρεπε να επιλέξει μεταξύ του να τελέσει 10.000 δίκες και να προκαλέσει εμφύλιο πόλεμο, ή να τις παραβλέψει. Προτίμησε να αποφύγει τον εμφύλιο πόλεμο.

Πρέπει να είμαστε σαφείς σχετικά με τις δυνατότητες και τους κινδύνους του τρέχοντος κινήματος: η μόνη πραγματική αυτοάμυνα μας συνίσταται στην *επέκταση του αγώνα σε ολόκληρη τη χώρα*. Όποιος κάνει μισές επαναστάσεις σκάβει το λάκκο του (Saint Just), και εμείς δεν έχουμε φτάσει ακόμα ούτε τη μισή. Οι εργάτες πρέπει να καταλάβουν όλα τα εργοστάσια επ' αόριστον και να εκδιώξουν από αυτά τους σταλινικούς γραφειοκράτες. Τότε θα ξέρουμε τι πρέπει να κάνουμε. Οι ίδιες οι συνέπειες των ενεργειών μας ωθούν μπροστά. Ας είναι λοιπόν το σύνθημα μας: **ΟΛΗ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ**

Σύντροφοι! Προσοχή στις τρομοκρατικές προβοκάτσιες των μυστικών υπηρεσιών! Ας θυμηθούμε την Piazza Fontana και ας καταγγείλουμε αμέσως τους έμμισθους τρομοκράτες. Η απαγωγή του De Martino είναι μέρος της στρατηγικής της SID· είναι γνωστό ότι οι N.A.P. είναι κατευθυνόμενοι και βαλτοί. Οι υψηλής κλίμακας τρομοκράτες, όποια και αν είναι η ετικέτα τους, δεν εξυπηρετούν μόνο την εξουσία: είναι ένα θεαματικό γεγονός που χρησιμεύει μόνο για να απο κρύψει και να συγκαλύψει τους πραγματικούς ταξικούς αγώνες που δίνουμε, και τους οποίους το αποκαλούμενο κομμουνιστικό κόμμα θα ήθελε να αποσιωπήσει.

Καταγγέλλουμε τους ελιγμούς της SID-SIS αποκαλύπτοντας τους πραγματικούς σκοπούς που εξυπηρετούν. Η κύρια λειτουργία της απαγωγής του De Martino ήταν να αποπροσανατολίσει το συμβούλιο των εκπροσώπων των εργοστασίων που συνεδρίασε στο Μιλάνο λίγες ώρες αργότερα σε μια συνέλευση που ούτε το Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα ούτε κανένας άλλος μπόρεσε να εμποδίσει. Ο αστυνομικός ελιγμός απέτυχε από αυτή την άποψη. Όταν τα συνδικάτα δεν μπορούν να κυριαρχήσουν στον αγώνα, είναι φυσιολογικό να κινητοποιούνται η αστυνομία και οι μυστικές υπηρεσίες.

Σύντροφοι,

Ο γέρο-τυφλοπόντικας βγήκε επιτέλους στο φως. Πρέπει να κάνουμε τον Λάμα να σταματήσει να προκαλεί το προλεταριάτο καπνίζοντας απροκάλυπτα την πίπα της κοινωνικής ειρήνης.

Οι αυτόνομοι αγώνες του προλεταριάτου αυξάνονται ταχύτερα από τους μισθούς, και η αξιοπιστία του λεγόμενου Κομμουνιστικού Κόμματος πέφτει ταχύτερα από την αξία της λιρέτας.

Ζήτω οι μητροπολιτικοί ινδιάνοι

Ζήτω το Ράδιο Αλίκη

Ζήτω οι αυτόνομοι αγώνες!

Ζήτω οι εργάτες που έδωξαν τους σταλινικούς γραφειοκράτες από το κίνημά τους στο Μιλάνο!

Ζήτω οι αυτόνομες και κυρίαρχες συνελεύσεις!

Ζήτω η απόλυτη εξουσία των Εργατικών Συμβουλίων!

Γρήγορη Πένα

Ρώμη 7 Απριλίου 1977

Οδός Carlo Pisacani, 1977

[1] Ο Guido De Martino, γιος του διακεκριμένου σοσιαλιστή πολιτικού Francesco De Martino, απήχθη στις 5 Απριλίου 1977. Απελευθερώθηκε στις 15 Μαΐου 1977 σε αντάλλαγμα για λύτρα ύψους ενός δισεκατομμυρίου λιρών.

[2] Η Υπηρεσία Πληροφοριών Άμυνας (Servizio Informazioni Difesa).

[3] Οι Ένοπλοι Proletarian Nuclei, οι οποίοι ανέλαβαν την ευθύνη για την απαγωγή του De Martino.

[4] SIS είναι η συντομογραφία του SISDE (Servizio per le Informazioni e la Sicurezza Democratica) (Υπηρεσία Πληροφοριών και Δημοκρατικής Ασφάλειας).

[5] Ο Λουτσιάνο Λάμα, ένας κομμουνιστής συνδικαλιστής ηγέτης που εκδιώχθηκε στις 17 Φεβρουαρίου 1977 από το Πανεπιστήμιο της Ρώμης, το οποίο τότε είχε καταληφθεί από επαναστάτες φοιτητές.

[6] Indiani metropolitani, μια ομάδα φαρσέρ εμπνευσμένων από τον σιτουασιονισμό, γνωστοί για τη βαφή προσώπου, τα γκράφιτι και τις δημόσιες φάρσες τους.

[7] Ένας πειρατικός ραδιοφωνικός σταθμός.

7. ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΑΤΕ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η Μπολόνια είναι η πιο ελεύθερη πόλη του κόσμου. Renato Zangheri, 1977*

Η ΕΣΣΔ είναι το πιο δημοκρατικό κράτος του κόσμου. Στάλιν, 1936

Πηγαίνετε και κηρύξτε στον κόσμο φληναφήματα. Δάντης, Παράδεισος, XXIX

Σύντροφοι,

Η ιστορία παρουσιάζει λίγα παραδείγματα κοινωνικής εξέγερσης τόσο βαθιάς όσο αυτή που ξεκίνησε στην Ιταλία τον Φεβρουάριο του 1977. Δεν παρουσιάζει κανένα παράδειγμα όπου ένα σταλινικό κόμμα που δεν ήταν ακόμη επίσημα στην εξουσία να έχει πολεμήσει και να έχει προσβάλει τόσο ξεδιάντροπα το αγωνιζόμενο προλεταριάτο. Για πρώτη φορά στη Δύση, ένα κόμμα που αυτοαποκαλείται κομμουνιστικό όχι μόνο επιδιώκει να οργανώσει την ήττα του προλεταριάτου, διακινδυνεύοντας να ηττηθεί μαζί του — όπως στη Βαρκελώνη το 1936 —, αλλά επιδιώκει να *θριαμβεύσει απευθείας επί του προλεταριάτου*, μαζί με την αστική τάξη. Είναι χρήσιμο να δηλωθεί αυτή η απλή αλήθεια ακριβώς στη Μπολόνια, που είναι η Ντίσνεϊλαντ του σταλινισμού της χώρας μας, αλλά που, ακριβώς για αυτό το λόγο, είναι και το προπύργιο του επαναστατικού αντισταλινισμού.

Ένα κόμμα που αποκαλείται κομμουνιστικό δεν μπορεί να διακηρύξει ανοιχτά ότι το κυβερνητικό του πρόγραμμα είναι η διατήρηση με κάθε μέσο της μισθωτής σκλαβιάς της εργατικής τάξης, αλλά για να κερδίσει την εμπιστοσύνη των αστών συμμάχων του, είναι αναγκασμένο να υλοποιήσει από τώρα το πρόγραμμά του, καταστέλλοντας και συκοφαντώντας τους αγώνες μας. Για να φτάσουν στην εξουσία, οι Ιταλοί σταλινικοί πρέπει να επικρίνουν σε κάποιο βαθμό τους συναδέλφους τους από τις χώρες της Ανατολής, αλλά, στην προσπάθειά τους να ασκήσουν την εξουσία, πρέπει να κάνουν εδώ ακριβώς αυτό που επικρίνουν εκεί. Πλουραλιστές και δημοκράτες με τα αφεντικά, και αστυνομικοί με τους εργάτες.

Αλλά έτσι όπως το προλεταριάτο δεν έχει πλέον αυταπάτες για τις πραγματικές προθέσεις του PCI, έτσι και δεν πρέπει να υπερεκτιμά τη δύναμη αυτών των γραφειοκρατών. Πάρα πολύ κοντά στην εξουσία για να μην είναι συνένοχοι, οι σταλινικοί δεν είναι ακόμα αρκετά κοντά για να λάβουν τη δύναμη και τα πλεονεκτήματα που ήλπιζαν. Αρκετά μακριά από την εργατική τάξη ώστε να μην τους υπακούει πια, αλλά όχι αρκετά μακριά για να μην τους κρίνουν. Οι Ιταλοί είναι *οι πιο φανφαρόνοι* από όλους τους σταλινικούς!

Παντού, σε όλα τα εργοστάσια της αλλοτρίωσης, ξεσπούν άγριες μάχες ενάντια στην εργασία, τις οποίες οι συνδικαλιστές γραφειοκράτες δεν μπορούν πλέον ούτε να εμποδίσουν ούτε να κρύψουν: οι εργάτες έχουν συνειδητοποιήσει ότι «το βασίλειο της ελευθερίας αρχίζει, στην πραγματικότητα, εκεί που παύει η εργασία να υπαγορεύεται από ανάγκη και εξωτερική σκοπιμότητα» (Το Κεφάλαιο, τόμ. III)**. Εδώ και εκεί εμφανίζονται οι πρώτες μορφές αυτόνομης οργάνωσης του προλεταριάτου, με εκπροσώπους άμεσα ανακλητούς από τη βάση. Όσο περισσότερο οι σταλινικοί καταστέλλουν τους αγώνες μας, τόσο περισσότερο πρέπει να καταστέλλουν, με αποτέλεσμα το βρώμικο έργο τους να αυξάνεται όσο το επιτελούν, και οι τελευταίες ψευδαισθήσεις για τον σφετερισμένο ρόλο τους ως «εκπροσώπων» της εργατικής τάξης να εξαφανίζονται ακριβώς τη στιγμή που τις χρειάζονται περισσότερο. Με λίγα λόγια, το λεγόμενο κομμουνιστικό κόμμα *δεν έχει πλέον τη δύναμη να εμφανίζεται ως κάτι που δεν είναι*. Και επειδή οι σταλινικοί θέλουν να κρατήσουν το προλεταριάτο αιχμάλωτο στη λογική των συμφερόντων τους για κυριαρχία, το PCI έχει γίνει η

Βασίλη της ιταλικής επανάστασης: μόνο καταστρέφοντάς το, θα νικήσει το προλεταριάτο και θα μπορέσει να υπερισχύσει όλων των άλλων εχθρών του.

II

Είμαστε εδώ για να πολεμήσουμε την καταστολή που ασκείται, όχι για να την καταγγείλουμε. Δεν πρέπει να κάνουμε ρητορική για την καταστολή, πρέπει να την νικήσουμε. Πρωταρχικός στόχος κάθε καταστολής είναι πάντα να περιορίσει το επαναστατικό κίνημα στην άμυνα. Η ρητορική της καταστολής, αναγκάζοντας το κίνημα να αμυνθεί, *παίζει το παιχνίδι της καταστολής*. Ο αγώνας μας ενάντια στην καταστολή πρέπει να είναι ένας επιθετικός αγώνας, όπως είναι ο αγώνας μας ενάντια σε όλες τις εξουσίες της ταξικής κοινωνίας. Καταπολεμώντας την καταστολή, *πρέπει πάντα να δείχνουμε ξεκάθαρα σε όλους ποιος την εφαρμόζει και με ποιους διαφορετικούς τρόπους*. Το να αναγνωρίζουμε και να *ονομάζουμε* όλους τους εχθρούς μας είναι η προϋπόθεση για να τους καταπολεμήσουμε όλους νικηφόρα και για να αυξήσουμε το στρατόπεδο των συμμάχων μας μεταξύ των εργατών. Είναι ήδη σημαντικό το γεγονός πως έχουμε αποδείξει ότι όταν μιλάμε για καταστολή των αγώνων, πρέπει να μιλάμε πρώτα απ' όλα για το PCI και τα συνδικάτα.

Ας μην ξεχνάμε, σύντροφοι, ότι η βία της καταστολής είναι αντιστρόφως ανάλογη με τη βία των αγώνων και τον αριθμό των μαχητών. Όπου πολλοί παραβιάζουν τους νόμους και τις συμβάσεις, κανείς δεν τιμωρείται. Και ενώ οι περιορισμένοι αγώνες καταστέλλονται εύκολα, οι μεγάλοι και σοβαροί αγώνες ανταμείβονται με τη νίκη. Στο βαθμό που υπάρχει, η καταστολή είναι επομένως μια πραγματικότητα που πρέπει να καταπολεμήσουμε επιστρέφοντας στην επίθεση. Όμως, στο βαθμό που η τρέχουσα καταστολή μπορεί πράγματι να επιδεινωθεί, αποτελεί έναν κίνδυνο που πρέπει να αποφύγουμε, όχι με γελοίες εκκλήσεις προς τους γραφειοκράτες του Βελιγραδίου, αλλά *γενικεύοντας την επίθεση* και εξαπολύοντας νέους αγώνες μπροστά στους οποίους οι προηγούμενοι θα φαίνονται ασήμαντοι. Αυτή τη στιγμή, οποιοσδήποτε από εμάς μπορεί να συλληφθεί ή να σκοτωθεί ατιμώρητα, αλλά ας θυμηθούμε ότι δεν βγαίνουμε χωρίς κίνδυνο από έναν κίνδυνο, και από εδώ και στο εξής δεν πρέπει να είμαστε εμείς που φοβόμαστε την καταστολή, αλλά οι γραφειοκράτες και οι αστοί που φοβούνται τους αγώνες μας. Ένα κίνημα που επιβλήθηκε και μεγάλωσε κάθε φορά που επιτέθηκε, μπορεί να νικηθεί μόνο αν εγκαταλείψει αυτή τη στρατηγική.

Επιστροφή στην επίθεση σημαίνει: γενίκευση και ριζοσπαστικοποίηση της ανυπακοής σε οποιαδήποτε ιεραρχία, άσκηση της καταστροφικής μας δημιουργικότητας ενάντια στην κοινωνία του θεάματος, σαμποτάρισμα των μηχανών και των εμπορευμάτων που σαμποτάρουν τη ζωή μας, την προώθηση άγριων γενικών απεργιών αορίστου χρόνου, την συγκέντρωση πάντα σε συνελεύσεις σε όλα τα εργοστάσια του διαχωρισμού, την εκλογή αντιπροσώπων άμεσα ανακλητών από τη βάση, τη συνεχή σύνδεση όλων των χώρων του αγώνα, δίχως να παραμελούμε κανένα από τα τεχνικά μέσα (ραδιόφωνο, κ.λπ.) που είναι χρήσιμα για την ελεύθερη επικοινωνία, την άμεση απόδοση αξίας χρήσης σε όλα όσα έχουν αξία ανταλλαγής (εμπορεύματα, κ.λπ.), την μόνιμη κατάληψη των εργοστάσιων και των δημόσιων κτιρίων, την οργάνωση της αυτοάμυνας των κατακτημένων εδαφών. Εμπρός, μουσική!

Είναι δύσκολο να πούμε πόσο καιρό θα επιβιώσει ακόμα αυτό το κράτος. Είναι όμως εύκολο να προβλέψουμε ότι δεν θα δεχτεί να καταστραφεί χωρίς να αντισταθεί. Όσο όμως υπάρχει, αυτό το κράτος θα πρέπει να συνηθίσει να καταστέλλει τους αγώνες μας, αποδεχόμενο να θυσιάσει ό,τι έχει απομείνει από τις «φιλελεύθερες» και «δημοκρατικές» του ψευδαισθήσεις. Όσο για εμάς, θα πρέπει να συνηθίσουμε μια όλο και μεγαλύτερη καταστολή. Το να συνηθίσουμε την καταστολή σημαίνει πρώτα απ' όλα να συνηθίσουμε να την καταπολεμούμε. Το να καταπολεμούμε την καταστολή σημαίνει να πολεμάμε σε κάθε ευκαιρία και σε κάθε τόπο όλες τις δυνάμεις που την εφαρμόζουν. Οι επαναστάτες προλετάριοι δεν πρέπει να περιμένουν καμία επιείκεια από τους εχθρούς τους· ούτε πρέπει να δείχνουν καμία επιείκεια προς αυτούς.

III

Μέχρι τώρα, όλα τα κατασταλτικά μέτρα, από τα ελάχιστα έως τα μέγιστα, από τη συκοφαντία έως τα άρματα μάχης, *δεν έχουν ωφελήσει την εξουσία*, επειδή δεν κατάφεραν να *εμποδίσουν τίποτα από όσα συνέβησαν*. Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ποτέ ότι το παραμικρό λάθος που κάνει το κίνημα μπορεί να μας βλάψει ανεπανόρθωτα. Η έλλειψη θεωρητικής και πρακτικής σαφήνειας σε ένα

στρατηγικό ζήτημα, όπως αυτό των όπλων, κινδυνεύει να έχει πολύ σοβαρές συνέπειες αν δεν ξεπεραστεί γρήγορα από την ίδια τη ριζοσπαστικότητα του κινήματος. Τα όπλα δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται *έως ότου να είναι όλοι έτοιμοι να τα χρησιμοποιήσουν*. Και όλοι θα είναι έτοιμοι να τα χρησιμοποιήσουν όταν η χρήση τους θα έχει καταστεί *απαραίτητη*. Το ζήτημα δεν είναι τακτικό, αλλά στρατηγικό. Όποιος σήμερα παίζει με τα όπλα, παίζει με την εξουσία, η οποία είναι πολύ καλύτερα οπλισμένη από εμάς. Και με την εξουσία δεν πρέπει να παίζουμε, πρέπει να την καταστρέψουμε.

Από πρακτική άποψη, η χρήση όπλων σε μια διαδήλωση είκοσι χιλιάδων ανθρώπων, όπου μόνο εκατό είναι οπλισμένοι, δεν είναι μόνο άχρηστη, αλλά και επιβλαβής: εκθέτει στα πυρά της αστυνομίας χιλιάδες συντρόφους που δεν μπορούν να αμυνθούν. Οι αστυνομικοί είναι όλοι οπλισμένοι. Επομένως, μόλις αποφασίσουν να πυροβολήσουν, στο στρατόπεδό μας δημιουργείται μια κατάσταση όπου οι λίγοι που είναι οπλισμένοι δεν μπορούν να υπερασπιστούν αποτελεσματικά ούτε τους εαυτούς τους ούτε τους άλλους, ενώ όλοι οι άλλοι πρέπει να σχηματίσουν μπλοκ για να υπερασπιστούν τους λίγους που είναι οπλισμένοι, *χωρίς όμως να διαθέτουν τα κατάλληλα αμυντικά μέσα*.

Από θεωρητική άποψη, οι λίγοι που οπλίζονται στις διαδηλώσεις θέλουν να δημιουργήσουν, ή δημιουργούν στην πραγματικότητα, μια νέα ξεχωριστή εξουσία μέσα σε ένα επαναστατικό κίνημα που αγωνίζεται ακριβώς ενάντια σε κάθε ξεχωριστή εξουσία. Και, ως τέτοια, αυτή η εξουσία πρέπει να καταδικαστεί. Η χρήση όπλων δεν είναι ένα αφηρημένο και εθελοντικό ζήτημα, αλλά μια συγκεκριμένη πρακτική ανάγκη που επιβάλλουν ορισμένες καταστάσεις όχι σε ένα μέρος, αλλά σε *ολόκληρο* το επαναστατικό κίνημα. Οι σύντροφοι που ανυπομονούν να αποκτήσουν από τώρα ένα όπλο είναι αφελείς: όταν θα χρειαστούμε πραγματικά τα όπλα, θα τα πάρουμε πολύ απλά από τον εχθρό. Και δεν πρέπει να παραβλέπουμε τις πιθανές προκλήσεις που η αυθόρμητη και απερισκεπτη χρήση όπλων προσφέρει στους κατάλληλα μεταμφιεσμένους αστυνομικούς. Αν θέλουμε να καταπολεμήσουμε πραγματικά την καταστολή, πρέπει να καταπολεμήσουμε και ό,τι μπορεί να προσφέρει *πρόσχημα* και δικαιολογία για την καταστολή.

Όπως δεν δείχνουμε καμία επιείκεια προς τους εχθρούς μας, έτσι δεν πρέπει να δείχνουμε καμία επιείκεια ούτε προς τους εαυτούς μας. Πρέπει να επικρίνουμε χωρίς οίκτο τα λάθη που μπορεί να αποβούν μοιραία για την ανάπτυξη ολόκληρου του κινήματος. Η κριτική των όπλων δεν υφίσταται ποτέ ανεξαρτήτως των όπλων της κριτικής. Η ανυπομονησία να χρησιμοποιηθούν σήμερα με κάθε κόστος τα όπλα, στην πραγματικότητα *καθυστερεί* τη στιγμή που το προλεταριάτο στο σύνολό του θα καταφύγει στα όπλα, διότι επισπεύδει την καταστολή. Εκείνοι που αυτοϊκανοποιούνται με τη βλακώδη χρήση των όπλων δεν αποτελούν το πιο προχωρημένο και «σκληρό» τμήμα του σημερινού επαναστατικού κινήματος, αλλά την οπισθοφυλακή της θεωρητικής και στρατηγικής συνείδησής του.

Όσον αφορά την τρομοκρατία, στην Ιταλία σήμερα είναι απολύτως άχρηστη, αλλά και αδικαιολόγητη. Ιστορικά, η τρομοκρατία δεν είχε ποτέ αποτελεσματικότητα, εκτός από τις περιπτώσεις όπου κάθε άλλη μορφή επαναστατικής δραστηριότητας ήταν αδύνατη λόγω της πλήρους καταστολής και όπου, επομένως, ένα σημαντικό μέρος του πληθυσμού τείνει να υποστηρίζει τους τρομοκράτες. Αλλά αυτή τη στιγμή, στην Ιταλία, το σημερινό κίνημα έχει ήδη κερδίσει τη συμπάθεια της εργατικής τάξης, ενώ η τρομοκρατία, ξεκινώντας από την πλατεία Fontana, πάντα ωφελούσε το κράτος, ακόμα και όταν δεν ήταν οι μυστικές υπηρεσίες που την προωθούσαν.

IV

Το να γνωρίζεις τι πρέπει να *αποφεύγεις* να κάνεις είναι εξίσου σημαντικό με το να γνωρίζεις τι πρέπει να κάνεις. Σε μια εποχή που *οι ιδέες έχουν γίνει και πάλι επικίνδυνες*, πρέπει πρώτα απ' όλα να διαδώσουμε, με τους αγώνες μας, τις κινητήριες ιδέες ενός κινήματος που οι σταλινικοί και οι αστοί προτίμησαν φυσικά να το κατηγορήσουν για απουσία ιδεών. Η επιλογή τους είναι κατανοητή, δεδομένου ότι ακριβώς αυτές οι ιδέες είναι ήδη η διάψευσή τους. Και εξάλλου, αν αυτές οι ιδέες ήταν πραγματικά τόσο ασήμαντες, όπως προσπαθούν να μας κάνουν να πιστέψουμε σήμερα, τότε δεν θα μπορούσε να εξηγηθεί γιατί κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα τόσο ευρύ, βαθύ και μακροχρόνιο κίνημα. Και, με αυτό το σκεπτικό, δεν θα μπορούσε καν να εξηγηθεί σε τι οφείλονται η υστερία και ο φόβος του Κοσίγκα και του Μπερλίνγκουερ.*** Κατηγορώντας το κίνημά μας για απουσία ιδεών, αυτοί οι κύριοι στην πραγματικότητα του προσάπτουν τη δική τους ανικανότητα να σκεφτούν.

Αυτό το κίνημα, για τον απλό λόγο ότι εκδηλώθηκε με τις μορφές με τις οποίες εκδηλώθηκε, είναι η οριστική απόρριψη όλων των κομμάτων και κάθε ιεραρχίας, η ζωντανή κριτική όλων των ιδεολογιών και της εξειδικευμένης πολιτικής, η απόρριψη της εργασίας και της ανεργίας, η απόλαυση της ελεύθερης επικοινωνίας και του διαλόγου, και επομένως της γιορτής και του παιχνιδιού. Πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο; Η διαμαρτυρία της νέας προλεταριακής γενιάς έγινε επαναστατική μόλις απαλλάχθηκε από τις ιεραρχίες των ομάδων και των κομμάτων με εξτρεμιστικές αξιώσεις, τα οποία μετά το 1968 ανέλαβαν να ανακτήσουν και να κατευθύνουν αυτή τη διαμαρτυρία στα αδιέξοδα της αποξενωμένης στράτευσης. Ας επαγρυπνούμε, σύντροφοι, εμποδίζοντας με κάθε μέσο να σχηματιστούν ξανά ανάμεσά μας ιεραρχίες και γραφειοκρατικές ομάδες που θα ισχυρίζονται ότι μας καθοδηγούν! Ας πολεμήσουμε την υποκρισία των παλαιολενινιστικών και νεομπολσεβίκικων ομάδων: ο βαθμός *πραγματικής αυτονομίας* που θα καταφέρουμε να επιτύχουμε από τα πτώματα του παρελθόντος θα αποφασίσει τη μοίρα του κινήματός μας. Δεν χρειαζόμαστε υπηρεσίες τάξης**** για να ξέρουμε τι πρέπει να κάνουμε ή να αποφύγουμε να κάνουμε: η νοημοσύνη μας είναι πάντα αρκετή για να κατανοήσουμε τις ανάγκες της κατάστασης. Οι υπηρεσίες τάξης διαπράττουν όλο και περισσότερες καταχρήσεις εξουσίας και λάθη από ό,τι αποτρέπουν. Ο αστυνομικός τους ρόλος μέσα στο κίνημα αναπαράγει στην πραγματικότητα μια διαχωρισμένη, αντεπαναστατική εξουσία. Αποτελούν τη βάση για την αναδημιουργία κάθε ιεραρχίας και γίνονται το εργαλείο εκείνων που, χωρίς να έχουν καταλάβει τίποτα ούτε από αυτό το κίνημα ούτε από την κοινωνική επανάσταση, έχουν την φιλοδοξία να γίνουν οι ηγέτες του. Η εμπειρία του παρελθόντος και η σύγχρονη επαναστατική θεωρία μας διδάσκουν ότι «η επαναστατική οργάνωση αναγκάζεται να μάθει ότι δεν μπορεί να αγωνίζεται ενάντια στην αλλοτρίωση με αλλοτριωμένες μορφές αγώνα» (Debord, Η κοινωνία του θεάματος)*****.

Αυτό που είναι απαραίτητο τώρα, ήταν απαραίτητο από την αρχή του επαναστατικού προλεταριακού εγχειρήματος. Πρόκειται για την αυτόνομη δράση της εργατικής τάξης που αγωνίζεται για την κατάργηση της μισθωτής εργασίας, των εμπορευμάτων, του κράτους. Πρόκειται για την είσοδο στην συνειδητή ιστορία, για την κατάργηση όλων των διαχωρισμών και όλων όσων υπάρχουν ανεξάρτητα από τα άτομα. Το προλεταριάτο γνωρίζει πλέον τους εχθρούς του και ξέρει ότι θα μπορέσει να τους καταπολεμήσει νικηφόρα μόνο οργανώνοντας εργατικά συμβούλια. Τα συμβούλια είναι προφανώς η μόνη λύση, καθώς όλες οι άλλες μορφές οργάνωσης πέτυχαν το αντίθετο από αυτό που διακήρυσσαν.

Σύντροφοι, ας σπείρουμε τον άνεμο: ας θερίσουμε τη θύελλα! Διαδώστε αυτά τα συνθήματα παντού, με κάθε διαθέσιμο μέσο, ραδιόφωνο, αφίσες, κείμενα, ομιλίες κ.λπ.:

Κατάργηση της ταξικής κοινωνίας
Όλη η εξουσία στα Εργατικά Συμβούλια
Η εργασία είναι σαμποτάρισμα της ζωής: σαμποτάρετε την εργασία
Καταστρέψτε την κοινωνία του θεάματος
Η ανθρωπότητα δεν θα ευτυχήσει μέχρι την ημέρα που ο τελευταίος γραφειοκράτης θα κρεμαστεί με τα έντερα του τελευταίου καπιταλιστή
Άμεση απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων.
Η χειραφέτηση των εργατών πρέπει να είναι έργο της ίδιας της εργατικής τάξης

Ένωση για τη διάδοση της επιδημίας της μεταδοτικής λύσσας

Μπολόνια, 23 Σεπτεμβρίου 1977

* Δήμαρχος της Μπολόνια και μέλος του Ιταλικού Κομμουνιστικού Κόμματος

**Το Κεφάλαιο, Τόμος Τρίτος, Καρλ Μαρξ, μετ. Παναγιώτης Μαυρομάτης, Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1978, σελ.1007

*** Francesco Cossiga (1928-2010), υπουργός Εσωτερικών, Enrico Berlinguer (1922-1984) ήταν ο Εθνικός Γραμματέας του Ιταλικού Κομμουνιστικού Κόμματος.

**** Servizio d'ordine -Υπηρεσίες Τάξης το αντίστοιχο αυτού που στην Ελλάδα αποκαλούμε ομάδες περιφρούρησης. Σκοπός τους ήταν η μετάφραση της πολιτικής δύναμης σε στρατιωτική. Η πιο σκληρή ήταν της Lotta Continua. Η αντιπαράθεση με τις ομάδες περιφρούρησης ήταν από τα σημαντικά και καταστατικά σημεία της γέννησης του κινήματος του '77.

*****Η Κοινωνία του Θεάματος, Γκυ Ντεμπόρ, μετ. Πάνος Τσαχαγέας – Ν.Β. Αλεξίου, Ελεύθερος Τύπος, Σεπτέμβριος 1986, σελ. 96.

Το κείμενο του Σανγκουινέτι συμπληρωνόταν από το κείμενο της Καταστασιακής Διεθνούς «Ελάχιστος ορισμός των επαναστατικών οργανώσεων», στο οποίο ο Σανγκουινέτι είχε προσθέσει τον υπότιτλο «OVVERO COME RICONOSCERE QUELLE CHE NON LO SONO - Ή πώς να αναγνωρίζουμε αυτές που δεν είναι»

8. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΩΦΕΛΙΜΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ

Η απόδοση έγινε από το γαλλικό πρωτότυπο που έστειλε προσωπικά ο συγγραφέας το 2015 μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις στο Παρίσι. Πρώτη δημοσίευση στον ιστότοπο Hit & Run που σήμερα δεν υπάρχει.

Είναι εξαιρετικά λυπηρό, στην εποχή μας, να βλέπουμε την πρόοδο της βαρβαρότητας στα κοινωνικά ήθη, καθώς επίσης και την ηθική αποβλάκωση των ατόμων, τα οποία δεν φείδονται καμιάς ευτέλειας: σ' αυτή τη νέα παγκόσμια ηθική, ο ανταγωνισμός δεν εξάπτεται πλέον από την αξία και την άμιλλα, αλλά πολύ περισσότερο από τον υποβιβασμό και την συστηματική δυσφήμιση των άλλων, και δεν υπάρχουν πια ενδοιασμοί να πετυχαίνει κάποιος το σκοπό του μέσω της κα-τασυκοφάντησης και της αχαριστίας. Ιδιαίτέρως επειδή αυτή η συκοφαντική στάση, αυτή η κυνική αχαριστία, που χτυπά εκείνους προς τους οποίους κάποιος αισθάνεται υποχρεωμένος, δεν περιορίζεται πλέον μόνο σε άλλα άτομα, αλλά επεκτείνεται σήμερα ακόμα και στα πράγ-ματα, και τελικά ακόμα και σε αυτά τα ίδια τα λόγια που ορίζουν τα πράγματα. Ωστόσο, δεν θα προσποιηθώ ότι τα λόγια είναι απαραίτητα αθώα: αλλά θα επικαλεστώ για αυτά μια δίκαιη δίκη προτού τα καταδικάσω ως ένοχα.

Πάρτε την περίπτωση του όρου "τρομοκρατία", επινοημένη εξάλλου από τους Γάλλους το 1793. Λαμβάνοντας αυτό υπόψην δίχως προκαταλήψεις, είμαστε αναγκασμένοι να καταγγείλουμε σήμερα ένα αδι-αμφισβήτητο παράδοξο: η τρομοκρατία συκοφαντείτε καθημερινά από όλους όσους ευεργε-τούνται απ' αυτήν, πολύ περισσότερο απ' όσο επικρίνεται από εκείνους που τη βιώνουν· και επι-πλέον με ακόμα πιο έντονο τρόπο από αυτούς τους ίδιους που την υποθάλπουν, προς όφελος τους, αυτών που την κατευθύνουν και την επιβάλλουν σε πληθυσμούς θύματα. Εντελώς άδικα, λέμε εμείς, επειδή είναι χάρη στην τρομοκρατία που αυτοί οι ίδιοι οι δημιουργοί της, κυβερνούν σήμερα τον κόσμο, νομοθετούν, βασανίζουν, εκτελούν, πλουτίζουν, ευημερούν εκβιάζοντας για την πιο αχαλιναγώγητη άδεια, αυτή του να διοικούν τον κόσμο, άδεια που δεν θα μπορούσαν μα απολαμβάνουν δίχως αυτήν.

Είναι, επίσης θλιβερό να διαπιστώνουμε την αχαριστία οπουδήποτε και αν εμφανίζεται· αλλά ακόμα πιο θλιβερό είναι να την βλέπουμε σε δράση ενώ οι κακοήθεις επιμένουν με αδιαντροπιά να καρπώνονται τόσο μεγάλα οφέλη από το συκοφαντημένο πράγμα. Κάποιοι λίγοι, που θεωρούμε τα πράγμα-τα με ένα πνεύμα κάπως δίκαιο και αμερόληπτο, θα παραδεχτούμε πως ο αδύναμος Γάλλος Πρόεδρος, με την ενδεή κυβέρνησή του, δεν θα μπορούσε ποτέ να επιβάλλει, στη Γαλλία όλα τα αντισυνταγματικά μέτρα και τα έκτακτα μέτρα που ήταν σε θέση να υιοθετήσει χάρη στην Επιχείρηση Charlie και αυτή της 13/11 - μέτρα πάντοτε δύσκολο να επιβληθούν, ωστόσο τα αξίωσαν εκείνοι στους οποίους ο Ολάντ οφείλει υπακοή. Χάρη σ' αυτές, η πιο αδύναμη και αντιδημοφιλή κυβέρνηση που ίσως ποτέ άλλοτε δεν είχε γνωρίσει η Γαλλία, μπορεί να προκα-λέσει αιτιμώρητα πολέμους και πραξικοπήματα [coup d'etat] στο εξωτερικό, στο εσωτερικό να εγκαταστήσει κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, ή την αναστολή των ατομικών ελευθεριών, ό,τι δηλαδή αποτελεί μυστικό όνειρο της πλειονότητας των κυβερνήσεων σ' όλο τον κόσμο.

Είναι σαφές ότι ο Γάλλος Πρόεδρος, καθώς και όλοι εκείνοι στους οποίους είναι υπόλογος, χρωστούν άπειρη ευγνωμοσύνη απέναντι στην τρομοκρατία, την οποία δεν σταματούν τόσο άδικα να δυσφημούν ωσάν να ήταν η αιτία όλων των δεινών, ενώ, ακριβώς αντίθετα, είναι η πρωταρχική πηγή όλων των έκτακτων και πλεονασματικών εξουσιών που οικειοποιούνται εναντίον της κοινωνίας. και μάλιστα δίχως αντιπολίτευση.

Είναι επομένως ειδεχθές να βλέπουμε την αχαριστία να έχει την τόλμη να μετατρέπεται σε καθαρή υποκρισία, και την υποκρισία σε συνταγματική εξουσία.

Εξετάστε τώρα, δίχως επιφυλάξεις τα υπόλοιπα πλεονεκτήματα που, η τρομοκρατία, προσφέρει σε όλους εκεί-νους που υποκριτικά την καταδικάζουν.

Απέναντι στην τρομοκρατία, δεν υφίσταται πλέον ο κίνδυνος μιας εξέγερσης στα γαλλικά προάστια, παρόλο που οι λόγοι μιας τέτοιας εξέγερσης είναι ακόμα οξύτεροι, βλέποντας τις εξεγέρσεις που, δέκα χρόνια πριν, είχαν τόσο απασχολήσει τους πολιτικούς. Αλλά υπάρχουν και επιπλέον πλεονεκτήματα.

Απέναντι στην τρομοκρατία, οι ταξικοί αγώνες και οι απεργίες καθίστανται με την ευκαιρία πράξεις απείθειας, τις οποίες κάποιος μπορεί να καταστείλει ευθύς αμέσως, χωρίς περαιτέρω διατυπώσεις, και έτσι να επιβάλλει με ευκολία ένα είδος κοινωνικής ειρήνης, μια ειρήνη ένοπλη -σύμφωνοι- ωστόσο ένοπλη από την μια πλευρά μόνο.

Χάρη στην τρομοκρατία μπορούμε να υποχρεώσουμε οποιονδήποτε να κλειστεί στο σπίτι, να ποινικοποιήσουμε κάθε κατάσταση, να ασκήσουμε αυθαίρετες διώξεις στον καθένα, να ερευνήσουμε οπουδήποτε θελήσουμε και οποτεδήποτε θελήσουμε, διαμερίσματα και διαδίκτυο, να πυροβολήσουμε κατά βούληση, να βασανίσουμε, να θέσουμε κατ' οίκον περιορισμό, να επιβάλλουμε αυστηρή λογοκρισία, δίχως τον κίνδυνο να ξεσηκώσουμε την αγανάκτηση, την κριτική, ή, την αντιπολίτευση.

Χάρη στην τρομοκρατία, το κράτος και οι πολιτικοί του δικαιούχοι, γίνονται ως δια μαγείας "καλοί", καθώς, αφού έχουν θυσιάσει ένα μικρό μέρος του πληθυσμού, μπορούν υπερήφανα και αυτοδίκαια να αναγορευθούν ως προστάτες του υπόλοιπου πληθυσμού. Η τρομοκρατία έτσι γίνεται η φιλοσοφική λίθος που εν κατακλείδι καθαγιάζει την εξουσία, οικοδομεί την δύναμη των πολιτικών, και νομιμοποιεί, ξεπλένοντας τη, την μαφιόζικη προστασία των υποτελών την οποία κάθε κράτος επιδιώκει.

Με την κοινωνική ειρήνη κεκτημένη στο εσωτερικό χάρη στην τρομοκρατία, η οικονομία επανεκκινείται, καθώς και τα κέρδη, και μπορούν να γίνουν χοντρές δουλείες στο εξωτερικό, πουλώντας για παράδειγμα αεροπλάνα Rafale, ειδάλλως απούλητα, σε κάθε μέγα χορηγό της τρομοκρατίας. Όπως αγγελικά και στρογγυλεμένα ο διευθύνων σύμβουλος της Dessault διακήρυξε, μετά την επιχείρηση στο Charlie, "Με τα άστρα αρκετά καλά ευθυγραμμισμένα τώρα, θα προσπαθήσουμε να εκμεταλλευτούμε το πλεονέκτημα, θα προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε μια τέταρτη σύμβαση πριν το τέλος του έτους"¹. Αλλά τα πλεονεκτήματα της τρομοκρατίας για την οικονομία, είναι πολλαπλά και δεν σταματούν εκεί. Στο εξωτερικό, χάρη στην τοποθέτηση στρατών τρομοκρατών (Μπόκο Χαράμ, Αλ Κάιντα, Ι.Κ.), η Δύση πραγματοποιεί τεράστια κέρδη από την λεηλασία του Τρίτου Κόσμου.

Ένας φιλόσοφος παράγει ιδέες, ένας ποιητής ποιήματα, ένας ιερέας κηρύγματα, ένας καθηγητής πραγματείες, κ.λπ. Η τρομοκρατία παράγει χτυπήματα. Εάν κάποιος κοιτάξει από πιο κοντά την έκθεση αυτού του τελευταίου κλάδου παραγωγής στο σύνολο της κοινωνίας, θα επιστρέψει πολύ περισσότερο προκατηλημένος. Η τρομοκρατία δεν παράγει μόνο χτυπήματα, αλλά και ολόκληρη την αντιτρομοκρατική νομοθεσία, νομικούς για να γράφουν τους νόμους, δημοσιογράφους για να δηλητηριάζουν την κοινή γνώμη, τηλεοπτικά προγράμματα, ταινίες, ειδικούς δικαστές, αστυνομικούς εμπειρογνώμονες στην καταστολή της τρομοκρατίας, καθηγητές που παραδίδουν πανεπιστημιακά μαθήματα και εκδίδουν τις αναπόφευκτες πραγματείες τους, ψυχολόγους, μυθιστορήματα περί υποταγής, και τέτοια βιβλία και φίλμ, κ.τ.λ., ρίχνονται ως εμπορεύματα στην γενική αγορά. Με αυτό τον τρόπο παράγεται αύξηση του εθνικού πλούτου.

Η τρομοκρατία παράγει από την άλλη πλευρά όλη την αντιτρομοκρατία, την ποινική δικαιοσύνη, τους μπράβους, φυλακές, δικαστές, δήμιους, ενόρκους, και ολόκληρο τον κλάδο της βιομηχανίας των υπηρεσιών ασφάλειας. Και όλα αυτοί οι διαφορετικοί κλάδοι επαγγελματιών, που συνιστούν ανάλογες κατηγορίες του κοινωνικού καταμερισμού της εργασίας, αναπτύσσουν διαφορετικές ικανότητες του ανθρωπίνου πνεύματος, δημιουργούν καινούργιες ανάγκες, και, συνεκδοχικά, νέους τρόπους ικανοποίησης. Καθώς ο βασανισμός έχει δώσει χώρο στις πιο γόνιμες μηχανικές εφευρέσεις, και έχει απασχολήσει πλήθος τίμιων τεχνιτών στην παραγωγή αυτών των οργάνων.

Η τρομοκρατία παράγει ένα αποτέλεσμα, ενίοτε ηθικό, ενίοτε τραγικό, εξαρτάται· τοιουτοτρόπως προσφέρει υπηρεσίες στα ηθικά και αισθητικά συναισθήματα του κοινού και της πολιτικής τάξης, στην οποία παρέχει πάντα την ευκαιρία να εξαπολύσει επίθεση ενάντια σε ο,τιδήποτε είναι εμφανώς πιο ανήθικο από ότι η ίδια.

Η τρομοκρατία σπάει την μονοτονία και την ασφάλεια της καθημερινότητας και την κοινοτοπία της αστικής ζωής. Αποτρέπει τη στασιμότητα και επιτυγχάνει αυτή την ανησυχητική ένταση και κινητικότητα, χωρίς τις οποίες το ίδιο το πνεύμα του ανταγωνισμού θα αμβλυνόταν. Διεγείρει με αυτό τον τρόπο τις παραγωγικές δυνάμεις, κινεί την οικονομία, ηλεκτρίζει το χρηματιστήριο.

Ενώ η τρομοκρατία, όταν ασκείται σε μεγάλη κλίμακα, εξαλείφει το πλεονασματικό μέρος του πληθυσμού της αγοράς εργασίας, μειώνοντας κατά συνέπεια τον ανταγωνισμό μεταξύ των εργαζομένων, εμποδίζει ταυτόχρονα, καθώς δημιουργεί πολλές ζημιές και θύματα, να πέσει ο μισθός κάτω από τον ελάχιστο, ενώσω η καταπολέμηση της τρομοκρατίας απορροφά ένα άλλο τμήμα του ίδιου πληθυσμού, μειώνοντας έτσι την ανεργία. Σε κάθε περίπτωση η τρομοκρατία όντας πάντοτε η σκηνοθεσία ενός εμφύλιου πολέμου προκειμένου αυτός ν' αποφευχθεί, δεν φείδεται σε καμιά περίπτωση, αναφορικά με αυτό, εκατόμβες νεκρών.

Η τρομοκρατία δεν είναι μόνο ωφέλιμη, αλλά είναι επίσης απαραίτητη, ωσάν το κακό. Ξέρουμε ότι αυτό που αποκαλούμε κακό, είναι η μεγάλη αρχή που μας κάνει κοινωνικά όντα, είναι η βάση, η ζωή, και το υπομόχλιο όλων των επαγγελματιών ανεξαιρέτως· είναι εδώ που πρέπει ψάξουμε την αληθινή προέλευση όλων των τεχνών και όλων των επιστημών· και, από τη στιγμή, που το κακό δεν θα υπήρχε πια, η κοινωνία θα ήταν καταδικασμένη στην πτώση, αν όχι στον ολοκληρωτικό αφανισμό.

Η τρομοκρατία, παρουσιαζόμενη ως κακό και ακραία φρίκη, η πεμπτουσία μιας μυστηριώδους φρίκης, σκληρής, αινιγματικής και ανεξήγητης, που χτυπά στα τυφλά και ιδιαιτέρως τους αθώους, προσποιείται ότι συγκεντρώνει στον ίδιο της τον εαυτό όλο το κακό. Και, τραβώντας όλα τα βλέμματα πάνω της, έχει το εξαιρετικό πλεονέκτημα να αποσπά την προσοχή του κοινού απ' όλες τις υπόλοιπες φρίκες, που επισκιάζει, σχετικοποιεί και καθιστά λιγότερο απαράδεκτες, απέναντι στο φόβο που εμπνέει και που σκορπάει ολόγυρα. Χάρη σε αυτό το φόβο, γίνεται εύκολο και "δικαιολογημένο" για κάθε κυβέρνηση να εισάγει και να επιβάλλει, έκτακτους νόμους, που περιορίζουν και αφανίζουν συνολικά την ελευθερία, θεωρούμενη δεδομένη προηγουμένως για τους πολίτες, και "για το καλό τους". Αντιθέτως, τα κράτη, που εξυπηρετούνται από την τρομοκρατία, κάνουν το optimum της ελευθερίας ένα επιχορηγούμενο παραβάν στους κυβερνώντες, ενώ η κοινωνία γίνεται εύπλαστη και της υποβάλλουν ένα νέο θεσμικό σύστημα, τυπικά ολόιδιο, αλλά στην πραγματικότητα εντελώς διαστρεβλωμένο και διεφθαρμένο. Στη Δύση, αυτό ανταποκρίνεται στην επιβολή και τη γενίκευση, εν μέσω καθολικής αδιαφορίας, των μετα-συνταγματικών καθεστώτων.

Τα αληθινά κίνητρα και οι στόχοι του συνόλου της τρομοκρατίας, η ωφελιμότητά της, βρίσκονται πάντα στα αποτελέσματά της. Ανάμεσα σε αυτά, ωστόσο, δεν έχει προβλεφθεί ότι οι λαοί τα ανακαλύπτουν και εξεγείρονται ενάντια στο ξεγέλασμα και την εξαπάτηση της κυρίαρχης αφήγησης των Μεγκκλημάτων του κράτους.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Βρετανός πρωθυπουργός ζήτησε επίσημα, στην 69η Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 24 Σεπτεμβρίου, να συνεχίσουμε, παρομοίως όπως και με τους τρομοκράτες, στους "μη βίαιους εξτρεμιστές" που θέτουν σε αμφισβήτηση την επίσημη εκδοχή των χτυπημάτων της 11/09 στις Η.Π.Α. και της 7/7 στο Λονδίνο, ως υπεύθυνους για την διαφθορά των "νεαρών μυαλών". Εισάγεται έτσι επίσημα για πρώτη φορά στην ιστορία, το περίφημο οργουελιανό ψυχο-έγκλημα (έγκλημα σκέψης ή σκεψο-έγκλημα) που επιτρέπει στα κράτη να συλλάβουν, να βασανίσουν και να εξαλείψουν οποιονδήποτε θέσει σε αμφισβήτηση την αφήγηση τους για τις σφαγές των τρομοκρατών.

Εν κατακλείδι, θα προσέθετα μονάχα πως για την ωφελιμότητα της τρομοκρατίας, για όλα τα κράτη, που επωφελούνται απ' αυτήν, που την εξασκούν και την καλύπτουν από κοινού, όπως προκύπτει σαφώς από τα παραπάνω, δεν χρειάζονται περαιτέρω αποδείξεις. Τουναντίον, ως a contrario απόδειξη, θα μπορούσαμε να αναρωτηθούμε, για πιά λόγο τα κράτη να προσφεύγουν στην τρομοκρατία, αν δεν τους ήταν τόσο ωφέλιμη;

PARIS 13.11: MORALE OPERATION

ΠΑΡΙΣΙ 13.11 : ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΚΑΤΑΡΡΑΚΩΣΗΣ ΤΟΥ ΗΘΙΚΟΥ

Η απόδοση έγινε από το γαλλικό πρωτότυπο που έστειλε προσωπικά ο συγγραφέας το 2015 μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις στο Παρίσι. Πρώτη δημοσίευση στον ιστότοπο Hit & Run που σήμερα δεν υπάρχει.

ΠΑΡΙΣΙ 13.11 : ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΚΑΤΑΡΡΑΚΩΣΗΣ ΤΟΥ ΗΘΙΚΟΥ

"Οι Γάλλοι θα πρέπει να είναι ενήμεροι

ότι επίκεινται μεγαλύτερες επιθέσεις.

Οι πολιτικές δυνάμεις πρέπει να προειδοποιήσουν

τους Γάλλους ότι επίκεινται μαζικές επιθέσεις".

Στρατηγός Vincent Desportes, στις 29.10.2015¹

Θα πρέπει να κάνουμε μερικές ψύχραιμες σκέψεις ακριβώς τη στιγμή που τα συναισθήματα, η προπαγάνδα και η υστερία ενδέχεται να παραπλανήσουν την ορθή εκτίμηση των προχθεσινών γεγονότων.

Στο Παρίσι, είμαστε αντιμέτωποι με μια Επιχείρηση Καταρράκωσης του Ηθικού [Morale Operation]. Σύμφωνα με την ανορθόδοξη τέχνη του πολέμου Επιχειρήσεις Καταρράκωσης του Ηθικού αποκαλούνται εκείνες οι επιχειρήσεις στόχος των οποίων είναι να προκαλέσουν αναισθητοποίηση σύγχυση και φενακισμό και να σπείρουν την δυσπιστία, τον τρόμο και την αταξία στις τάξεις του εχθρού, ή του αναποφάσιστου και αβέβαιου συμμάχου. Αυτό είναι ένα είδος ψυχολογικού πολέμου που αναπτύχθηκε και εφαρμόστηκε από τον στρατηγό William J. Donovan των αμερικανικών OSS².

Η κορυφή της γαλλικής στρατιωτικής διοίκησης γνώριζε πολύ καλά ποιος είναι πίσω από το Daesh (Ισλαμικό Κράτος), δεδομένου ότι ο Υποστράτηγος Vincent Desportes το διακήρυξε ανοιχτά, από τις 17 Δεκεμβρίου του 2014, λίγο μόλις πριν την επιχείρηση στο Charlie Hebdo, σε μια ανοιχτή συζήτηση στην Γερουσία, μπροστά από την Επιτροπή Εξωτερικών υποθέσεων, Άμυνας και Ενόπλων Δυνάμεων:

"Ποιος είναι ο Δρ. Φρανκεστάιν που δημιούργησε αυτό το τέρας [Desh]; Το επιβεβαιώνω ρητά, επειδή αυτό έχει συνέπειες: είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες. Χάρη βραχυπρόθεσμων πολιτικών συμφερόντων, άλλοι παράγοντες -ορισμένοι εμφανίζονται ως φίλοι της Δύσης- άλλοι παράγοντες λοιπόν, από συγκαταβατικότητα ή από σκοπιμότητα, συνέβαλαν στην κατασκευή του και την ενδυνάμωση του. Αλλά η πρωταρχική ευθύνη είναι των Ηνωμένων πολιτειών"³.

Η είσοδος στο παιχνίδι στην Συρία των ρωσικών δυνάμεων εναντίον του Ι.Κ., εξάρθρωσε τα σχέδια των Η.Π.Α. και του Ισραήλ, των οποίων το Ι.Κ. είναι το ακριβό παιχνίδι: Η Γαλλία, λίγες μέρες πριν από τον Πούτιν, είχε επίσης αναλάβει την πρωτοβουλία, ενεργώντας αυτόνομα, να βομβαρδίσει το Ι.Κ. στο Ιράκ και (δύο φορές) στη Συρία. Για τους αληθινούς προστάτες του Ι.Κ. αυτό ήταν μια πρόκληση: συνεπώς ήταν αναγκαίο να ανακαλέσουν στην τάξη την Γαλλία, και να επανενώσουν το δυτικό μέτωπο υπό τις διαταγές τους. Για μια πολύπλευρη δράση στρατιωτικών κομάντος σε ολόκληρο το Παρίσι, εναντίων προσεκτικά επιλεγμένων και συμβολικών τόπων, οι ιθύνοντες Γάλλοι πολιτικοί είχαν προειδοποιηθεί για τις 13-11.

Κανένας πόλεμος εναντίον της τρομοκρατίας, δεν υφίσταται πουθενά σε ολόκληρο τον κόσμο, δεδομένου ότι όλα τα κράτη την χρησιμοποιούν: γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η τρομοκρατία δεν είναι εχθρός, αλλά, απλώς, ένα μέσο για να κάνουν πόλεμο.

Ήδη το 2008 ο αντισυνταγματάρχης Jean-Pierre Steinhofier έγραφε στην Επιθεώρηση Εθνικής Άμυνας: "η έννοια του 'παγκόσμιου πολέμου κατά της τρομοκρατίας' είναι μια σημασιολογική, στρατηγική, στρατιωτική και νομική, διαστρέβλωση η οποία, συγχέοντας τον εχθρό με τη μέθοδο καταπολέμησης του εχθρού, οδήγησε τα Δυτικά Κράτη σ' ένα πνευματικό αδιέξοδο που θολώνει τη σκέψη τους σε πολλά πεδία και καταλήγει σε παράλογες καταστάσεις"⁴.

Οι μωροφιλοδοξίες της Γαλλίας για ανεξάρτητη δράση, φαίνεται να έχουν ξεχαστεί τώρα πια όντας ανεπιστρεπτί μέλος του NATO, καθώς επίσης και η διασπορά των ενόπλων δυνάμεων της σε πάρα πολλά θέατρα, από την Αφρική έως τη Μέση Ανατολή, οι κυβερνητικές αμφιταλαντεύσεις και δισταγμοί, οι αγκυλώσεις της πολιτικής, η σχιζοειδής δηλητηρίαση των πληροφοριών, καταδικάζουν την στρατιωτική δράση της σε αποτυχία, καθώς εκθέτουν την ίδια την Γαλλία, στο σύνολο των αντιποίνων. Όπως μόλις έχουμε δει στο Παρίσι.

Οι Γάλλοι πολιτικοί βρίσκονται τώρα στη δυσάρεστη θέση να προσποιούνται ότι δεν γνωρίζουν από που προέρχεται το χτύπημα, προτιμούν, όπως το συνηθίζουν, να ψεύδονται προς τον πληθυσμό, και να περνιούνται για ανόητοι επιλήσμονες, παρά να διακινδυνεύσουν να εξοργίσουν μετέπειτα τους προδότες σύμμαχους. Ο πληθυσμός βρίσκεται υπό έλεγχο χάρη/μέσω στην κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, Οι Γερμανοί και οι υπόλοιποι Νατοϊκοί σύμμαχοι προειδοποιούνται εξίσου από το χτύπημα.

Το θέαμα μασκών, το θέατρο σκιών, το παιχνίδι της παραπλάνησης, η σκηνοθεσία, η δραματοουργία και η κυρίαρχη αφήγηση των πραγμάτων είναι μέρος αυτού που παρέθεσε ο Αντισυνταγματάρχης παραπάνω και αποκάλεσε " πνευματικό αδιέξοδο που θολώνει τη σκέψη τους σε πολλά πεδία και καταλήγει σε παράλογες καταστάσεις".

Εντωμεταξύ ο πληθυσμός εξοικειώθηκε με τις σφαγές που προετοιμάζουν γι' αυτόν. Θα πρέπει να μάθει με το ίδιο του το αίμα ότι συνεργός της τρομοκρατίας δεν είναι μόνο εκείνος που διατάζει και εκείνος που εκτελεί, αλλά και όλοι εκείνοι επίσης που πιστεύουν την επίσημη εκδοχή. Χωρίς αυτούς, η τρομοκρατία γίνεται ένα όπλο πολύ λιγότερο αιχμηρό, και επιπλέον πολύ επικίνδυνο για αυτούς τους ίδιους που τη χρησιμοποιούν⁵.

Θυμόμαστε ότι τη σύγχρονη, υπό ψεύτικη σημαία, τρομοκρατία την πρωτοβιάσαμε από το 1969, και για δεκαπέντε χρόνια μετά, από τις μυστικές υπηρεσίες στην Ιταλία, πάνω στη σάρκα των Ιταλών, κάτι που/ό,τι είναι σήμερα καθολικά αποδεκτό και αποδεδειγμένο από τους ιστορικούς, καθώς επίσης και από τις αποφάσεις των δικαστηρίων. Όταν την κατήγγειλα εκείνη την εποχή, έγραψα ότι

"Η Ιταλική τρομοκρατία είναι το τελευταίο αίνιγμα της κοινωνίας του θεάματος...Είναι λοιπόν επαρκές και αναγκαίο να λυθεί το αίνιγμα, όχι μόνο για να βάλουμε ένα τέλος στην τρομοκρατία, αλλά και στο ιταλικό κράτος...και ότι κι αν συζητιέται σήμερα, σε δέκα ή σε είκοσι χρόνια, ή όταν όλα θα έχουν γίνει ξεκάθαρα για όλους, ο κόσμος θα θυμάται ό,τι εγώ έγραψα για την τρομοκρατία και όχι τους ποταμούς από μελάνι που οι εξ επαγγέλματος ψεύτες και οι ηλίθιοι σκορπάνε σήμερα για το θέμα"⁶.

Γένοβα, στις 15 Νοεμβρίου 2015

[1] <http://www.franceinter.fr/emission-le-79-vincent-desportes-un-jour-ou-lautre-il-y-aura-un-attentat-de-masse-en-france>

[2] για παράδειγμα: https://en.wikipedia.org/wiki/Morale_Operations_Branch

[3] Υπό την προεδρία του Jean-Pierre Raffarin, η Εξεταστική Επιτροπή κατά την διάρκεια των συζητήσεων από τους στρατηγό Henri Bentégeat (2S), πρώην επικεφαλής του Στρατιωτικού Επιτελείου, το στρατηγό των σωμάτων του στρατού Didier Castres, βοηθός αρχηγού του Επιχειρησιακού Επιτελείου, Κύριον Hubert Védrine πρώην Υπουργός Εξωτερικών, Αρχιστράτηγος Vincent Desportes, αναπληρωτής καθηγητής στη σχολή πολιτικών επιστημών του Παρισιού και Κύριον Jean-Yves Le Drian, Υπουργό Αμύνης. Μπορούμε να συμπεράνουμε ότι όχι μόνο οι στρατιωτικοί αλλά και οι ιθύνοντες πολιτικοί επίσης γνώριζαν : <http://www.senat.fr/compte-rendu-commissions/20141215/etr.html>.

[4] J.P. Steinhofier, L'Ennemi innomé. In Revue Défense Nationale, n°712

[5] Σ' ένα, αποχαρακτηρισμένο, στρατιωτικό ντοκουμέντο των Η.Π.Α. με χρονολογία 4 Δεκεμβρίου 1942, με τίτλο, Η Χρήση της Προπαγάνδας μέσω Τρόμου, διαβάζουμε, Η προπαγάνδα μέσω Τρόμου, ενώ είναι εξαιρετικά επιτυχημένη υπό κατάλληλες συνθήκες μπορεί κάλλιστα να χρησιμοποιηθεί απερίσκεπτα αυξάνοντας την θέληση και την αποφασιστικότητα του εχθρού". (National Archives, αποχαρακτηρισμένο, από τα NARA.)

[6] Περί της τρομοκρατίας και του κράτους, Ύψιλον, 1980, μετ. Κώστας Κουρεμένος. Σελ. 26, 33. Παρατίθεται με ελάχιστες διαφοροποιήσεις για να ταιριάζει με το κείμενο που χρησιμοποίησε ο Sanguinetti από την γαλλική μετάφραση του έργου του. Τίτλος πρωτοτύπου, Del Terrorismo e Dello Stato, Μιλάνο, 1979.

10.

ΜΟΣΧΑ 22.3.2024: MORALE OPERATION

Μετά την επίθεση στη Μόσχα ο Gianfranco Sanguinetti έστειλε το παρακάτω σχόλιο για την τρομοκρατική επίθεση στη Μόσχα. Συνοδευόταν από την εικόνα Allegoria della caduta dell'Umanità ignorante. Virtus Combusta., του Αντρέα Μαντένια επιλεγμένη από τον συγγραφέα ως συμπλήρωμα του σχολίου. Πρώτη δημοσίευση στη διαδικτυακή επιθεώρηση Hangover στις 24/03

Οι Ρώσοι γνωρίζουν ποιος ήταν πίσω από τις επιθέσεις στο Bataclan στις 13.11.2015 και πίσω από την επίθεση εναντίον του «Charlie Hebdo» στις 7.1.2015. Οι Ρώσοι γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι ΗΠΑ, η Βρετανία, το Ισραήλ και η Σαουδική Αραβία βρίσκονται πίσω από το ISIS-Ισλαμικό Κράτος-Daesh.

Ο Γάλλος στρατηγός Vincent Desportes είχε δηλώσει σε δημόσια συνεδρίαση ενώπιον της γαλλικής Γερουσίας λίγες εβδομάδες πριν από την επίθεση στο Charlie Hebdo: «Ποιος είναι ο Δρ. Φρανκεστάιν που δημιούργησε αυτό το τέρας [Desh]; Το επιβεβαιώνω ρητά, επειδή αυτό έχει συνέπειες: είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες. Χάρη βραχυπρόθεσμων πολιτικών συμφερόντων, άλλοι παράγοντες —ορισμένοι εμφανίζονται ως φίλοι της Δύσης— άλλοι παράγοντες λοιπόν, από συγκαταβατικότητα ή από σκοπιμότητα, συνέβαλαν στην κατασκευή του και την ενδυνάμωση του. Αλλά η πρωταρχική ευθύνη είναι των Ηνωμένων πολιτειών. Και δύο εβδομάδες πριν από την επίθεση στο Bataclan, ο ίδιος στρατηγός δήλωνε: «Οι Γάλλοι θα πρέπει να είναι ενήμεροι ότι επίκεινται μεγαλύτερες επιθέσεις. Οι πολιτικές δυνάμεις πρέπει να προειδοποιήσουν τους Γάλλους ότι επίκεινται μαζικές επιθέσεις».(Gianfranco Sanguinetti, Paris 13.11 Morale Operation,Γενεύη, 15 Νοεμβρίου 2015)*.

Οπότε, οι Ρώσοι έχουν όλα τα στοιχεία για να γνωρίζουν ποιος κρύβεται πίσω από τη χθεσινή σφαγή στις 22.3.2024, προαναγγελθείσα από τους Αμερικάνους ήδη από τις 7.3.24, για να είμαστε ξεκάθαροι. Είναι επίσης πιθανό και εντελώς εύλογο ότι αυτή η σφαγή, λόγω κάποιου κωλύματος, έφτασε με καθυστέρηση, μετά αντί πριν από τις ρωσικές εκλογές στις 15-17 του τρέχοντος Μαρτίου. Πριν από τις εκλογές θα ήταν ολέθρια. Ωστόσο, η σχεδίαση και η στρατηγική είναι ολόιδιες με αυτές που χρησιμοποιήθηκαν στο Bataclan: πρόκειται για Επιχείρηση Καταρράκωσης του ηθικού, Morale Operation: στην τέχνη του ανορθόδοξου πολέμου, Morale Operations αποκαλούνται εκείνες οι επιχειρήσεις σκοπός των οποίων είναι να προκαλέσουν φρίκη, σύγχυση, παραπλάνηση, ώστε να σπείρουν καχυποψία, τρόμο, δέος και αποδιοργάνωση στις τάξεις του εχθρού ή του συμμάχου που είναι διστακτικός ή αναποφάσιστος. Πρόκειται για ένα είδος ψυχολογικού πολέμου που αναπτύχθηκε και τέθηκε σε εφαρμογή το 1943 από τον συνταγματάρχη William J. Donovan της αμερικανικής OSS κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Τώρα οι Ρώσοι γνωρίζουν ότι η Δύση τους πολεμά ξεκάθαρα όχι μόνο στην Ουκρανία, αλλά μέσα στην ίδια τους την πρωτεύουσα. Και αυτή η επίθεση έχει επιπλέον το πλεονέκτημα να αποσπά την προσοχή της διεθνούς κοινής γνώμης από τη νέα γενοκτονία που το Ισραήλ, με την υποστήριξη των ΗΠΑ, ετοιμάζεται να πραγματοποιήσει στη Ράφα.

*<https://hangovertheory.substack.com/p/paris-1311-morale-operation>

Και ακόμα δείτε

11. SEX, ΛΕΦΤΑ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ: ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΜΙΑ ΨΕΥΔΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ GUY DEBORD

Argent, sexe et pouvoir: a propos d' une fausse biographie de Guy Debord Πρώτη δημοσίευση στον ιστότοπο Barikat 04.10.2017

Η εποχή μας είναι η πρώτη στην παγκόσμια ιστορία που αξιώνει να έχει μόνο τους εχθρούς που η ίδια κατασκευάζει, στα μέτρα της και για τη δική της θεαματική χρήση. Αυτός ο νέος αιώνας, προβάλλοντας σε αυτούς τους προσομοιωμένους εχθρούς του όλες τις δικές του ιδιαίτερες αχρειότητες και βαναυσότητες, προσποιείται ό,τι τους αντιτίθεται σθεναρά: προσποιείται ακόμα και ότι τους μάχεται με τα όπλα, εφ' όσον του είναι απαραίτητο για να πείσει τους ψηφοφόρους, με απώτερο σκοπό να θριαμβεύσει η «υψηλή» ποιότητά του επί αυτών των «εχθρών» του, εχθρών τόσο κακών αναλογικά με το πόσο ψεύτικοι είναι, προσωποποιημένοι στον Bin Laden ή στο Ισλαμικό Κράτος.

Για να μην έχει να καταπολεμήσει παρά μόνο τους εχθρούς που τεχνηέντως έφερε στο προσκήνιο, ο κόσμος μας οφείλει, επίσης, υποχρεωτικά να επιδοθεί στην εξαφάνιση και στην καταστροφή δια παντός ακόμα και της ανάμνησης από τους αυθεντικούς και παλιούς διακηρυγμένους εχθρούς του, ώστε να αποφευχθεί στον καινούργιο αιώνα οποιοσδήποτε κίνδυνος μιας ανεπιθύμητης μεταδοτικότητας. Η κατάσταση εκτάκτου ανάγκης καθίσταται μόνιμη υποχρεωτικά: αυτή η κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, κηρυσσόμενη εναντίον της κοινωνίας, ισχυρίζεται ό,τι είναι εναντίον αυτού του καινούργιου εχθρού, σκοτεινού και απροσδιόριστου, που το θέαμα μόνο του σχημάτισε, της τεχνητής τρομοκρατίας. Τη δημιούργησε και τη σκηνοθέτησε για να μας πείσει ότι τα Κράτη καταπολεμούν το «κακό» για το «καλό» μας και για να μας πείσει πως εκείνος που μάχεται το απόλυτο «κακό» είναι ήδη το απόλυτο «καλό». Το Υπουργείο Αλήθειας επιτηρεί μέρα με τη μέρα την «διόρθωση της ιστορίας», είτε είναι αυτή του Bataclan είτε οποιαδήποτε άλλη, ενημερωμένη εβδομαδιαία με όλο και περισσότερες λεπτομέρειες, ανεξαρτήτως από πιθανές αντιφάσεις, καθώς την επόμενη μέρα θα διορθωθεί εκ νέου.

Επομένως, για να τελειώνει οριστικά με κάθε υπόλειμμα πραγματικής αντιπολίτευσης, η παρούσα κυριαρχία πρέπει να παράσχει παραδείγματα, κάψιμο μαγισσών, εκτελέσεις, ακόμα και ομοιωμάτων, κάθε εχθρού διαφορετικού από τον επίσημο, και αυτό σχεδιασμένο σε καθημερινή βάση. Πρέπει όχι μόνο να καταστρέψει κάθε αυθεντικό αντιφρονούντα, αλλά ακόμα και όλους εκείνους που μπόρεσαν να υπάρξουν προηγουμένως, οπότε είναι απαραίτητο να σβήσει, να κατεδαφίσει ή να αμαυρώσει τη μνήμη και το υπόδειγμα. Πρέπει να οδηγήσει σε απόγνωση και να εξαλείψει κάθε έμπνευση για εξέγερση και αλλαγή στους κόλπους των νέων γενιών, να καταπνίγει η ύπαρξη των προηγούμενων, ακόμα και η ανάμνησή τους. Πρέπει να αποτρέπει κάθε πιθανή άμιλλα. Πρέπει να σπρώξει όλους τους Walter Benjamin στην αυτοκτονία. Καταρτίζει λίστες προγραφών. Οι αληθινές εξεγέρσεις, όπως και οι αληθινοί εξεγερμένοι, πρέπει να εκμηδενιστούν για πάντα, να εξαλειφθούν, να λογοκριθούν, να διασυνθούν, να διαπομπευτούν, ενώπιον της επιτακτικής αναγκαιότητας να υπάρχουν στο προσκήνιο μονάχα οι ψεύτικοι εχθροί, φετίχ εξόχως κατασκευασμένα..

Σε αυτή την αναπόφευκτη και επείγουσα αναγκαιότητα είναι που απαντά η δουλειά του Jean-Marie Apostolides, η οποία μόλις παρουσιάστηκε από τις εκδόσεις Flammarion : ένας τόμος πάνω από 500 σελίδες, με πάνω από 90 υποσημειώσεις, περίπου ενός κιλού, 28 Ευρώ, με τίτλο Debord Le Naufrageur,[debord, ο πειρατής των ναυαγίων] στο πλαίσιο μιας συλλογής που αυτο-προσδιορίζεται Μεγάλες Βιογραφίες.

Επιβάλλεται άμεσα να πούμε ότι αυτό το βιβλίο, πέραν του να είναι θανάσιμα πληκτικό, δεν είναι μια βιογραφία, όπως θα αποδείξω παρακάτω και ότι δεν του αφιέρωσα παρά τρεις ώρες ανάγνωσης – καθώς θα συμφωνήσουμε πως δεν είναι απαραίτητο να πει κανείς 500 λίτρα κρασί για να αποφασίσει αν είναι καλό ή κακό, ή να θεμελιώσει ότι δεν πρόκειται καν για κρασί, όπως στην περίπτωση μας..

Το καθήκον που ο συγγραφέας μας δηλώνει ευθαρσώς ότι έχει εκπληρώσει, είναι εκείνο του να «φέρουμε στο φως μια διαφορετική εικόνα, “αρνητική”, του Debord», όπου υπεροπτικά μας διαβεβαιώνει ότι «δεν είναι ένα εγχείρημα προφανές».[1]

Είτε είναι «προφανές» είτε όχι, ισχυρίζομαι ότι ποτέ δεν έχει υπάρξει μια πραγματική βιογραφία που αναλαμβάνει ως καθήκον και θέτει ως σκοπό να φέρει στο φως μια εικόνα «αρνητική» ή «θετική» της ζωής του εν λόγω προσώπου, εν προκειμένω αυτό είναι το χρέος της προπαγάνδας. Το αρνητικό για τον συγκεκριμένο συγγραφέα δεν έχει καμία ευγενή διαλεκτική συνδήλωση: για αυτόν το αρνητικό σημαίνει χυδαίο: επαίσχυντο, ηθικά ανυπόληπτο. Τόσο κοινότοπο όσο και αυτός. Αυτό είναι όλο. Μια βιογραφία είναι η δουλειά του αρχειοδίφη, του φιλόλογου, του λόγιου και του ιστορικού, και ποτέ η δουλειά ενός οπαδού, ανεξαρτήτως αν είναι ευνοϊκά ή εχθρικά διακείμενος. Δεν πρόκειται για αγώνα ποδοσφαίρου. Ακόμα λιγότερο είναι η δουλειά του ψυχαναλυτή, πάντοτε αυθαίρετη. Από την Αναγέννηση και έπειτα έχουμε καθιερώσει τους όρους με την αρωγή των οποίων παρουσιάζουμε την ιστορία ενός ανθρώπου: Τι είπε; Τι έπραξε; (Βλ. Φραντσέσκο Γκουιτσαρντίνι, Benedetto Varchi, Τζόρτζιο Βαζάρι, Ludovico Ariosto και άλλους εκατό). [2]

Ο πρίγκιπας των σύγχρονων βιογραφιών, Roberto Ridolfi, που μας άφησε τα κλασσικά αριστουργήματα για τη ζωή του Machiavel, του Guicciardini και του Savonarola, έχει επίσης αδιαμφισβήτητα αποδείξει ότι: «η αγάπη και η συμπάθεια/συνάφεια βοηθούν ώστε να ακούς τους ανθρώπους ...Εάν επρόκειτο να θεσπιστεί (ελπίζουμε πως όχι) ένα σύνταγμα της δημοκρατίας της φιλολογίας, θα έπρεπε να αποτελεί υποχρέωση των βιογράφων να απεικονίσουν εκείνα μόνο τα πρόσωπα [να απεικονίσουν τις προσωπογραφίες εκείνων μόνο] που εν μέρει είναι παρόμοια και προσίδια: τοιουτοτρόπως θα αποφεύγαμε μια ποσότητα βιβλίων χλιαρών, μέτριων και ψευδών». (Vita di Francesco Guicciardini, Belardetti, Rome, 1960).[3]

Συνεπώς, με το πόνημα του Apostolidès, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα τέτοιο παράδειγμα κακής δουλειάς, «χλιαρής, μέτριας και ψευδούς», και γίνομαι σαφής[διευκρινίζω]: απαράδεκτο ως προς την πρόθεση, απαράδεκτο ως προς την μέθοδο και ως εκ τούτου απαράδεκτο ως προς το αποτέλεσμα.

Ως προς την πρόθεση, είναι απαράδεκτο, διότι σε καμία περίπτωση δεν είναι βιογραφία του Debord αλλά ένα σχοινοτενές δείγμα ερευνητικής δημοσιογραφίας εναντίον του Debord, όπου δεν αναφέρονται παρά μόνο «μαρτυρίες» εναντίον του, όπου δεν αναφέρεται τίποτα για το έργο του, την τέχνη του και τους καιρούς του, τον κινηματογράφο του, το θάρρος, σχεδόν μοναχικό στην εποχή του. Επομένως, αυτό το βιβλίο δεν έχει καμία αξία για τους ιστορικούς, προπαντός δεν συνιστά ντοκουμέντο. Η δε χρήση ντοκουμέντων που γίνεται από τον συγγραφέα είναι απολύτως ανειλικρινής, καθώς επιλέγει μόνο ό,τι θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εναντίον του. Εδώ το αληθινό γίνεται αυτομάτως μια στιγμή του ψεύτικου, ούτως ώστε να αποδειχθεί ακόμα μια φορά τι ο Debord είπε σε εκείνους που ξέρουν να ακούν. Για να μη μιλήσουμε για την δειλία της τόσο άγαρμπης προσπάθειας να δολοφονήσει έναν άνθρωπο ήδη νεκρό. Τα πτώματα, το ξέρουμε καλά, προσελκύουν τους γύπες. Και αυτό το κείμενο ζέχνει θάνατο. Ο συγγραφέας εμψυχώνεται....από αυτό που ο Spinoza αποκαλούσε «θλιβερά πάθη», και ως προς αυτό βρίσκεται σε πλήρη συμφωνία με τους νέοσυντηρητικούς καιρούς που διανύουμε, οι οποίοι άλλωστε φαίνεται να του ταιριάζουν τέλεια: είναι για αυτούς, στην πραγματικότητα, που γράφτηκε αυτό το βιβλίο, όχι για να διαρκέσει. Σύντομα θα ξεχαστεί.

Ως προς τη μέθοδο, η δουλειά είναι απίστευτα κακή, εφόσον κρίνει μια παρελθούσα περίοδο με τα μάτια και τις «αξίες» του σήμερα. Τουναντίον το πρωταρχικό καθήκον ενός βιογράφου είναι να τοποθετήσει καθέναν εντελώς άνετα εντός του ιστορικού πλαισίου, και να συλλάβει τα εφалτήρια, τις δυναμικές και τις αντικρουόμενες προβληματικές που ώθησαν τους πρωταγωνιστές σε δράση: για παράδειγμα δεν έχω βρει τίποτα που να αποδεικνύει την γενναιότητα και το θάρρος καταστασιακών γενικά και του Debord συγκεκριμένα, που ήταν οι μόνοι που, σε εκείνους τους καιρούς, αντιμάχονταν το κυρίαρχο θέαμα ευρισκόμενοι αντιμέτωποι με την αριστερά και τη δεξιά, εξίσου εναντίον της δυτικής «ελευθερίας» και της ανατολικής «ισότητας», ακριβώς την ίδια εποχή που

το σύνολο των Apostolidès εκδήλωνε διαδοχικά την ευλάβειά του στον Παπά, τον Λένιν, τον Τρότσκι, τον Μάο ή τον Κάστρο.

Η αρχειακή δουλειά εν προκειμένω είναι εντελώς καταχρηστική και μεροληπτική, η αντίστοιχη φιλολογική είναι μάλλον αστυνομική έρευνα, η ευρυμάθεια είναι κομματικά προκατειλημμένη και στενή, η ιστοριογραφία και η εντιμότητα είναι απούσες.

Δεν θα ήθελα να μιλήσω εδώ παρά μόνο για το έργο, και όχι για τον συγγραφέα: ωστόσο μου είναι αδύνατον, καθώς είναι το έργο του που μας μιλά για αυτόν, για το πνεύμα του, την πρόθεσή του και τον σκοπό του, με τα οποία εργάστηκε, επί δέκα έτη, έπειτα από σαράντα έτη ανάγνωσης, καθώς μας λέει.

Ως προς το αποτέλεσμα, ως εκ τούτου, αυτό το βιβλίο είναι κάκιστο, εφόσον η προσωπικότητα που παρουσιάζεται δεν μοιάζει ολωσδιόλου στον Debord, τον οποίο μπορούμε να πούμε ότι γνώριζα καλά. Αυτή η υποτιθέμενη βιογραφία μας φανερώνει στην πραγματικότητα πολύ περισσότερα για τις εμμονές, την μικροπρέπεια και την ευτέλεια του ίδιου του συγγραφέα της, παρά για εκείνες που ισχυρίζεται ότι φανερώνει στον Debord. Πέραν αυτού ούτε βλέπει ούτε αναζητά οτιδήποτε, και εν συνεχεία βλέπουμε μόνο την αξιοθρήνητη εμπάθειά του, την μνησικακία του και την βδελυρή φλυαρία του. Διαβάζει λανθασμένα, παραμορφωτικά και άκριτα, καθένας που διαβάζει, μέσω των ιδεολογικών γυαλιών της αμαθούς εποχής μας, τις ταραχές, τα νοήματα, τα διακυβεύματά και τις αμφισβητούμενες αξίες μιας εποχής, αξίες, άλλωστε, που από πλευρές μας αρνηθήκαμε. Είναι τουλάχιστον αντί-ιστορικό το να κρίνει κανείς υπό το ζοφερό φως του “politically correct” ή της “gender theory” του προηγούμενου αιώνα, την ριζικά συγκρουσιακή θέση που μας ενέπνευσε. Αν ο Apostolidès διάβαζε την πλούσια αλληλογραφία του Μακιαβέλι, όπου τίθεται έντονα το θέμα των γυναικών και των παιδεραστών, των παιδόφιλων και των πορνών, κοντολογίς, της ζωής όπως πράγματι είναι, θα σκανδαλιζόταν και θα έγραφε έναν χοντρό, μεγάλο τόμο για να μας νουθετήσει ότι ο Μακιαβέλι δεν ήταν «ένας σπουδαίος άνθρωπος/μεγάλος άνδρας». Τον εγκαταλείπουμε πρόθυμα στις απόψεις του, λιπαρές και κολλώδεις, οι οποίες, ωστόσο, μας διδάσκουν σχετικά με αυτόν το ίδιο.

Οφείλουμε να αποδώσουμε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και τα του Βρούτου τω Βρούτι: πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι χωρίς τη θεωρία του θεάματος, που επεξεργάστηκε ο Debord, αυτός ο κόσμος θα παρέμενε τελείως ακατανόητος και ασαφής, όπως θα ήθελαν να είναι αυτοί που τον κυβερνούν και όπως παραμένει προφανώς για τον Apostolidès. Αν και όχι για αυτούς που φέρουν σοβαρές στρατιωτικές και οικονομικές ευθύνες. Εάν ένας Αρχηγός του Επιτελείου δεν καταλάβει γρήγορα, ποιος κρύβεται πίσω από το Ισλαμικό Κράτος, οι συνέπειες θα είναι πιο σοβαρές, από το εάν είναι ένας καθηγητής πανεπιστημίου που εξαπατήθηκε. Και για να το κατανοήσει κανείς είναι χρήσιμο, ακόμα και απαραίτητο, να γνωρίζει την θεωρία του θεάματος. Μετά από πενήντα χρόνια η θεωρία του θεάματος παραμένει η στήλη της Ροζέττας, απαραίτητη για την αποκωδικοποίηση των ιερογλυφικών του σύγχρονου κόσμου. Εντούτοις, πηγαίνει πέρα από τα ενδιαφέροντα του καθηγητή

Η Κοινωνία του Θεάματος είναι ένα από τα τρία βιβλία του 20ου αιώνα, μαζί με το 1984 του Orwell και τον Brave New World του Huxley που παραμένουν θεμελιώδη για την κατανόηση του 21ου .

Αντιθέτως, αναφορικά με τα ζητήματα που ενδιαφέρουν τον καθηγητή, υπάρχουν στο βιβλίο του εξόφθαλμα τεκμήρια παραποίησης: για παράδειγμα είναι απολύτως ψευδές ότι είχε βιάσει ποτέ ο Debord την αδερφή του: αγαπιόντουσαν και φτάνει, ιδού το έγκλημα! Και λοιπόν; Η σκόνη και το αράχνιασμα που τυλίζουν το κεφάλι και την εμμονική ψυχή του συγγραφέα τον φυλακίζουν σε μια ηθικολογούσα υποκρισία και σε μια πολιτικώς ορθή ατιμία διάσπαρτη σε όλο το βιβλίο. Δεν καταμετρώ, καθώς δεν τα εντόπισα όλα, μολονότι είδα αρκετά απ’ αυτά, κάθε μια παραποίηση, πραγματολογικά λάθη, ερμηνευτικά, ακόμα και λανθασμένες ημερομηνίες, ούτε το τεράστιο μεταφραστική αυθαίρεσία, πλημμυρισμένη από την ψυχαναλυτική σάλτσα με στην οποία ο συγγραφέας μουλιάζει τα ανιαρά λογύδριά του, επαναλαμβανόμενα, ανακριβή, καρυκευμένα με τη φυσική ψευτομυρουδιά της πανεπιστημιακής έρευνας.

Αυτή η αυτοαποκαλούμενη βιογραφία μας ενημερώνει προπαντός σχετικά με ό,τι ο παραμυθάς μυθογράφος βρίσκει αξιοσημείωτο στον Debord, και ακριβώς δεν μας μιλά παρά μόνο για λυσιτελείς ασημαντότητες για να αποτελέσουν τις αποδείξεις της προκατειλημμένης θέσης του. Το σύνολο της σκέψης, του έργου και της πράξης του Debord, και των ομάδων που εμπύχωνε, καθώς και

το γενικό ιστορικό περιβάλλον εντός και εναντίον του οποίου ενεργούσε, όλα εξαφανίστηκαν εντελώς. Αγνοείται ακόμα και το σκάνδαλο του Στρασβούργου και η κρίσιμη επιρροή του στο ξέσπασμα του Μάη του '68. Η Πάλη, τα διακυβεύματά της, η σοβαρότητά της, είναι απύσυχες από αυτό το βιβλίο. Ο συγγραφέας, επίσης, αγνοεί παντελώς την ακτινοβολία και τα επακόλουθα των καταστασιακών θεωριών και πρακτικών. Το πρώτο έργο της street art και της guerrilla art ήταν η εγκατάσταση του αγάλματος του Charles Fourier, στην πλατεία Clichy, το 1969· αγνοεί την δημιουργία καταστάσεων, εξαιρετικά επιτυχημένων, των Yesmen· τις ρώσικες ομάδες Voïna και Pussy Riot που αναφέρονται στον Debord και τους καταστασιακούς, την τσέχικη ομάδα Stohoven, τον Banksy, την Kommunikation guerilla, τους Hacktivistes, και χιλιάδες επιπλέον ποικιλίες, που δεν καταγράφω εδώ, της υλοποιημένης αυτής κληρονομιάς. Χωρίς να υπολογίσουμε την επίδραση σε ορισμένες μορφές της μεταστροφής και της ταξικής πάλης και των σαμποτάζ που πραγματοποιήθηκαν στα εργοστάσια, στην Ιταλία και παντού αλλού. Ορίστε γιατί η I.S. συνιστά μια πρωτοπορία. Όλα τούτα, για τον προφέσορα, δεν υπάρχουν: που είναι λοιπόν, η ευρυμάθειά του;

Τελικά, σύμφωνα με τον συγγραφέα, όλα αυτά που έκανε ο Debord οφείλονται στην απουσία ανδροπρεπούς προτύπου, λόγω της απώλειας του πατέρα, στο οποίο να εναντιωθεί: πράγμα που τον εμπόδιζε, σύμφωνα με τον ίδιο, να ολοκληρωθεί ως άνθρωπος. Παρέμεινε ανώριμος, δεν άφησε ποτέ την παιδική ηλικία. Αυτό είναι όλο και αυτή είναι η κεντρική θέση του βιβλίου. λαμβάνοντας αυτό υπόψη, ο Debord, βρίσκεται ορφανός με καλή συντροφιά, μεταξύ άλλων μαζί με τον Nietzsche, τον Πλάτωνα, τον Αριστοτέλη, τον Schopenhauer, τον Rimbaud, τον Baudelaire, τον Dostoïevski, τον Swift και εμένα τον ίδιο, si parva licet componere magnis: ο Leopardi, επιπροσθέτως, παρατηρεί ότι «όταν, διατρέχουμε τις ζωές των επιφανών ανθρώπων, σταματώντας σε εκείνους που χρωστούν αυτό τον τίτλο στις πράξεις τους και όχι στα γραπτά τους, είναι πολύ δύσκολο να βρει κανείς ένα χαρακτήρα προικισμένο με πραγματικό αληθινό μεγαλείο, το οποίο να μην είχε στερηθεί στην παιδική του ηλικία την παρουσία του πατέρα». [4]

Ο Hegel έχει επανειλημμένα ανεμπόδιστα χλευάσει αυτό που αποκαλεί «η ψυχολογική μικροπρέπεια» ή «ψυχολογική δοκησιοφία, αυτή η αυτοαποκαλούμενη ψυχολογική θεώρηση που γνωρίζει τις εξηγήσεις όλων των πράξεων»: «η ψυχολογική άποψη της ιστορίας, που θέτει ως σκοπό να μειώσει και να υποβαθμίσει το μεγαλείο των πράξεων των ατόμων... Παραγνωρίζει την υποκειμενική οπτική των ατόμων. Είναι η οπτική γωνία των λακέδων αυλικών της ψυχολογίας, για τους οποίους δεν υπάρχουν ήρωες, όχι επειδή οι ίδιοι δεν είναι ήρωες, αλλά επειδή δεν είναι τίποτα παρά αυλικό».

Και ακόμα: «Ποιος καθηγητής μιας σχολής δεν έχει καταδείξει, σχετικά με τον Μέγα Αλέξανδρο και τον Ιούλιο Καίσαρα, ότι δρούσαν ωθούμενοι από τα πάθη τους και ότι εξαιτίας αυτού έμειναν αθάνατοι; Και εν προκειμένω αυτός ο ίδιος, ο καθηγητής είναι καλύτερος από αυτούς εκεί... Τα ιστορικά πρόσωπα που χρησιμοποιούνται στην ιστοριογραφία από τέτοιους αυλόδουλους λακέδες της ψυχολογίας παρουσιάζονται παραπλανητικά κακοί: ισοπεδώνονται και ευθυγραμμίζονται στο ίδιο επίπεδο ηθικής· ίσως και κάποιους βαθμούς πιο κάτω από αυτούς τους λεπτούς γνώστες ανθρώπων.» «Αυτή η συνείδηση με τη σειρά της στρεψόδικη... Σύν τοις άλλοις, πρόκειται για υποκρισία...». [5]

Οφείλει να σημειωθεί εδώ, ότι ήταν ο ίδιος συγγραφέας που είχε ήδη προμηθεύσει ένα βιβλίο κολακευτικό, αν και εσφαλμένο, με τίτλο Οι τάφοι του Guy Debord, το 1999.

Η υποχρεωτική πορεία αυτών των μικρονόων, πάντοτε διανοούμενοι, είναι πάντα η ίδια –είναι, για να το πούμε έτσι γραμμένο στο DNA τους και είναι εύκολο να αποκαλυφθούν. Λειτουργούν ως εξής: 1). Ξεκινούν με πανηγυρικούς και ξεδιάντροπες κολακείες, 2). Ενθρονίζουν έναν μυθολογικό βασιλιά, 3). Προσπαθούν να τοποθετηθούν στην αυλή ή την ακολουθία του, 4) Και τελικά, όταν ο κίνδυνος μειωθεί, θέλουν να σκοτώσουν τον βασιλιά τους, βάζοντας σε λειτουργία την γκιλοτίνα τους και διαπράττουν βασιλοκτονία για να απαλείψουν την εξαχρέωσή τους και την ατίμωσή τους, των αυλικών και των παρασίτων. Με τον Debord έγινε το ίδιο. Είναι ενδεικτική σήμερα η σιωπή των απολογητών του χθες: πού κρύβονται; Ήταν αρκετός ένας Apostolidès για να τους το βουλώσει και να τους κάνει να λιώσουν όπως το χιόνι στον ήλιο; Ορίστε, τελικά, ένα πλεονέκτημα που προέρχεται από αυτό το βιβλίο. Προτιμότερη η σιωπηλή εξαφάνισή τους παρά ο προηγούμενος θόρυβός τους. Είναι αλήθεια ότι φυσάει άλλος αέρας: ο καιρός της τρομοκρατίας ξεκίνησε. Και εκείνος της δειλίας, για αυτούς, δεν θα τελειώσει ποτέ.

Όπως το έχουμε ήδη σημειώσει, στο εν λόγω βιβλίο, οι μεγάλες περιπέτειες, τα πάθη και οι δυνατές φιλίες, η απροσχημάτιστη γενναιοδωρία, οι διώξεις, η περιφρόνηση του κινδύνου, η τέχνη, το παιχνίδι, η ποίηση, οι απρόβλεπτοι καταστάσεις, το θάρρος, η εφευρετικότητα, η δημιουργία, η ψυχαγωγία και η φαντασία, απουσιάζουν παντελώς. Εν ολίγοις, ό,τι απουσιάζει από τη ζωή του καθηγητή, απουσιάζει επίσης από το βιβλίο του, όπως είναι φυσικό. Πρόκειται για μια επιπλέον απόδειξη ότι αυτό το πόνημα είναι μια προβολή, ένα πορτρέτο του συγγραφέα, των προβλημάτων του με τις γυναίκες, το χρήμα και την εξουσία, των πολλαπλών εξευτελισμών και της μνησικακίας του, της ταπεινής του επιθυμίας για εκδίκηση και δεν είναι σε καμιά περίπτωση το πορτρέτο του Debord. Αυτός ο συγγραφέας σκανδαλίζεται σημειώνοντας ότι ο Gérard Lebonici και εγώ ο ίδιος, πλην επίσης βεβαίως της Michèle Bernstein, είχαμε υποστηρίξει οικονομικά τον Debord: σύμφωνα με αυτόν ο Debord μας τα 'χε αρπάξει. Η μικρότητά του τον εμποδίζει να συλλάβει υψηλότερους λόγους: όπως το υπολογίζει θα μπορούσε να κατηγορήσει όλους τους μεγάλους καλλιτέχνες ότι εξαπάτησαν όλους τους μαϊκήνες. Δεν αντιλαμβάνεται ότι αυτοί οι μεγάλοι έδωσαν στην ανθρωπότητα απείρως περισσότερα από όσα πήραν και ότι είναι η ανθρωπότητα ολόκληρη που τους χρωστάει. Η μόνη αληθινή αισχροκέρδεια που βλέπω εδώ είναι, ακριβώς αυτό, το βιβλίο του Apostolidès.

Εφόσον ο συγγραφέας μας κάνει την τιμή να μην μας κρύψει, σε καμία σελίδα του βιβλίου του, την πρόθεσή του να κακολογήσει – η μοναδική στιγμή στην οποία του αναγνωρίζω ότι είναι σχολαστικός και ειλικρινής-, μειώνει τα πάντα, αγγίζοντας την χυδαιότητα, και αυτό μας λέει ακόμα περισσότερα για τον ίδιο: οπουδήποτε κι αν κοιτάξουμε μέσα στο βιβλίο, δεν βλέπουμε παρά μόνο πράγματα, άσεμνα, μικροπρεπή, αισχρά. Ο Henry Miller είχε συλλάβει αυτό τον τύπο πνεύματος: « η αισχρότητα δεν υπάρχει παρά μόνο μέσα στο πνεύμα που την απεχθάνεται και την επιρρίπτει στους άλλους». [6]

Δεν υπάρχουν, λοιπόν, για τον συγγραφέα παρά ζητήματα χρήματος, σεξ και εξουσίας, τα τρία μεγάλα ερωτήματα/ζητήματα που τον απασχολούν εμμονικά, όπως απασχολούν τους σύγχρονούς μας γιατί τους αποστερούνται.

Στην εποχή μας αυτά τα πράγματα υπήρχαν βεβαίως αλλά δεν ήταν διαχωρισμένα από τη ζωή, όπως σήμερα. Τα βίωναμε άμεσα. Και ο Debord έλεγε ότι δεν μπορούμε να παραδεχτούμε κανένα άλλο πρόβλημα αναφορικά με το χρήμα πέραν της πιθανής έλλειψής του. Υπήρχε αλληλεγγύη και αλληλοϋποστήριξη: κι άλλο αδιανόητο πράγμα για τον καθηγητή. Είναι τόσο εμμονικός που μας υπολογίζει ως βιαστές κοριτσιών, καθώς, δεδομένου ότι ήμασταν τα τέρατα που περιγράφει, ποιον άλλο τρόπο θα είχαμε για να τα αποπλανήσουμε; Πραγματικά παράξενο που καμιά δεν διαμαρτυρήθηκε: περίμεναν όλες υπομονετικά τον καθηγητή της δικαιοσύνης για να τους αποδώσει δικαιοσύνη;

Ένας τέτοιος καθηγητής, εάν ήθελε να μιλήσει για την Οδύσσεια, δεν θα έβλεπε τίποτα πέρα από ψείρες στο κεφάλι του Οδυσσέα: καθώς δεν βλέπει τα πράγματα ανώτερα της δικής του διάστασης και μειώνει τα πάντα στα μέτρα του. Πιστεύω πως ένας τέτοιος καθηγητής, θα μπορούσε, αν το ήθελε να καταστρέψει μόνος του τη φήμη του Stanford: επιδεικνύει εδώ όλο τον καταστροφικό κυνισμό του ενάντια σ' όσα είχε άλλοτε σεβαστεί: μοιάζει να έχει πληγεί από το σύμπλεγμα του Θερόσιτη. Υποδεικνύοντας διαρκώς να θυμόμαστε ότι διδάσκει – σαν να ήταν διαπιστευτήριο και άδεια για καθεμιά από τις καταχρήσεις του – αγκιστρώνεται ανενδοίαστα στην curio dissolvi όπως και στο Πανεπιστήμιο που τον τρέφει. Ο κυνισμός του δεν τον φέρνει σε δύσκολη θέση ενώ παραπλανά το ακροατήριο και τους φοιτητές του: αν ήταν στο χέρι του θα ήθελε να εξαπατήσει όλες τις επερχόμενες γενεές από τις οποίες αναμένει τυφλά τη δόξα, αν όχι και για τα υπόλοιπα, τουλάχιστον για αυτό το βιβλίο. Ιδού ένας πραγματικός ναυαγοποιός.

Σαν να έγραφε στην Wikiédia, ο καθηγητής προσθέτει, με σχολαστικότητα και με εκζήτηση, σημειώσεις με αναφορές, για να δώσει σοβαροφάνεια στο αυθαίρετο πορτρέτο και στα όξινα ξερατά του. Όμως οι σημειώσεις του δεν εξυπηρετούν παρά για να αποδείξει τις καταχρηστικές του υποθέσεις, ενώ όλα τα υπόλοιπα του διαφεύγουν. Με αναφορές, προσεκτικά επιλεγμένες, ως γνωστών, μπορούμε να αποδείξουμε τα πάντα και το αντίθετό τους, και να καταστήσουμε το ψέμα προφανές. Θαρρείς πως σκοπός του συγγραφέα είναι η αντιστροφή του παλιού κανόνα: « Omnes homines honorare ». Μοιάζει να ωθείται από μια ακαταμάχητη δύναμη να ατιμάσει όλους εκείνους, και εκείνο, για τα οποία μιλά σπασμωδικά, για να τα αμαυρώσει με τη μολυσμένη του γλώσσα. Πιστεύει ότι θα ανυψωθεί προσπαθώντας να καταβαρυνθεί τους

άλλους. Και εδώ, αποτυγχάνει οικτρά, γιατί ο μύθος που μας αφηγείται δεν μας μιλά παρά μόνο για την δυστυχία του.

Πρόκειται στ' αλήθεια για ένα βιβλίο καθαρά πορνογραφικό, για μια πορνογραφία φθηνιάρικη, αντάξια ενός σκανδαλοθηρικού περιοδικού, ωστόσο μιας πορνογραφίας που δεν θα είχε θέσει στη συλλογή μου ερωτικής τέχνης, η οποία παρ' όλα αυτά περιέχει επίσης καθόλου όχι και λίγα δείγματα πολύ καλής πορνογραφίας. Πρόκειται για βιβλίο φτιαγμένο στο νοσηρό πνεύμα μιας σελίδας του Facebook:: νάτη η «καινοτομία» του. Με το μάτι του υπηρέτη, κοιτάζει από την κλειδαρότρυπα, το σπίτι των κυρίων του. Τα αρχεία μου στο Yale δεν είναι, για αυτόν τον νέο Ηρόστρατο, τίποτα περισσότερο από μία από τις κλειδαρότρυπες μέσα από τις οποίες κοιτάζει, με τη μάτια ενός αστυνομικού, καθώς δεν βλέπει παρά μόνο ότι ψάχνει, όλα τα υπόλοιπα του διαφεύγουν, και σε αυτό που ψάχνει δεν έχει τίποτα να δει σχετικό με ελευθερία, κριτική, μάχη, ούτε ποίηση, ή οτιδήποτε άλλο παρεκτός την μικρή ατιμωτική μονομανία του.

Είχα ήδη την ευκαιρία να αναφερθώ στον Apostolidès, σε ένα γράμμα στον Mustapha Khayati στις 10 Δεκέμβρη 2012, έκτοτε δημοσιεύθηκε στο διαδίκτυο από άλλους. Ορίστε: «...Μεταξύ των απολογητών (του Debord) βρίσκουμε αληθινά μαργαριτάρια, για παράδειγμα σε έναν Apostolidès, ο οποίος, πάνω στη φούρια να με κάνει να εξαφανιστώ, αγγίζει φιλολογικά ύψη που ποτέ δεν αγγίχτηκαν ακόμα και από την KGB: για να ολοκληρώσει τις «αποδείξεις» ότι ο Censor δεν είναι ο Sanguinetti, αλλά μάλλον ο Debord, αφού έχει εδραιώσει ότι η γαλλική εκδοχή είναι πιο «κομψή» από την ιταλική (!?), απαλείφει κάθε αμφιβολία με το ακόλουθο επιστημονικό μάθημα: «Επισημαίνουμε τις συγγένειες μεταξύ των δύο ονομάτων, Censor και Debord: έχουν το καθένα από δύο συλλαβές, όμοια φωνήεντα και ίδιο αριθμό γραμμάτων».

Η «συγγένεια» βάσει της οποίας επέλεξα το ψευδώνυμο Censor είναι αντιθέτως αυτή με το Bancor, το υπερεθνικό νόμισμα επινόηση του Keynes, όπως επίσης το όνομα του τότε κυβερνήτη της Τράπεζας της Ιταλίας, Guido Carli. Βρισκόμαστε πολύ μακριά από την φινετσάτη εξαλλοσύνη ενός Apostolidès, δυστυχισμένο ορφανό του πάπα Πίου XII, του Μάο και του Λένιν που δεν παρά μόνο την σπασμωδική του έρευνα για μια θεαματική λατρεία της προσωπικότητας».

Και θα προσέθετα:

«Αυτό το πρώτο κύμα αυτοσχέδιων «ιστορικών» καίγονται και θυσιάζονται χαρωπά στο βωμό του επαίνου του λακέ, ο οποίος – όπως άρεσε στον Guy να προειδοποιεί, αναφέροντας τον Swift- είναι η θυγατέρα της κυβερνητικής εξουσίας. Αν είχε αφουγκραστεί αυτούς τους τάφους πιστεύω θα είχε καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα με Schopenhauer: «Οτι σε σύντομο διάστημα τα σκουλήκια θα γεμίζουν το σώμα μου, είναι μια σκέψη που μπορώ να υποφέρω, αλλά το τι θα το κάνουν οι καθηγητές με τη φιλοσοφία μου, αυτό μου φέρνει τρόμο».

Τέτοιοι τύποι που μπορούν να διδάξουν σε ένα αναγνωρισμένο πανεπιστήμιο, είναι ανίκανοι να συλλάβουν μια αληθινή, αυστηρή και σοβαρή ιστορικο-κριτική ανάλυση: για αυτούς δεν υπάρχει παρά μόνο η επαινετική κολακεία ή η δειλή αγανάκτηση. Εν πάση περιπτώσει ο καθηγητής αυτός θα παραμείνει ένα λαμπρό παράδειγμα όλων όσων ένας έντιμος και αυστηρός ερευνητής θα πρέπει να αποφεύγει, ένα απτό παράδειγμα, για να δείχνει σε κάθε φοιτητή την αξιολύπητη συνάντηση αυτών των δύο ατιμιών, που διαδίδουν αναίσχυντα, ένα κομμάτι αστυνομικών χρονικών, που θα ήθελε να ενδυθεί ως έργο ιστορικό. Μπορούμε να αναρωτηθούμε επίσης τι έχει γίνει, με αυτούς τους καθηγητές, το πανεπιστήμιο σήμερα; Μια βρώμικη υπόθεση όπως τόσες άλλες, για να αναγκάσει τους φοιτητές να χρεωθούν και να τους κάνει σκλάβους και να τους υποβάλλει στο ξεκίνημα της ενήλικης ζωής τους. Η, στις ΗΠΑ, να καταγίνονται με το στρατό για να μπορούν να πληρώνουν τις σπουδές τους.

Αυτό το βιβλίο είναι μια δουλειά που της λείπει ανεπανόρθωτα πεποίθηση και δύναμη, συνεπώς, ενέργεια και φρεσκάδα. Μοιάζει περισσότερο με πληρωμένη εργασία, με προμήθεια, μια αποτυχημένη προσπάθεια να θέσει τον Guy Debord και ένα ολόκληρο κίνημα στο εδώλιο του κατηγορούμενου, επιλογή πολύ διαφορετική από μια έντιμη, γνήσια και ειλικρινή κριτική. ούτως ή άλλως αυτό με καθυσιάζει, μιας και σημαίνει ότι οι καταστασιακοί, παρά τα ελαττώματά τους, συνεχίζουν να είναι ένα παράδειγμα ανυπακοής και ένας εφιάλτης που αναστατώνει ακόμα τον ύπνο μιας εποχής πολύ επιτυχημένης κατά τα άλλα, που δεν υποφέρει να έχει άλλους αντιπάλους παρεκτός εκείνους που η ίδια κατασκευάζει.

Αυτό που είναι λυπηρό, μιας και μου αρέσει ο νόμος του contrapasso του Δάντη, είναι ότι αυτός ο καθηγητής είναι ιδιαίτερος ασήμαντος ώστε οι γενιές που έρχονται να ασχοληθούν μαζί του, αλλά αν ποτέ έβρισκε έναν βιογράφο, θα του ευχόμουν να είναι απλώς τίμιος, για να μας αφηγηθεί όλη την μετριοτήτα και τη μηδαμινότητα του αντικειμένου μελέτης του. Αλλά ποιος θα ενδιαφερόταν για μια τέτοια βιογραφία; Όπως λέει ο Βιργίλιος στον Δάντη(Κόλαση, III, 47-51), σχετικά με τα μαλθακά και δειλά Πνεύματα,

«η τυφλή ζωή τους είναι τόσο χαμηλή

ώστε κάθε άλλη μοίρα τους προκαλεί φθόνο.

Ο κόσμος τους αφήνει στην ανυποληψία,

το έλεος και η δικαιοσύνη τους περιφρονούν:

μην μιλάτε γι 'αυτά, αλλά κοιτάξτε και περάστε»[7]

Χάρη δικαιοσύνης, αναγνωρίζω τελικά, παρόλο' αυτά, ότι εκτίμησα στο βιβλίο αυτό μια μικρή σημείωση όπου ο συγγραφέας εκφράζει τη λύπη του που αρνήθηκα την άδεια να δημοσιεύσει φωτογραφίες μου, πράγμα που είναι αληθές, και το χαίρομαι εκ νέου, καθώς θα ντρεπόμουν να με ευχαριστήσει ένας τέτοιος άνθρωπος σε ένα τέτοιο έργο.

Αντιθέτως, σ' αυτό το σημείο βλέπω ευχαριστίες τελείως καταχρηστικές και φαινομενικές απευθυνόμενες από τον συγγραφέα σε μερικούς φίλους μου, οι οποίοι ουδέποτε βοήθησαν τον συγγραφέα αυτού του πονήματος και δεν είναι για τίποτα υπεύθυνοι. Αυτό αποδεικνύει/ καταδεικνύει ακόμα μια φορά την απρονοησία του συγγραφέα να παραπλανήσει ανενδοίαστα το κοινό του με όλα τα μέσα.

Πέρασαν ακριβώς σαράντα χρόνια, που ο Debord μου είχε υποδείξει με φανερή ικανοποίηση αυτό το απόσπασμα των Mémoires d'Outre-Tombe, το οποίο παραμένει πάντα επίκαιρο: «Υπάρχουν καιροί στους οποίους πρέπει να ξοδεύουμε την περιφρόνηση με οικονομία, εξαιτίας του μεγάλου αριθμού αυτών που τη χρειάζονται».

Δεν είναι άλλη η αιτία της φειδούς μου εδώ.

Πράγα , 31Δεκεμβρίου 2015

[1]http://next.liberation.fr/livres/2015/12/23/guy-debord-n-a-pas-ete-capab...

[2] Cf. Francesco Guicciardini, Benedetto Varchi, Giorgio Vasari, Ludovico Ariosto και άλλοι συγγραφείς.

[3] Roberto Ridolfi, Vita di Francesco Guicciardini, Belardetti, Rome 1960.

[4] Giacomo Leopardi, Pensées, II, Allia, Paris, 1992.

[5] G.W.F. Hegel, Philosophie du Droit, § 124 ; Phénoménologie de l'Esprit, II, C, 2, c, III, p.195 trad. Jean Hyppolite ; La Raison dans l'Histoire, trad. par K. Papaioannou, chap. II, p. 127 ; Lezioni sulla Filosofia della Storia, I, II, 2, d, pp. 94-95. La Nuova Italia, Firenze, 1972.

[6] Henry Miller, Obscenity and the Law of Reflection, 1945.

[7] στη μετάφραση της Jacqueline Risset.

12. Ο ΔΥΤΙΚΟΣ ΔΕΣΠΟΤΙΣΜΟΣ

Le Despotisme Occidental., Η απόδοση έγινε από το γαλλικό πρωτότυπο που έστειλε ο συγγραφέας την 1η Απριλίου του 2020.

Η μετατροπή των αντιπροσωπευτικών δημοκρατιών της Δύσης σ' ένα εντελώς νέο δεσποτισμό έχει πάρει, εξαιτίας του ιού, τη νομική μορφή της «ανωτέρας βίας» (στη νομολογία η ανωτέρα βία είναι, ως γνωστόν, μια εκ των περιπτώσεων για απαλλαγή ευθυνών). Και έτσι ο νέος ιός είναι, ταυτοχρόνως, ο κα-
ταλύτης του συμβάντος και το στοιχείο του αντιπερισπασμού των μαζών μέσω του φόβου [1].

Ωστόσο, παρά τις τόσες υποθέσεις που είχα διατυπώσει από το 1979 στο βιβλίο μου Περί της τρομοκρατίας και του Κράτους αναφορικά με τους τρόπους που θα είχε πραγματοποιηθεί μια τέτοια μετετροπή, αναπόφευκτη στη δική μου οπτική, της τυπικής δημοκρατίας σε πραγματικό δεσποτισμό, πα-
ραδέχομαι ότι ποτέ μου δεν φαντάστηκα ότι θα μπορούσε να συμβεί με το πρόσχημα ενός ιού. Και όμως οι τρόποι του Κυρίου είναι πραγματικά άπειροι. Καθώς και εκείνοι της χεγκελιανής πανουργίας του Λόγου.

Η μοναδική αναφορά, μπορούμε να πούμε, άλλο τόσο προφητική όσο είναι ενοχλητική, είναι αυτή που βρήκα σ' ένα άρθρο του Jaques Attali, πρώην αφεντικό της τράπεζας BERD, που είχε γράψει στο L'Express, κατά τη διάρκεια της επιδημίας του 2009:

«Εάν η επιδημία γίνει λίγο πιο σοβαρή, κάτι που μπορεί να συμβεί, δεδομένου ότι μεταδίδεται από άνθρωπο σε άνθρωπο, θα έχει πραγματικά πλανητικές συνέπειες: οικονομικές (τα μοντέλα δείχνουν ότι θα μπορούσε να οδηγήσει σε απώλειες τριών τρισεκατομμυρίων δολαρίων, ήτοι σε πτώση 5% του παγκόσμιου ΑΕΠ) και πολιτικές (λόγω των κινδύνων της μετάδοσης..) Θα πρέπει, κατά συνέπεια, να συσταθεί μια παγκόσμια αστυνομία, ένα παγκόσμιο απόθεμα, και επομένως μια παγκόσμια φορολογία. Εν συνεχεία θα μπορέσουν, πολύ πιο γρήγορα από ό,τι θα είχε επιτραπεί μόνο από οικονομικούς λόγους, να τεθούν τα θεμέλια μιας αληθινά παγκόσμιας κυβέρνησης.» [2]

Η πανδημία, λοιπόν, έχει εξεταστεί ως ενδεχόμενο: πόσες προσομειώσεις, άραγε, θα έχουν γίνει από τις μεγάλες ασφαλιστικές εταιρίες! Και των υπηρεσιών προστασίας των Κρατών! Πριν από λίγες μέρες, ο πρώην πρωθυπουργός της Βρετανίας Gordon Brown επανήλθε στην αναγκαιότητα μιας παγκό-
σμιας κυβέρνησης: «Ο Gordon Brown παρότρυνε τους παγκόσμιους ηγέτες να δημιουργήσουν μια προσωρινή μορφή παγκόσμιας κυβέρνησης για την αντιμετώπιση αμφότερων των κρίσεων, ιατρικής και οικονομικής, που προκαλούνται από την πανδημία της Covid-19.» [3]

Είναι περιττό να προσθέσουμε πως το να αρπάξει κανείς μια τέτοια ευκαιρία ή να τη δημιουργήσει, δεν κάνει μεγάλη διαφορά. Από τη στιγμή που υπάρχει η πρόθεση, και η στρατηγική σχεδιασμένη, αρκεί να βρεθεί το πρόσχημα, και κατόπιν ενεργεί κανείς αναλόγως.. Κανένας, μεταξύ των αρχηγών των κρατών, δεν αιφνιδιάστηκε, εκτός από την αρχή, λόγω της ανοησίας του ενός ή του άλλου." Εν συνεχεία, όλοι αυτοί οι πολιτικοί, από τον Giuseppe Conte έως τον Orban, από τον Johnson έως τον Trump, κ.λπ., όσο άξεστοι κι αν είναι, σύντομα διαπίστωσαν τι τους επέτρεπε ο ιός να κάνουν με τα γερασμένα συντάγματα, τους κανονισμούς και τους νόμους. Η κατάσταση ανάγκης συγχωρεί όλη την παρανομία.

Μόλις η τρομοκρατία, που θα συμφωνήσουμε ότι της έγινε κατάχρηση, είχε εξαντλήσει το μέγιστο των δυνατοτήτων της, τόσο καλά δοκιμασμένες παντού στην πρώτη δεκαπενταετία του νέου αιώνα, ήρθε πλέον ο καιρός να κάνουμε το επόμενο βήμα, όπως το προανήγγεila από το 2011, στο κείμενό μου Από την τρομοκρατία στο δεσποτισμό.

Εξάλλου, η μέθοδος της αντιεξέγερσης που προσέλαβε αμέσως και παντού αυτό που αποκαλείται εντελώς ακα-
τάλληλα «πόλεμος ενάντια στον ιό», επιβεβαιώνει την πρόθεση που διέπει τις «ανθρωπιστικές» επιχειρήσεις ενός τέτοιου πολέμου, που δεν είναι εναντίον του ιού, αλλά εναντίον όλων των κανό-
νων, των δικαιωμάτων, των εγγυήσεων, των θεσμών και των ανθρώπων του παλιού κόσμου: μιλώ για τον κόσμο και τους θεσμούς που ισχύουν από την Γαλλική Επανάσταση και που τώρα, μέσα σε λίγους μήνες, εξαφανίζονται μπροστά στα μάτια μας, με την ταχύτητα που εξαφανίστηκε η Σοβιετική Ένωση. Η επιδημία θα τελειώσει, εντούτοις όχι όλα τα μέτρα, οι δυνατότητες και οι

συνέπειες που έχει προκαλέσει και με τις οποίες αυτή τη στιγμή πειραματίζονται. Γεννάμε ένα νέο κόσμο μέσα σε οδύνες.

Γινόμαστε μάρτυρες, λοιπόν, της αποσύνθεσης και του τέλους ενός κόσμου και ενός πολιτισμού, εκείνου της αστικής δημοκρατίας με τα Κοινοβούλιά της, τα δικαιώματά της, τις εξουσίες και τους ελεγκτικούς μηχανισμούς εφεξής απολύτως άχρηστοι, επειδή οι νόμοι και τα αναγκαστικά μέτρα υπαγορεύονται από την εκτελεστική εξουσία, δίχως να επικυρωθούν άμεσα από τα Κοινοβούλια, και όπου το δικαστικό σώμα, καθώς και η ελευθερία έκφρασης στερούνται κάθε εκδήλωση ανεξαρτησίας, συνεπώς κάθε λειτουργίας αντισταθμιστικής ισχύος.

Έτσι, απότομα και τραυματικά προσαρμόζονται οι λαοί (όπως το διατύπωσε ο Μακιαβέλλι, «οι αχρειότητες πρέπει να γίνονται δια μιας, ώστε, αυτοί οι οποίοι τις υφίστανται να μην έχουν το χρόνο να τις γευτούν»): ο πολίτης έχει ήδη εδώ και καιρό εξαφανιστεί προς όφελος του καταναλωτή, ενώ ο τελευταίος τώρα περιορίζεται στο ρόλο του απλού ασθενούς όπου πάνω του ασκείται δικαίωμα ζωής και θανάτου, στον οποίο μπορεί οποιοσδήποτε να χορηγήσει οποιαδήποτε θεραπεία, ή ακόμα και να αποφασίσει να τον εξαλείψει, αναλόγως την ηλικία του (παραγωγική ή μη παραγωγική), ή σύμφωνα με οποιοδήποτε άλλο κριτήριο αποφασισμένο αυθαίρετα και αναντίρρητα, στη διακριτική ευχέρεια του περιθάλπτοντος προσωπικού ή όποιων άλλων. Μόλις φυλακιστεί στο σπίτι ή στο νοσοκομείο, τι μπορεί να κάνει ενάντια στον καταναγκασμό, την κακοποίηση, την αυθαιρεσία;

Ο συνταγματικός χάρτης έχει ανασταλεί, στην Ιταλία για παράδειγμα, δίχως να εγείρει την παραμικρή διαμαρτυρία, ούτε καν από τον «εγγυητή» των θεσμικών οργάνων, τον Πρόεδρο Matarella. Οι υπήκοοι, που έχουν καταστεί απλές, ανώνυμες και απομονωμένες μονάδες, δεν έχουν πλέον καμία «ισότητα» να επικαλεστούν ούτε δικαιώματα να προβάλλουν. Ο ίδιος ο νόμος δεν είναι πια κανονιστικός, αλλά έχει γίνει ήδη διακριτικός, όπως η ζωή και ο θάνατος. Όπως είδαμε, με το πρόσχημα του κορωνοϊού, στην Ιταλία επιτρέπεται να σκοτώσεις αμέσως και ατιμώρητα 13 ή 14 άοπλους κρατούμενους, χωρίς να μας ενδιαφέρει καν να δώσουμε τα ονόματά τους, ούτε το έγκλημα τους, ούτε κάτω από ποιες περιστάσεις, και κανείς δεν εξεγείρεται. Τα καταφέρνουμε καλύτερα ακόμα και από τους γερμανούς στις φυλακές Σταμχάιμ. Τουλάχιστον για τα εγκλήματά μας, θα πρέπει να μας θαυμάσουν!

Δεν συζητάμε τίποτα πια, παρεκτός το χρήμα. Και ένα κράτος όπως το ιταλικό ξεπέφτει στη ζητιανιά στο μακάβριο και παράνομο Eurogroup για τα κεφάλαια που απαιτούνται για τον μετασχηματισμό της δημοκρατικής μορφής σε δεσποτική μορφή. Πρόκειται για αυτό το ίδιο Eurogroup που το 2015 επιδίωκε εξαναγκαστικά την απαλλοτρίωση ολόκληρης της ελληνικής δημόσιας περιουσίας, του Παρθενώνα συμπεριλαμβανομένου, και να το προσφέρει σ' ένα ταμείο τοποθετημένο στο Λουξεμβούργο, κάτω από γερμανικό έλεγχο: ακόμα και το Der Spiegel προσδιόρισε τότε τις επιταγές του Eurogroup ως «κατάλογο ωμοτήτων» για την ταπείνωση της Ελλάδας, και ο Ambrose Evans-Pritchard, στην Telegraph, έγραψε ότι αν θέλαμε να χρονολογήσουμε το τέλος του ευρωπαϊκού project, εκείνη η ημερομηνία ήταν κατάλληλη. Τώρα επιτέλους το πράγμα τέλειωσε. Απομένει μόνο το ευρώ, μολονότι προσωρινά.

Ο νεοφιλελευθερισμός δεν έχει ασχοληθεί με τους παλιούς ταξικούς αγώνες, δεν συγκρατεί καν τη μνήμη τους, πιστεύει ότι τους έχει διαγράψει ακόμα και από το λεξικό. Επιπλέον, πιστεύει ότι είναι παντοδύναμος· που δεν σημαίνει ότι δεν τους φοβάται: αφού γνωρίζει πολύ καλά όσα προετοιμάζεται να επιβάλλει στους λαούς. Είναι προφανές πως σύντομα οι άνθρωποι θα πεινούν· είναι προφανές ότι οι άνεργοι θα είναι πλήθη· είναι προφανές ότι οι άνθρωποι που δουλεύουν μαύρα (4 εκατομμύρια στην Ιταλία) δεν θα λάβουν υποστήριξη.

Και όσοι έχουν προσωρινή εργασία, και δεν έχουν τίποτα να χάσουν, θα ξεκινήσουν αγώνες και σαμποτάζ. Αυτό εξηγεί γιατί η στρατηγική της αντιμετώπισης της πανδημίας είναι πρώτα απ' όλα μια στρατηγική της αντιεξέγερσης. Θα δούμε μερικά ωραία στην Αμερική. Τα στρατόπεδα FEMA θα γεμίσουν σύντομα.

Ο νέος δεσποτισμός έχει ως εκ τούτου τουλάχιστον δύο ισχυρούς λόγους για να επιβληθεί στη Δύση: ο πρώτος είναι για να αντιμετωπίσει την εσωτερική αναταραχή που προκαλεί και που αναμένει· και ο άλλος για να προετοιμαστεί για τον εξωτερικό πόλεμο εναντίον ενός κατασκευασμένου εχθρού, που είναι επίσης ο παλαιότερος δεσποτισμός στην ιστορία, για τον οποίο δεν έχουμε να μάθουμε

τίποτα παραπάνω ήδη από τον καιρό του Βιβλίου του Άρχοντα (4ος αιώνας π.χ.) ▯ βιβλίο που όλοι οι δυτικοί στρατηγοί θα πρέπει να βιαστούν να διαβάσουν, με τη μέγιστη προσοχή. Εφόσον αποφασίσαμε να επιτεθούμε στον κινεζικό δεσποτισμό, οφείλουμε να αρχίσουμε να αποδεικνυόμαστε καλύτεροι του στο δικό του πεδίο: δηλαδή πιο αποτελεσματικοί, λιγότερο δαπανηροί και πιο αποδοτικοί. Κοντολογίς, ένας δεσποτισμός ανώτερος. Ωστόσο, αυτό απομένει ν' αποδειχθεί.

Χάρη στον ιό, η ευθραυστότητα του κόσμου μας εμφανίζεται στο φως της μέρας. Το παιχνίδι που παίζεται είναι απείρως πιο επικίνδυνο από τον ιό, και θα στοιχίσει περισσότερους θανάτους. Και όμως, οι σύγχρονοί μας φαίνεται να φοβούνται μόνο τον ιό...

Φαίνεται ότι στην σημερινή εποχή έχει ανατεθεί το καθήκον να αντικρούσει αυτό που είπε ο Χέγκελ, αναφορικά με τη φιλοσοφία της ιστορίας: «Η παγκόσμια ιστορία είναι η πρόοδος στη συνείδηση της ελευθερίας». Ωστόσο, η ίδια η ελευθερία δεν υπάρχει παρά μόνο στο μέτρο που αγωνίζεται με το αντίθετό της ▯ προσέθετε. Που βρίσκεται σήμερα; Ιδίως όταν στη Ιταλία και στη Γαλλία οι άνθρωποι καταγγέλλουν όσους δεν υπακούν.

Εάν ένα απλό μικρόβιο ήταν αρκετό για να καταβυθίσει τον κόσμο μας στην υποταγή στον πλέον αποκρουστικό από τους δεσποτισμούς, αυτό σημαίνει ότι ο κόσμος μας ήταν ήδη τόσο έτοιμος για έναν τέτοιο δεσποτισμό ώστε ένα απλό μικρόβιο του ήταν αρκετό

Οι ιστορικοί θα αποκαλέσουν την εποχή που ξεκινάει τώρα, εποχή του Δυτικού Δεσποτισμού.

1η Απριλίου 2020

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Je vois que Edward Snowden arrive à la même conclusion dans l'interview, parue le 10 avril 2020 ici :

[2] https://www.lexpress.fr/actualite/societe/sante/avancer-par-peur_758721.html

[3] <https://www.theguardian.com/politics/2020/mar/26/gordon-brown-calls-for-global-government-to-tackle-coronavirus>

Για την προσπέλαση διάφορων μεταφραστικών δυσκολιών ευχαριστώ θερμά τον Χ. που προτιμά να μείνει ανώνυμος.

GIANFRANCO SANGUINETTI

**ΤΟ ΜΟΥΝΑΚΙ
ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ**

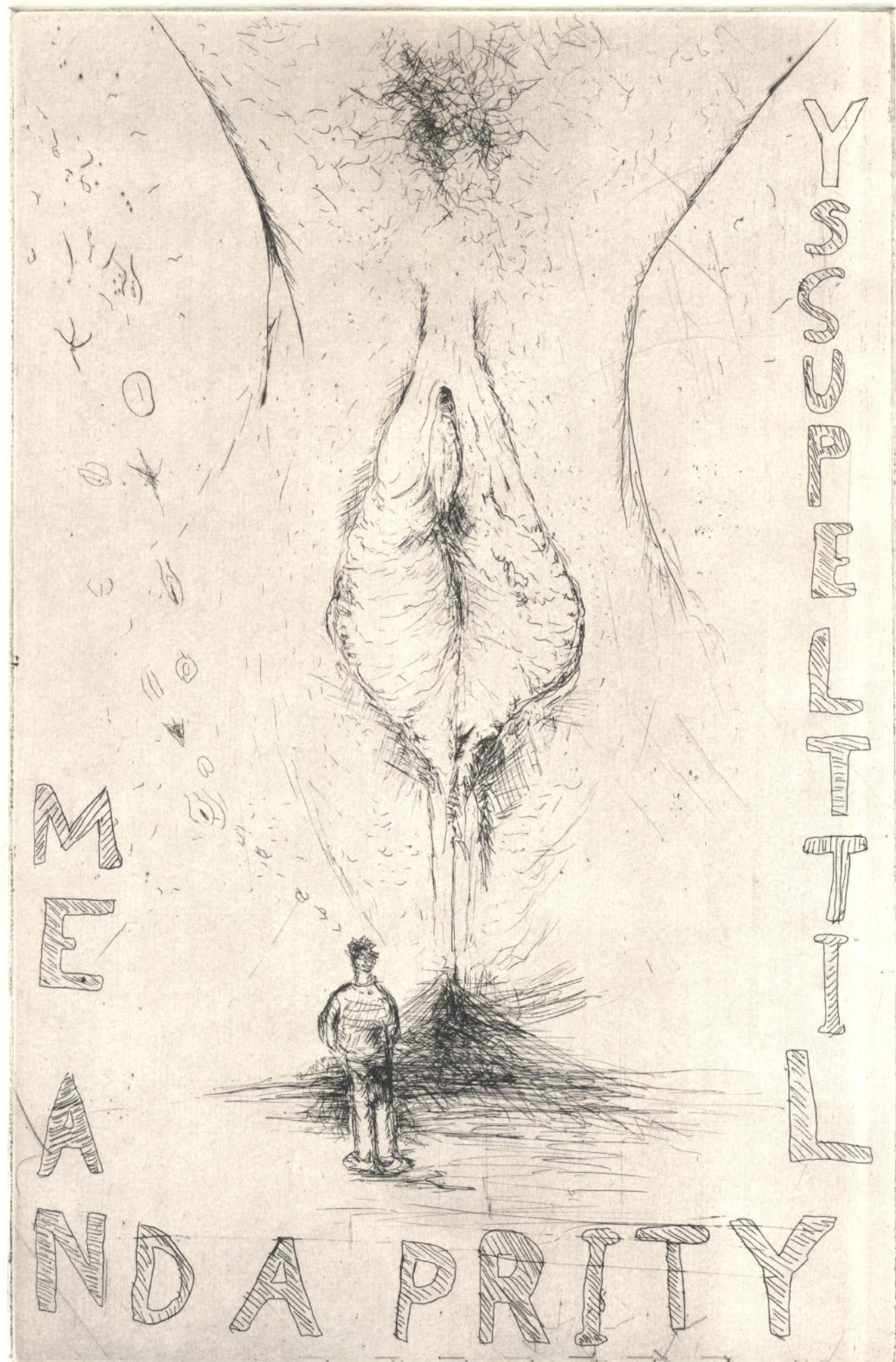
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΔΟΥΦΕΞΗΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δ' ΕΚΔΟΣΗ
Α ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

bibliothèque du temps perdu

affecteditions@gmail.com

ΑΘΗΝΑ 2023

Περιεχόμενα

Πρόλογος
Στην ελληνική έκδοση
94

Το μονάκι, χθες και σήμερα
100

Υποσημειώσεις
114

Εικόνες
116

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΑ ΧΕΙΡΑΣ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Στις αρχές του 2004 ένας φίλος, ο Juli Susin, μου πρότεινε να γράψω ένα κείμενο για το μουνάκι, για να συνοδεύσει το βιβλίο του Αμερικανού καλλιτέχνη Jason Rhoades, 1724 – *Birth of the Cunt*. Αυτό το βιβλίο επρόκειτο να παρουσιασθεί τότε σε μια έκθεση υπό τον τίτλο *My Madinah* που διοργανώθηκε εκείνη τη χρονιά από την γκαλερί Hauser & Wirth, στο σιδηροδρομικό σταθμό St. Gallen της Ελβετίας, που μεταμορφώθηκε για την περίπτωση σε ένα είδος τζαμιού. Το ίδιο βιβλίο περιείχε 1724 συνώνυμα της λέξης «*Cunt*», εκτυπωμένα ανάγλυφα, όπως στο αλφάβητο Μπράιγ. Σε αυτή την έκθεση στην Ελβετία, ο Jason, ο οποίος σύντομα έγινε φίλος, εγκατέστησε πολλά αγγλικά συνώνυμα της λέξης «*Cunt*», γραμμένα με μεγάλους φωτεινούς σωλήνες νέον.

Ο Jason Rhoades ήταν μέλος μιας ομάδας Καλιφορνέζων καλλιτεχνών, όπως ο Raymond Pettibon και ο Paul McCarty, που μου άρεσαν. Καταφανώς, σ' αυτή την έκθεση δεν υπήρχε ίχνος *politically correct*, μάλλον το αντίθετο: προς μεγάλη μου ευχαρίστηση. Για να μη μείνει καμία αμφιβολία στο κοινό ως προς αυτό το σημείο, στον κολοφώνα της πρώτης έκδοσης αυτού του φυλλαδίου (Silverbridge, Παρίσι, 2004) γράφτηκε ότι το τύπωμα του βιβλίου έγινε στη Βομβάη και χρησιμο-ποιήθηκε παιδική εργασία.

Ο Jason Rhoades, διάσημος για την επίθεσή του στις συμβάσεις και στους κανόνες που κυβερνούν τον κόσμο της τέχνης, θέτοντας το «πολιτισμικά ανείπωτο» στο κέντρο της καλλιτεχνικής συζήτησης, πέθανε ξαφνικά σε ηλικία 41 ετών, το 2006, μόλις μετά την πραγματοποίηση, κατόπιν αιτήσεως μου, του χαρακτηριστικού που απεικονίζει ένα μουνάκι, και με τίτλο *Me and a prity little pussy*, προοριζόμενο για την έκδοση στην τσεχική γλώσσα της ίδιας μπροσούρας (2006). Αυτή η χαρακτηριστική αναπαράγεται στην ανά χείρας ελληνική έκδοση. Στην τσεχική έκδοση έχω προσθέσει μερικά κεφάλαια, τα οποία δεν εμφανίστηκαν στο πρωτόλειο του Παρισιού: μεταφράζονται στην παρούσα έκδοση. Το 2005 αυτό το κείμενο παρουσιάστηκε, στα γαλλικά και στα αγγλικά, στο περιοδικό *Matière Première* στο Παρίσι, σε μια έκδοση που εικονογραφείται με σχέδια, φωτογραφίες και φωτομοντάζ των Raymond Pettibon, Jason Rhoades, και Juli Susin.

Μετά την απώλεια του Jason, η έκθεση του St. Gallen απέκτησε μυθικές διαστάσεις, και πραγμα-τοποιήθηκε εκ νέου το 2013 στο Ινστιτούτο Σύγχρονης Τέχνης της Φιλαδέλφειας, το 2014 στην Kunsthalle Bremen υπό τον τίτλο BLISS, και στο Λονδίνο το 2016, από τη Galerie Nahmad: στο κέντρο αυτής της νέας εγκατάστασης δέσποζε και πάλι αυτό το βιβλίο ανοιχτό, ανάμεσα στα ανοιχτά πόδια μιας γυναικείας σιλουέτας¹.

Γράφοντας αυτό το φυλλάδιο για το μουνάκι, ήταν εύκολο να αποφευχθούν οι σκόπελοι πάνω στους οποίους θα μπορούσε να συντριβεί ένα τέτοιο θέμα: η χυδαιότητα και η άξεστη κοινοτοπία, δηλαδή οι δύο τρόποι με τους οποίους ο πουριτανισμός των σύγχρονων κοινωνιών αντιμετωπίζει συνήθως το επιχείρημα, όταν δεν το λογοκρίνει. Είναι αυτή ακριβώς η κοινωνία, και η υποκριτική και ζωντανή περιφρόνησή της για το μουνάκι και ό,τι το περιβάλλει, που έπρεπε να αντιμετωπίσω, δίνοντας, τρώπον τινά, ένα χαστούκι, μερικά λαμπρά παραδείγματα -συμπεριλαμβανομένου του Δάντη, ο οποίος αφιέρωσε ένα ολόκληρο ποίημα σε αυτό- για να αποδώσω τις τιμές που απολάμβανε το μουνάκι σε

άλλες εποχές, όταν δεν είχε ακόμη υποβιβασθεί σε ένα εμπόρευμα μεταξύ άλλων, αλλά παρέμενε μια αστείρευτη πηγή ποιητικής έμπνευσης.

Αυτό το φυλλάδιο, που αντλεί την έμπνευσή του από το μουνάκι, είναι ταυτόχρονα μια καταστασιακή *dérive* γύρω από το θέμα και μια καυστική καταγγελία ενάντια στις διαστροφές του *politically correct*, ενάντια στην υποκρισία της ιδεολογίας των «*ανθρωπίνων δικαιωμάτων*», εναντίον του αστυνομικού φεμινισμού, ενάντια στα ήθη των σημερινών σκλάβων, εναντίον του νέου δεσποτισμού και των εγκλημάτων που η κυρίαρχη δύναμη, η Δύση, επιβάλλει στους υποτελείς λαούς, υποβιβάζοντας τους σ’ ένα καθεστώς δουλείας. Συνεπώς, αφορά σχεδόν τη ζωή του καθενός.

Η ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΡΕΟΥΣ

Η πρωτοφανής πρόοδος που έχει σημειωθεί από την ολοκληρωτική ιδεολογία του αμερικανικού κράτους από τότε που πρωτοεκδόθηκε αυτό το φυλλάδιο –ιδεολογία που γρήγορα έγινε δεκτή και επιβλήθηκε ως δόγμα στη φτωχή και συνένοχη Ευρώπη– απαιτεί να προστεθούν εδώ πολλά ακόμα κεφάλαια. Αφήνω στον αναγνώστη την ευχέρεια να συμπληρώσει ελεύθερα τα κεφάλαια που λείπουν.

Ο Oscar Wilde έχει πει ότι, οι Αμερικανοί είναι το μοναδικό παράδειγμα ενός λαού που ήξερε πώς να περάσει από τον πρωτογονισμό στη βαρβαρότητα χωρίς ποτέ να τον αγγίξει ο πολιτισμός. Όλες οι γελοίες και φτωχικές ιδεολογίες που επινοούν οι ειδικοί της χειραγώγησης και ό,τι, από καθαρή εννοιολογική άγνοια, αποκαλούν θεωρίες, όπως η «θεωρία των φύλων», η «*queer* θεωρία», ο αστυνομικός φεμινισμός τους κ.λπ., γίνονται για να διαιρέσουν επ’ άπειρο την κοινωνία και να προκαλέσουν ανόητους μικροπολέμους μεταξύ των φτωχών, χωρίς ποτέ να θέσουν σε κίνδυνο τους διαφεντευτές της κοινωνίας – όσο για την αληθινή διαίρεση, εκείνη των τάξεων, ούτε λόγος. Ο Oscar Wilde φυσικά έκανε λάθος εξισώνοντας τον αμερικανικό λαό με τους βδελυρούς και φαύλους χειραγωγούς του κράτους του. Παρομοίως, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι Αμερικανοί είναι οι πρώτοι που υποφέρουν από την κακομεταχείριση και τις ατιμίες των δογμάτων που τους επιβάλλει η κυβέρνηση τους. Γνωρίζουμε επίσης ότι αυτοί οι άνθρωποι έχουν πολύ καλούς λόγους να ξεγεληθούν.

Είναι τιμή μου που αυτό το φυλλάδιο εμφανίζεται στην ελληνική γλώσσα, γλώσσα στην οποία άλλοτε σχεδιάστηκαν και ειπώθηκαν τα πιο σημαντικά και ουσιαστικά πράγματα για τους ανθρώπους. Έτσι δεν γίνεται να μην πιαστώ από εδώ, με την ευκαιρία αυτής της έκδοσης, για να πω κάτι για τις συνθήκες της σημερινής Ελλάδας.

Εσχάτως, τα αυτιά μας έχουν παραγεμίσει με κοινοτοπίες σύμφωνα με τις οποίες η Ελλάδα θα έπρεπε να οδηγηθεί σε πτώχευση επειδή ο ελληνικός λαός «έζησε πάνω από τις δυνατότητές του». Δεν υπάρχει πουθενά στον κόσμο ούτε ένας άνθρωπος που να μπορεί να ζήσει «πάνω από τις δυνατότητές του», απλούστατα επειδή όλοι τους απαλλοτριώνονται και όλοι ξεπουπουλιάζονται διαρκώς από εκείνους που ελέγχουν το κράτος, την εκκλησία και τις ολιγαρχίες, οι οποίοι ζουν, αυτοί ναι, πάνω από τις δυνατότητές τους. Μας λένε ότι οι Έλληνες δεν δουλεύουν (ωστόσο εργάζονται 40,6 ώρες την εβδομάδα, έναντι 35,3 στη Γερμανία και 35,7 στη Γαλλία). Οι Έλληνες κατηγορούνται ότι δεν πληρώνουν φόρους, ωστόσο ενώ μπορούν να εισπράξουν κατευθείαν από την πηγή, εκείνοι που είναι οι πλουσιότεροι, μαζί με τους εφοπλιστές και τη Εκκλησία, απαλλάσσονται σκανδαλωδώς. Όλες αυτές οι συκοφαντίες και τα *fake news* λέγονται για να αποκρυφτεί ότι η πραγματική χρεοκοπία είναι αλλού, και είναι ακριβώς μεταξύ αυτών των βαρβάρων που, με το πρόσχημα της «διάσωσης» της Ελλάδας, την ερείπωσαν, ενώ ταυτοχρόνως εκδηλώνουν και εξασκούν τον υποκριτικό κομπορμισμό του *politically correct*. Μεταξύ του *politically correct* και της ηθικής θεώρησης του χρέους, υπολείπεται μόνο ένα μικρό βήμα. «Ο καπιταλισμός είναι μια θρησκεία που παράγει ενοχή και χρέος και όχι εξιλέωση», έγραφε ο Walter Benjamin στα 1921. Το ιουδαιοχριστιανικό προπατορικό αμάρτημα έχει μετατραπεί σε χρέος, δηλαδή σε ενοχή: επειδή μεταξύ των βαρβάρων οι έννοιες της ενοχής (*faute*) και του χρέους (*dette*) συμπίπτουν (*Schuld/Schulden*, στα γερμανικά) –ενώ μεταξύ των Ελλήνων το χρέος αποκαλείτο πάντοτε *chreos* (χρέος), που σημαίνει «τι εξυπηρετεί - αυτό που χρειαζόμαστε», χωρίς καμία ηθική χροιά.

Τα σκληρά πειράματα του κοινωνικού χασάπικου, τιμωρητικά και τυρρανικά, που η Αμερική και η Ευρώπη έχουν θέσει σ’ εφαρμογή μέσω της διαβόητης και ζοφερής τρόικας, εδώ και σχεδόν δέκα

χρόνια προκειμένου να ταπεινώσουν και να υποτάξουν την Ελλάδα, και να καταντήσουν δούλο έναν περήφανο λαό, δείχνουν καλά ότι πρωταρχικός σκοπός τους είναι ακριβώς η υποταγή και το ρίξιμο στη δυστυχία όλων των χωρών διαμέσου της *στρατιωτικής χρήσης* του χρέους και των τοκο-χρεολυσίων: είναι εναντίον αυτής της πραγματικότητας που οι Έλληνες έχουν ξεγεληθεί – *οι μόνοι άνθρωποι στον δυτικό κόσμο* που τολμούν να το κάνουν συνεχώς τα τελευταία δέκα χρόνια. Η ανυπότακτη υπερηφάνεια των Ελλήνων έχει ληφθεί ως απροσδόκητο σκάνδαλο από τους αφέντες των δυτικών κοινωνιών, και είναι γι’ αυτό το λόγο που αυτές οι εξεγέρσεις ήταν εντελώς λογοκριμένες σε ό,τι δίχως ντροπή αποκαλούν ακόμα «πληροφορίες». Ειδάλλως, διακινδύνευαν να δοθούν ιδέες και παραδείγματα ανυ- πακοής και σε άλλους λαούς.

Πιστεύω ότι πέρα απ’ όλα τα ψεύδη και τις περίπλοκες ανοησίες που προωθούν οι βάρβαροι από την Ευρώπη και πέρα από τον Ατλαντικό σχετικά με την ελληνική κρίση, γνωστή επίσης ως «κρίση χρέους», κανείς δεν τόλμησε ακόμα να αντιμετωπίσει τη μεταφυσική πλευρά αυτού του χρέους, τη μόνη που μπορεί να δώσει στο ελληνικό δράμα μια επική χροιά – έτσι ώστε στην τρέχουσα συζήτηση, να μπορεί κανείς να πει ότι η αιτία η πιο αληθινή γι’ αυτή την κρίση είναι επίσης η πιο θανατηφόρα: *τήν μὲν γὰρ ἀληθεστάτην πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ*² για να το πω με τα λόγια του Θουκυδίδη. Νάτην.

Ως αδαείς και αγροίκοι που είναι, οι βάρβαροι γνωρίζουν αόριστα, στο ασυνείδητο τους, πως έχουν συνάψει ένα τεράστιο χρέος, πολύ μεγαλύτερο από το τη δική τους ιστορία, με τους Έλληνες: γιατί είναι χάρη σ’ αυτούς που οι βάρβαροι καθυστερημένα, και μόνο εν μέρει, έμαθαν την *αφηρημένη σκέψη, την πολιτική, όλες τις επιστήμες, τις τέχνες, τη φιλοσοφία και την ιστορία*. Ωστόσο, μην έχοντας τα μέσα να τιμήσουν ένα τέτοιο τεράστιο χρέος, οι βάρβαροι ήθελαν, σύμφωνα με το έθιμο τους, να *απαλλαγούν από τον πιστωτή καταστρέφοντας την Ελλάδα*. Για να καταστρέψουν την Ελλάδα, οι βάρβαροι υιοθέτησαν την ίδια μέθοδο που εφάρμοσαν οι Ενετοί τραπεζίτες για να καταστρέψουν, χάρη στο συσσωρευμένο χρέος, την Κωνσταντινούπολη και τη Θεσσαλονίκη, αναγκάζοντάς τες να αντισταθούν, με οποιοδήποτε κόστος, σε μια εκ των προτέρων χαμένη μάχη, προκειμένου να ανακτήσουν τις πιστώσεις τους.

Οι αρχαίοι Ρωμαίοι, την αυτοκρατορία των οποίων οι αμερικανοί ηγέτες έχουν την αφελή φιλοδοξία να συγκρίνουν με τη δική τους, είχαν αντιθέτως καταβάλλει το χρέος τους προς την Ελλάδα, αφηνόμενοι να αποπλανηθούν απολύτως και να αποικισθούν από τον ελληνικό πολιτισμό, έτσι ώστε ο Οράτιος ν’ αναγνωρίσει ότι «*η κατακτημένη Ελλάδα κατέκτησε τον άγριο κατακτητή*»³. Χωρίς τον ελληνικό πολιτισμό και τη σεμνότητα των Ρωμαίων, δεν θα είχε υπάρξει ποτέ ο λατινικός πολιτισμός.

Η ΥΠΟΤΕΛΕΙΑ ΩΣ ΥΠΟΣΧΕΣΗ

Η Ελλάδα, τα τελευταία δέκα χρόνια, έχει γίνει το *παγκόσμιο πειραματικό εργαστήριο* της υποταγής ενός λαού και της καταστροφής μιας χώρας μέσω του χρέους, ένα χρέος τεχνητό και κατασκευασμένο εκ του μηδενός, με τη χρήση της διαφθοράς και των λογιστικών εφέ – όπως είπα ότι κάποτε *η Ιταλία ήταν το πειραματικό εργαστήριο της σύγχρονης false flag τρομοκρατίας*: δεδομένου ότι το πείραμα αυτό λειτούργησε στην Ιταλία, έγινε αντιληπτό ότι αυτή η ψεύτικη τρομοκρατία ήταν καλή για την εξαπάτηση του κόσμου, και έτσι εξαπλώθηκε παντού, από τη Νέα Υόρκη στο Λονδίνο, από τη Μαδρίτη στο Παρίσι, από τη Βοστώνη στις Βρυξέλλες, στη Νίκαια, στο Βερολίνο, και σύντομα και αλλού. Γιατί, ή γιατί όχι ξανά, να μην αποσταθεροποιήσουμε την Ελλάδα και την Ιταλία; Ο λόγος είναι πολύ απλός: οι στρατηγοί της τρομοκρατίας είναι οι ίδιοι που οργανώνουν την κερδοσκοπία σχετικά με το χρέος και τις μαζικές μεταναστεύσεις του Τρίτου Κόσμου. Αυτές οι μεταναστεύσεις, που προκαλούνται με τους πολέμους τους, και που οι ίδιοι οργανώνουν στην Ευρώπη χάρη στις μακάβριες ΜΚΟ τους, καταλήγουν αρχικά στην Ιταλία και την Ελλάδα, και αυτοί οι στρατηγοί γνωρίζουν ότι αυτές οι δύο χώρες είναι απαραίτητες για τους σκοπούς τους και ότι είναι ήδη επαρκώς αποσταθεροποιημένες ακόμη και χωρίς την τρομοκρατία τους. Στο παρελθόν οι τυραννίες ήταν τρόπον τινά, «βιοτεχνικές» και σχετιζόνταν με την προσωπικότητα, την ιδιοτροπία και τον ιδιαίτερο χαρακτήρα αυτού ή του άλλου τυράννου. Σήμερα ο νέος δεσποτισμός ισχυρίζεται ότι προχωρά κατά *τρόπο επιστημονικό* και πειραματίζεται σε μεγάλη κλίμακα και *in vivo*, εφαρμόζει, δηλαδή, κάθε νέο σύστημα καταπίεσης και εξαναγκασμού, στη σάρκα των τάδε ή των δείνα ανθρώπων: άμα λειτουργήσει, κατόπιν εξαπλώνεται παντού. Ο νέος δυτικός δεσποτισμός

θέλει εφεξής να χειραφετηθεί από τα καπρίτσια του τάδε ή του δείνα μικροτύραννου: ισχυρίζεται ότι είναι επιστημονικός και συνεκδοχικά πειραματικός και διαχειριστικός, φυσικά πάντοτε κάτω από τα χρώματα της «δημοκρατίας». Με τον πακτωλό των χρημάτων που υφαρπάχθηκαν από τον λαό, εξαγοράζει όλους τους πολιτικούς, τους βουλευτές και ολόκληρα τα κοινοβούλια, ώστε να χρησιμοποιηθούν εναντίον του λαού. Αρκεί να κοιτάξετε την Ελλάδα για να πεισθείτε.

Η *τρομοκρατία* και το *χρέος*, που χρησιμοποιούνται αδίστακτα και σε εκτεταμένη κλίμακα, καθίστανται έτσι τα *δύο κύρια μέσα διακυβέρνησης* σε όλην τη «δημοκρατική» Δύση, στους δύο μοχλούς που χρησιμοποιούν οι ιδιο- κτήτριες τάξεις για να τρομοκρατούν τους ανθρώπους και να τους καταστήσουν φτωχούς και σκλάβους. Παλαιότερα, η δουλεία ήταν το πεπρωμένο εκείνων που πολέμησαν αλλά ηττήθηκαν στον πόλεμο: μ' άλλα λόγια, ο καθένας γνώριζε πως, για να είναι ελεύθερος, όφειλε να πολεμήσει και να νικήσει. Σήμερα, η δουλεία έχει γίνει η αναπόφευκτη μοίρα όλων εκείνων που φοβούνται να πολεμήσουν ή που δεν μπορούν ν' ανταποκριθούν.

Τι σχέση έχει το μουνάκι με αυτούς τους συλλογισμούς; Πολύ μεγαλύτερη από ότι είναι πιστευτό: απλά δια- βάστε αυτό το φυλλάδιο. Κοιτάξτε, για παράδειγμα, τους Αμερικανούς, που ισχυρίζονται ότι κυριαρχούν επιτιθέμενοι καθημερινά σ' ολόκληρο τον κόσμο, ενόσω οι ίδιοι ζουν μες την πραγματοποιημένη και αλλοτριωμένη σεξουαλικότητα τους με τον τρόπο κάθε αυθόρμητης και φυσικής πράξης· ακόμη και μια λέξη της πιο στοιχειώδους γαλαντομίας που απευθύνεται προς μια γυναίκα, τιμωρείται και καταδικάζεται ως πράξη *σεξουαλικής παρενόχλησης*. Τι εφιάλτης πρέπει να έχει γίνει η ζωή τους! Τι τιμωρία που οι ίδιοι επιβάλλουν στον εαυτό τους εξαιτίας της *hybris* τους (ϕύβρις)! Δεν έχουν ακόμη διδαχθεί από τους Έλληνες ότι η αλαζονεία, η στρεψοδικία, η αμετροεπής έπαρση, είναι το έγκλημα των εγκλημάτων; Και ότι ο υβριστής φέρει πάντοτε μαζί του τη Νέμεση;

Σε αυτό το φυλλάδιο αποδεικνύω ότι ο *σεξουαλικός υποσιτισμός*, από τον οποίο υποφέρουν οι πλουσιότερες χώρες, μετατρέπεται σε πραγματική πείνα και πραγματική πανωλεθρία, ακριβώς όπως η πείνα καταστρέφει τον Τρίτο Κόσμο. Και μπορούμε να δούμε πώς οι λιμασμένες, στον σεξουαλικό τομέα, πλούσιες χώρες είναι έτοιμες να τραφούν, με στιδήποτε, όσο φτωχό, εξευτελιστικό, εγκληματικό, δύσπεπτο ή παραποιημένο κι αν είναι.

Χωρίς ελευθερία, και με τον αυθορμητισμό νεκρό, μπορεί να υπάρχει μόνο μία σεξουαλικότητα υπο- βαθμισμένη, επιθετική και καταναγκαστική, δίχως πάθος και χαρά, της οποίας οι γυναίκες είναι τα πρώτα θύματα: είναι η μόνη σεξουαλικότητα που παραχωρείται στους σκλάβους και αυτή που οι κύριοι αυτού του κόσμου θα ήθελαν να επιβάλλουν παντού, χάρη στην καθολική πορνεία, η οποία στην πραγματικότητα αντιστοιχεί στην ιδανική κοινωνία τους. Το μουνάκι, έτσι, υποβαθμίστηκε απλώς σε ιδιωτική ιδιοκτησία, τοποθετήθηκε στο έδαφος που διέπεται από τους νόμους του ιδιωτικού δικαίου και από τα δικαστήρια, υποκείμενο σε μόνιμη παρακολούθηση και ανάκριση. Έχουν μετατρέψει σχεδόν κάθε γυναίκα σε ορκωτό μάρτυρα της αστυνομίας και του δικαστικού σώματος. Οι σχέσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών, που άλλοτε βασιζόνταν στη συμπάθεια και τα φυσικά πάθη, σήμερα υπόκεινται σε νομικές διαφορές. Όπως σημειώνει ο Αριστοτέλης, με δικαιολογημένη περιφρόνηση, κα-θώς περιγράφει τα κυριότερα χαρακτηριστικά του δεσποτισμού μεταξύ των βαρβάρων, ο Τύραννος των Συρακουσών, Ιέρων, χρησιμοποιούσε εκείνες που απο- καλούνταν «γυναίκες ερευνητές», για να υπονομεύσει, εκβιάζοντας και καταγγέλοντας, τους πολίτες³. Σκο- τώστε την εμπιστοσύνη και θέστε κάθε σκλάβο υπό τον έλεγχο άλλων σκλάβων, να τι είναι απαραίτητο για κάθε δεσπότη.

Ο Αριστοτέλης θέλησε να μας δώσει λεπτομερώς την πρώτη, ιστορικά πολύτιμη, περιγραφή του χαρακτήρα του δεσποτισμού: σύμφωνα με το βιβλίο του για την πολιτική, ο δεσποτισμός συντηρείται θανατώνοντας τα ανεξάρτητα πνεύματα, καταπιέζοντας τα ανώτερα άτομα, απαγορεύοντας τις πολιτικές συναντήσεις και την εκπαίδευση, ελέγχοντας τα πάντα από τα οποία προέρχονται το μεγαλείο της ψυχής και η εμπιστοσύνη, απομονώνοντας έτσι τον καθένα, επιτηρώντας προσε- κτικά τα πάντα που λέει ή κάνει κάθε άτομο, έχοντας κατασκόπους και γυναίκες ερευνητές, συκοφαντώντας ο ένας τον άλλο, καθιστώντας τα άτομα φτωχά και υπερβολικά απασχολημένα, χρησιμοποιώντας τον φόρο και κάνοντας πόλεμο. Γράφει ότι η τυραννία θέλει τελικά τρία πράγματα: τα σκεπτόμενα άτομα να θεωρούνται δειλά, γιατί ένας δειλός δεν θα εξεγερθεί εναντίον ενός άλλου προσώπου· τα άτομα να είναι πάντοτε καχύποπτα μεταξύ τους, έτοιμα να αλληλοπροδοθούν και ποτέ πιστά, γιατί οι ιδιότητες των εξαιρετικών ανθρώπων είναι επιβλαβείς για την εξουσία· και τέλος, να μην είναι σε θέση να δράσουν⁴. Απ' ότι φαίνεται εδώ διαβάζετε μια αυστηρή περιγραφή

της σημερινής νεοφιλελεύθερης εξουσίας: είναι προφανές ότι, αυτό το μάθημα του Αριστοτέλη, η κυρίαρχη εξουσία, το διάβασε προσεκτικά, το στοχάστηκε και το εφαρμόζει στυγνά. Ποιος είναι επομένως υπόχρεος και ποιος σφάλλει; Οι Έλληνες απέναντι στη Δύση ή η Δύση απέναντι στους Έλληνες;

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΙΜΑΤΗΡΗ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΣΥΣΣΩΡΕΥΣΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Σε μια πολύ πρόσφατη επιστολή, απεσταλμένη σε ένα μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 10 Οκτωβρίου 2017, ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, Mario Draghi, ευαρεστείται να θεωρεί τον εαυτό του έναν σπεκουλαδόρο που έχει αποσπάσει από τους Έλληνες, κατά τη διοίκησή του στην ΕΚΤ μεταξύ 2012 και 2016, κερδοσκοπώντας πάνω στο χρέος τους, 7,8 δισ. ευρώ προς ίδιον όφελος⁵. Ο αριθμός αυτός είναι μόνο ένα μικρό κλάσμα, αλλά ενδεικτικό, από τα ειδεχθή κέρδη μέσω της κατάχρησης του ελληνικού χρέους από όλες τις διεθνείς τράπεζες⁶. Ο Draghi είναι πολύ προσεκτικός για να μας πει πόσα απ' αυτά τα δισεκατομμύρια έχουν υφαρπαχθεί: δεν μας λέει ότι το ποσοστό αυτοκτονίας στην Ελλάδα, που είχε αυξηθεί κατά 27% μεταξύ 2008 και 2011, τους μήνες που ακολούθησαν τα μέτρα «ενισχυμένης λιτότητας», μετά το 2012, αυξήθηκε κατά 35,7%⁷. Την ίδια περίοδο η παιδική θνησιμότητα αυξήθηκε κατά 43% και το συνολικό ποσοστό θνησιμότητας 53%. Ορίστε ποιοι είναι οι λόγοι για την ικανοποίηση του τραπεζίτη Draghi. Η απόκτηση δισεκατομμυρίων ρίχνοντας τους ανθρώπους στην απελπισία ή τον θάνατο, είναι η τελική αποστολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν είναι η μοναδική: το σχέδιο δεν αρκείται μόνο σ' αυτό. Έχουν, ταυτόχρονα, ξεκινήσει ένα εκτενές πρόγραμμα απαλλοτρίωσης των δημόσιων αγαθών: με τη συνενοχή διεφθαρμένων Ελλήνων πολιτικών, πούλησαν μάνι-μάνι για 35 χρόνια το λιμάνι του Πειραιά για 500.000 ευρώ, πούλησαν φθηνά περίπου πενήντα νησιά και πλήθος άλλων δημόσιων περιουσιακών στοιχείων. Αυτό το πρόγραμμα της πρωταρχικής συσσώρευσης κεφαλαίου συνεχίζεται, σιωπηλά και μέσα στην γενική αδιαφορία. Οι βάρβαροι είναι επομένως ικανοποιημένοι με τις πολεμικές επιχειρήσεις τους κατά της Ελλάδας. Δεδομένης της επιτυχίας, αυτού του είδους των επιχειρήσεων του *ήσυχου πόλεμου* μέσω του *σιωπηλού όπλου* της χρηματοδότησης, σύντομα θα εξαπλωθούν παντού, πρώτα στην Ιταλία, εν συνεχεία στην Ισπανία, την Πορτογαλία, τη Γαλλία, κ.ο.κ. Η Ελλάδα δείχνει το δρόμο. Όπως όλοι οι πόλεμοι, έτσι και αυτός ο *ήσυχος πόλεμος* που μάχεται με *σιωπηλά όπλα*, προκάλεσε πολλούς νεκρούς στην Ελλάδα. Από αυστηρά στρατιωτική άποψη, η εμπειρία αυτού του πολέμου ενάντια στην Ελλάδα παρουσιάζει σημαντικές καινοτομίες, γεγονός που την καθιστά υπόθεση εργασίας, και θα εφαρμοστεί και αλλού. Αυτή είναι η σημασία της για το μέλλον του κόσμου.

Αυτό που οι βάρβαροι της Δύσης αρνούνται να εξετάσουν είναι ο Σόλων, που, όπως μας λέει ο Αριστοτέλης, «*βάζοντας την τιμή και τη σωτηρία της πόλης πάνω*» από όλα τα υπόλοιπα συμφέροντα αποφάσισε την κατάργηση των δημόσιων και ιδιωτικών οφειλών. Αυτό που υποδεικνύει ο Σόλων είναι ο μόνος τρόπος διάσωσης για την Ελλάδα.

Αντιθέτως, υπό τις προϋποθέσεις που επιβάλλει ο νεο- φιλελευθερισμός, η *υπόσχεση της υποτέλειας* θα είναι, χωρίς εξαιρέσεις, η μόνη υπόσχεση που θα έχει ποτέ κρατηθεί από τις ισχύουσες εξουσίες, εάν δεν υπάρξει γενικευμένη και ριζική εξέγερση ενάντια σε αυτή την προοπτική, μια δίχως τελειωμό εξέγερση ικανή να κατα- στρέψει δια παντός μια τέτοια προοπτική. Αυτό που ο ελληνικός λαός διδάσκει στους υπόλοιπους, είναι πως είναι άχρηστο να διαμαρτύρονται χωρίς να πολεμούν. Όπως το έθεσε ο Ηράκλειτος,

*πόλεμος πάντων μὲν πατὴρ ἐστὶ, πάντων δὲ βασιλεύς, καὶ τοὺς μὲν θεοὺς ἔδειξε τοὺς δὲ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν δούλους ἐποίησε τοὺς δὲ ἐλευθέρους*⁸.

Gianfranco Sanguinetti, Πράγα, Δεκέμβριος 2017

ΤΟ ΜΟΥΝΑΚΙ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Η ΛΕΞΗ

Εν αρχή ην ο Λόγος. Η λέξη. Μετά, οι άνθρωποι βρήκαν τα συνώνυμα. Χίλια επτακόσια είκοσι τέσσερα παρατίθενται εδώ. Όχι πενήντα, όχι διακόσια: χίλια επτακόσια είκοσι τέσσερα συνώνυμα της λέξης μουνί/cunt στα αγγλικά που υποδηλώνουν το γυναικείο αιδείο/vulva. Σε άλλες γλώσσες υπάρχει επίσης εξαιρετικός πλούτος συνωνύμων¹.

Η ΣΧΕΣΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΟΥΝΑΚΙ ΚΑΙ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ

Η σχέση ανάμεσα στο μουνάκι [chatte] και τη γλώσσα είναι μια σχέση στενή και προνομιούχα. Αυτή η σχέση, στην οποία κανείς δεν έχει επιμείνει αρκετά, είναι μια σχέση υπερβατική, όπως θα έλεγε ο φιλόσοφος Immanuel Kant (Königsberg, 1724), είναι, δηλαδή, συστατική της ίδιας της γλώσσας. Πράγματι, βρίσκουμε στις απαρχές της μοντέρνας ποίησης, και ιδιαιτέρως στη γαλλική και ιταλική γλώσσα, το *Roman de la Rose* (γραμμένο μεταξύ 1225 και 1265)² που άσκησε τόσο μεγάλη επιρροή στον Δάντη και το *Dolce stil Nuovo*. Σε τέτοιο σημείο που ο ίδιος ο νεαρός Δάντης συνέθεσε ένα ποίημα σ’ αυτή την μανιέρα σε τοσκανέζικη διάλεκτο, τιτλοφορούμενο *Il Fiore* (*Το Λουλούδι*). Ωστόσο, στο σχολείο σπάνια μελετάται το *Roman de la Rose*, και ποτέ το *Il Fiore*: οι δάσκαλοι προσέχουν να μην πουν στους μαθητές τι είναι, πράγματι, το ρόδο, λαμβάνοντας υπόψη πόσο ξεκάθαρο είναι στο ίδιο το *Roman*.

ΤΟ ΡΟΔΟ

Το ρόδο δεν είναι τίποτα άλλο από το φύλο της γυναίκας, που αποκαλείται, ανάμεσα σε πλήθος συνωνύμων, επίσης, το «μικρό κόσμημα», η «πολεμίστρα», τα «ιερά λείψανα» που οφείλουμε να λατρεύουμε και να τιμούμε, ο «κηροπίνακας» πάνω στον οποίο αποτυπώνουμε το σημάδι μας, «παρθένα γη γόνιμη και χλοερή», το «αμόνι» για το αρσενικό «σφυρί», κ.τ.λ. Το μουνί περιγράφεται κεκαλυμμένο από μία «κουρτίνα» (το ηβικό τρίχωμα) που αποκρύπτει τα «λείψανα», τοποθετημένα ανάμεσα σε «δύο όμορφα μαξιλάρια» (οι μηροί) όπου ο «προσκυνητής» επιθυμεί να «καταλύσει», να «θέσει» ή να «εισαγάγει» το «κεντρί του, ταχύ και ισχυρό» από όπου ένα «δισάκι, όμορφα καμωμένο από εύπλαστο και απαλό δέρμα, δίχως ραφή» κρέμεται και «δεν είναι άδειο». Και, αφού ο προσκυνητής επιδιώξει να βάλει το «κεντρί» του μέσα στη «σχισμή» «θα βρει στην περίμετρο ένα εμπόδιο» (ο υμένος). Για να υπερβεί ένα τέτοιο εμπόδιο, «χρειάστηκε να διενεργήσει έφοδο εναντίον του», αφού, προηγουμένως είχε «τραντάξει γερά το μπουμπούκι» (η κλειτορίδα) «τινάσσοντας ένα προς ένα τα πέταλα» (τα μικρά χείλη), και έπειτα σκόρπισε «μια χούφτα σπόρους» (το σπέρμα), επειδή «ήθελε να εξερευνήσει ως τα τρίσβαθα του μικρού μπουμπουκιού, όπως ενδείκνυται, κατά τη γνώμη μου, σε τέτοιες περιπτώσεις».

Ο ίδιος ο Δάντης, στο ποίημα³ που αφιερώνει στο μουνάκι (αποτελούμενο από 232 σονέτα, με συνολικά 3.248 ενδεκασύλλαβους στίχους) γράφει ελευθεριάζοντας, σε γλώσσα κωμική και πρόστυχη, τολμηρή και κτηνώδη, σατυρική, ειρωνική και αυτοπαρωδούμενη, γεμάτη με τοσκανέζικες αμφισημίες, σεξουαλικά υπονοούμενα και αισχρότητες. Δίνει, επίσης, μια λεπτομερή περιγραφή του μουνιού το οποίο αποκαλεί, μεταξύ άλλων, «πολεμίστρα»⁴ (γιατί από εκεί εν προκειμένω περνάει το «βέλος»): η οποία επίσης είναι τοποθετημένη στην κορυφή «ανάμεσα σε δύο κολώνες» (οι μηροί), και όπου βλέπουμε την «λαμπερή» αντανάκλαση «περίφημου ασημιού» (της κλειτορίδας), που «ήταν υπερβολικά καλοκομμένη και ωραία διατεταγμένη. Στον πυθμένα, υπήρχε ένα ιερό / με ένα φύλλο καλυμμένο, με τέτοιο τρόπο / που το ιερό σημείο δεν φαινόταν». Και ο Δάντης, κατά την ελεύθερη απόδοση του έργου του Jean de Meung, φθάνει στο ίδιο συμπέρασμα με τον «προσκυνητή», που,

«δεν πιστεύει σε κανένα άλλο θεό εκτός από αυτήν»

και οπλισμένος με το «ραβδί» του πέφτει γονυπετής «να λατρέψει τα ιερά λείψανα» από αυτό το «ευλογημένο σώμα». Κατόπιν, σηκώνει «το κάλυμμα» και επιχειρεί «να απιθώσει όλο το ραβδί [του] μέσα από αυτή τη θύρα». Ωστόσο, αρχικά δεν τα καταφέρνει, καθώς, «η είσοδος ήταν τόσο στενή» που η πρώτη επίθεση κατέληξε στο κενό (Σονέτο CCXXXIX). Αρκετές φορές επιχειρεί να *ficcare* (δεισδύσει, μπει)· το δισάκι του ραβδιού σφυ-ροκοπούσε χαμηλά το «ιερό», και μόνο αφότου έδωσε ένα γερό «σπρώξιμο», καταφέρνει να διακορεύσει τον ανθό: κατόπιν «ξετίναξε όλα τα πέταλα του λουλουδιού» και, αφού το είχε «οργώσει», έσπειρε «το σπόρο που είχε φέρει. «Αναμιγνύεται» με τους σπόρους του τιναγμένου λουλουδιού, με τέτοιο τρόπο που έπειτα «εκεί φυτρώνει εξαίσια χλόη» (Σονέτο CCXXX).

Τι είναι αυτό που βρίσκει, ο Δάντης, στο τέλος του Παραδείσου, στο άσμα XXXI⁵; Βρίσκει, όπως ήταν αναμενόμενο, ένα ρόδο, αυτή τη φορά άσπιλο,

«εκεί που η αγάπη μας αιώνια κατοικεί»

Κατόπιν τούτου θα έπρεπε να ειπωθεί ότι η αμαρτία του έρωτα, που ο Δάντης αποκαλεί «λαγνεία», είναι η μοναδική αμαρτία που βρίσκουμε, είτε στην Κόλαση, είτε στο Καθαρτήριο, είτε στον Παράδεισο.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Η τύχη του *Roman de la Rose*, στην ποίηση, ήταν σύγχρονη της Σικελικής Σχολής με τον Cielo d’Alcamo (1250 - cf. το σονέτο τιτλοφορούνταν “*Rosa fresca e aulentissima...*”)⁶ και συνέχισε, ανάμεσα σε πολλούς άλλους με τον Rosnard (“*Mignonne, allons voir si la rose...*”), τον Πιέτρο Αρετίνο στο τέλος της Αναγέννησης, και ακόμα αργότερα με τον Ενετό Giorgio Baffo -στον οποίο ο Apollinaire, θεωρώντας τον «τον σπουδαιότερο λιμπερτίνο ποιητή όλων των εποχών», αναγνώρισε την «υψηλή αισχρότητά»-, μέχρι τον Marchel Duchamp που υπέγραφε τα έργα του Rose Sélavy (= Eros c’est la vie). Πρέπει να αποτιμήσουμε προσεκτικά, και να εκτιμήσουμε όπως το αξίζει, την απόσταση που χωρίζει τον Δάντη και τον Jean de Meung από τη συγκαρινή υποκρισία, αυτή την υποκρισία που έχει ήδη καταγγεληθεί, μεταξύ άλλων, από τον Gauguin στο τελευταίο του, υπέροχο βιβλίο *Avant et Après* [Πριν και Μετά], γραμμένο έξι μήνες πριν το θάνατό του, το 1903:

«Με μια γυναίκα που φτάνει σε οργασμό, εγώ φτάνω διπλά.
Ο ΛΟΓΟΚΡΙΤΗΣ: Πορνογράφε!
Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Υποκριτογράφε!
Τι στο διάολο ! Είμαστε πετεινοί ή καπόνια,
και θα πρέπει να φθάσουμε στο σημείο να αναπαραγόμαστε τεχνητά.
Χριστέ κι Απόστολε.»

Ασφαλώς κα φτάσαμε εκεί, με αυτό που σήμερα αποκαλείται «υποβοηθούμενη αναπαραγωγή». Και, αυτήν τη χρονιά το 2004, οι Ιάπωνες πέτυχαν έναν άθλο που δεν θα παραλείψει να διεγείρει την άγονη ψυχρότητα στα κεφάλια των φεμινιστριών: αναπαρήγαγαν αρουραίους με παρθενογένεση. Επιπροσθέτως, επινοήσαμε μια νέα «τεχνοεπιστήμη», την εκτογένεση, που πέτυχε τον ευγενή σκοπό της αναπαραγωγής *in vitro* δίχως σε-ξουαλικότητα, δηλαδή δίχως ευχαρίστηση. Το οποίο φυ-σικά παρουσιάζεται ως χειραφέτηση της γυναίκας. Η ευχαρίστηση, όπως όλα όσα είναι ελεύθερα, αυθόρμητα, ουσιώδη, φυσικά, και επομένως δεν εξυπηρετούν την παραγωγή κέρδους, τρομάζει. Ένας κόσμος που προτιμά την ασφάλεια της δουλείας από τους κινδύνους της ελευθερίας, υποχρεούται επίσης να καταργήσει τον κίνδυνο που συνιστά η ελεύθερη απόλαυση, ώστε να πουλήσει χίλια υποκατάστατα.

Η ΕΦΕΥΡΕΣΗ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

Παλαιότερα, ήταν οι μεγάλοι ποιητές που εφεύρισκαν τις γλώσσες: Όμηρος, Λουκρήτιος, Βιργίλιος, Δάντης, Σαίξπηρ, Θερβάντες, Πούσκιν, κ.λπ. Αυτή είναι η πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας που μια εποχή ανέθεσε αυτό το έργο στους λογοκριτές και τους χειραγωγούς. Τα πιο εντυπωσιακά προϊόντα της ελεύθερης φαντασίας και της εφευρετικότητας της εποχής μας δεν εδράζονται πλέον στην ποίηση, αλλά στους φαντασιόπληκτους προϋπολογισμούς των χρηματιστηριακών εταιρειών. Στην οργουελιανή νεογλώσσα που μας επιβάλλουν να ακούμε, και θα ήθελαν επίσης να μας κάνουν να μιλάμε, αποκαλούν «σεξουαλικά εργαζόμενες» τις πουτάνες, τον πόλεμο «ειρηνευτική αποστολή», οι στρατιώτες είναι «επαγγελματίες» που κάνουν «μια δουλειά», οι βομβαρδισμοί είναι πάντα «ανθρωπιστικοί» ή, τουλάχιστον, «χειρουργικοί» και σε κάθε περίπτωση «έξυπνοι», τα βασανιστήρια είναι «εποικοδομητικός διάλογος», και ούτω καθ’ εξής.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟ ΜΕ ΤΟ ΜΟΥΝΑΚΙ

Και το μουνί; Δεν γίνεται έτσι απλά να το κατονομάσουμε, παρότι βρίσκεται στο μυαλό όλων, γιατί πρέπει να είμαστε *politically correct*. Ως εκ τούτου βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα από τα πιο ενδιαφέροντα και σκανδαλώδη παράδοξα, αναφορικά με ό,τι ο Charles Fourier αποκαλούσε ειρωνικά «οι Πολιτισμένοι», εννοώντας τους εκκοινωνισμένους ανθρώπους: η λέξη που σε όλο τον κόσμο έχει μακράν τα περισσότερα συνώνυμα σε όλες τις γλώσσες, είναι η πλέον ακατονόμαστη και η πλέον απύουσα από όλα τα λεξικά. Ορίστε ένα επιπρόσθετο ενδιαφέρον για κάτι που το είχε εντούτοις προκαλέσει επιτυχώς. Εμείς θα παραμείνουμε πιστοί σ’ ό,τι έχουμε υποσχεθεί στον τίτλο και, εφόσον μιλήσαμε συνοπτικά για το μουνάκι χθες, θα ασχοληθούμε με το μουνάκι σήμερα. Θα προσπαθήσουμε να φέρουμε, αυτό που βρίσκεται σε όλων τα κεφάλια, στα στόματα όλων, και αυτό που υπήρξε απωθημένο μέσα στη γλώσσα, στις γλώσσες όλων. Όπως αποφαίνεται μια αρχαία εβραϊκή παροιμία, «δεν υπάρχουν βρώμικα στόματα: υπάρχουν μόνο βρώμικα αυτιά».

“*Non pudeat dicere quod non pudeat sentire*”, είπε ο Montaigne: «Ας μην ντρεπόμαστε να πούμε αυτά που δεν ντρεπόμαστε να σκεφτούμε... Επέβαλα στον εαυτό μου, να τολμάω να λέω ότιδήποτε τολμάω να κάνω, και με δυσαρεστεί να μην είναι οι σκέψεις μου δημοσιεύσιμες: Η χειρότερη από τις πράξεις και τα παθήματα μου δεν μου φαίνεται τόσο άσχημη όσο βρίσκω άσχημο και δειλό να μην τολμώ να τις ομολογήσω.... Ας δώσει ο Θεός ώστε η υπέρβαση του επιτρεπτού από πλευράς μου να προσελκύσει τους συνανθρώπους μας ως την ελευθερία... η ανάλωση της αμετροέπειας μου να τους προσελκύσει στο κέντρο της λογικής».

Για το μουνάκι, ασφαλώς δεν είναι το τελευταίο από τα αναρίθμητα προτερήματά του να αποκαλύπτει, αμέσως μόλις, όπως το βάμμα του ηλιοτρόπιου, κάποιος προφέρει το όνομά του, τον υποκριτή: «Προφέρουμε ευθαρσώς» λέει ξανά ο Montaigne, *Essais*. III 5, «σκοτώνω, κλέβω, προδίδω, και εκείνο (τη σεξουαλική πράξη) δεν τολμάμε (να το προφέρουμε) ούτε ανάμεσα από τα δόντια, ή το κάνουμε χαμηλόφωνα».

Ο γλωσσικός ακρωτηριασμός, που οι χριστιανοί, προτεστάντες καθολικοί και ορθόδοξοι, επιβάλλουν στο μουνάκι, δεν είναι καλύτερος από τον φυσικό ακρωτηριασμό που επιβάλλεται στις γυναίκες από τους μουσουλμάνους. Και στις δύο περιπτώσεις πρόκειται για ακρωτηριασμό.

Οι Αμερικανοί και οι Άγγλοι, από πλευράς τους, εξαιτίας του πουριτανισμού τους, υποφέρουν από μια σοβαρή διανοητική και συναισθηματική περιτομή· έχουν επί μακρόν λογοκρίνει και απαγορεύει μερικούς από τους μεγαλύτερους συγγραφείς που παρήγαγε ο 20^{ος} αιώνας: τους J. Joyce, D.H. Lawrence και Henry Miller, ακριβώς επειδή στον αραχνοϊστό τους φυλακίζουν και δηλητηριάζουν την υποβαθμισμένη σεξουαλικότητα εκείνων που κυβερνούν. Ξεχνάμε ήδη ότι ο Baudelaire είχε αρνηθεί «να ανακατώνει το μελάνι με την ηθική». Ξεχνάμε επίσης ότι ο Wilhelm Reich, ο διάσημος συγγραφέας των, *Η σεξουαλική επα- νάσταση*, και, *Η λειτουργία του οργανισμού*, είχε καταφύγει στις Η.Π.Α. προκειμένου να δραπετεύσει από τους ναζί· οι Αμερικάνοι τον άφησαν να πεθάνει, στα 1957, στη φυλακή του Lewisburg εξαιτίας των ιδεών του. Ο Reich είχε πει, μεταξύ άλλων, ότι οι άνθρωποι και οι κυβερνήτες είναι άρρωστοι. Οι άρρωστοι πήραν την εκδίκησή τους εφόσον τους είχε εκθέσει, επιβεβαιώνοντας την ακρίβεια της διά- γνωσης. Ιδού, ποια είναι η ελευθερία! Ας το θυμόμαστε!

Ο ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΣ ΥΠΟΣΙΤΙΣΜΟΣ

Ο σεξουαλικός υποσιτισμός, από τον οποίο υποφέρουν οι άνθρωποι των πλουσιότερων χωρών τώρα πια μετατρέπεται σε πραγματική πείνα και πανωλεθρία, πα- ρόμοια με την πανωλεθρία που η πείνα καθαυτή προκαλεί στον Τρίτο Κόσμο: ούτως ώστε, σ’ αυτό τον τομέα, οι λιμοκτονούντες, είναι διατεθειμένοι σήμερα να τραφούν με ο,τιδήποτε, ανεξαρτήτως πόσο φτωχικό, εγκληματικό, αλλοιωμένο και αηδιαστικό ή δύσπεπτο μπορεί αυτό να είναι.

«Ενδεχομένως να υπήρξα ηλίθιος», έγραψε ο D.H. Lawrence στο *Αναφορικά με τον Εραστή της Λαίδης Τσάτερλυ*’, «επιμένοντας, όπως και έκανα, στη σπου- δαιότητα του σεξ, διότι η σύγχρονη σεξουαλικότητα είναι ακριβώς το αντίθετο από αυτήν που εννοώ και που επιθυμώ». Θα επιτρέψω, επίσης, και σε μένα να επιμείνω σε αυτό το σημείο.

Ο Lawrence αφηγείται ότι όταν είχε τυπώσει για πρώτη φορά το *Lady Chatterley’s Lover*, στη Βενετία, αν και στα αγγλικά, είχε προειδοποιήσει, σχετικά με το περιεχόμενο του βιβλίου, το φλωρεντίνο τυπογράφο, «ένα μικροκαμωμένο άνδρα με λευκό μουστάκι που είχε μόλις ξαναπαντρευτεί».

«Αυτό το κείμενο», είπε ο Lawrence, «περιέχει αυτές κι αυτές τις λέξεις, βλέπετε, και περιγράφει αυτά κι αυτά τα πράματα. Να μην το τυπώσετε αν θέλετε να αποφύγετε τους μπελάδες». «Περί τίνος πρόκειται;» ρώτησε ο τυπογράφος. «Και λοιπόν!» απάντησε μόλις ενημερώθηκε, με την λακωνική αδιαφορία ενός Φλω- ρεντίνου, «το κάνουμε αυτό κάθε μέρα». Πράγματι, η περιοχή της Τοσκάνης, πατρίδα του Βοκκάκιου και του Πιέτρο Αρετίνου, ανάμεσα σε πολλούς άλλους, έλκεται περισσότερο από τον Επικουρισμό από ότι από τον Πουριτανισμό. Αν φτιάχναμε ένα ερωτικό λεξικό της Τοσκανικής γλώσσας, αναγκαστικά θα συμπεριελάμβανε σχεδόν όλες τις τοσκανικές λέξεις αδιακρίτως, γιατί σχεδόν κάθε λέξη έχει μια ερωτική αμφισημία. Δίχως αυτή την ερωτική ευαισθησία, στην Τοσκάνη, δεν θα είχε υπάρξει τέχνη, ούτε ακόμη η Αναγέννηση, που οι καημένοι πουριτανοί αγγλοσάξονες περιμένουν στην ουρά για τη δουν στο Uffici, χωρίς ποτέ να μπορούν να δουν αυτό που κοιτούν, πάντοτε εξαιτίας της περίπτωσης των συναισθημάτων και των ενστίκτων τους.

ΟΙ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ

Σε ένα άλλο του βιβλίο⁸, γραμμένο μόλις λίγους μήνες προτού πεθάνει, ο Lawrence δια- πραγμα- τεύεται το ακόλουθο επιχείρημα: «Η σύμβαση απαιτεί, για παράδειγμα, να θαυμάζουμε τον Μποττιτσέλλι ή τον Τζιορτζόνε, και οι ταξιδιωτικοί οδηγοί Baedeker μοιράζουν αστέρια στους πίνακές τους, και τους θαυμάζουμε. Όμως όλα είναι μια απάτη [...]. Ένα νεκρό διαισθητικά σώμα στέκεται εκεί και ατενίζει το πτώμα της ομορφιάς [...]. Οι σύγχρονοι άνθρωποι, και ιδιαιτέρως οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί, είναι ανίκανοι να αισθανθούν οτιδήποτε αν αυτό θα έπρεπε να το συλλάβουν με τη φαντασία τους... στέκονται μπροστά από μια

Αφροδίτη του Μποττιτσέλλι [...]. Προσηλώνονται τόσο επίμονα, επιθυμούν τόσο πολύ να δουν. Και η όρασή τους είναι άψογη. Ωστόσο, όλο κι όλο που μπορούν να δουν είναι ένα είδος γυμνής γυναίκας σε ένα είδος κοχυλιού πάνω σε ένα είδος όμορφου πρασινωπού νερού. Αν είναι κουλτουριάρηδες ενδεχομένως να κερδίσουν λίγη ανομολόγητη συγκίνηση αισθη- τικής διέγερσης. Αλλά η αληθινή συνειδητοποίηση μέσω της φαντασίας, που είναι σε τόσο μεγάλο βαθμό φυσική, τους έχει αποστερηθεί. Δεν έχουν με τι⁹, όπως απάντησαν οι άγγελοι στον Γάλλο, στην ερώτηση αν κάνουν έρωτα στον παράδεισο. Αχ!, οι αξιαγάπητοι κουλτου- ριάδηδες που ατενίζουν τους πίνακες με ένα είδος έκστασης δοκιμάζοντας την εμπειρία μιας ορθής ψυχικής αίσθησης. Τα φτωχά κουλτουριάρικα σώματα στέκουν εκεί σα νεκρά σα σκου- πιδοτενεκέδες, και δεν μπορούν πλέον να αισθανθούν πάνω τους την επιρροή ολόκληρης της εικόνας, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη αληθινή επιρροή. Δεν έχουν με τι.»

Είναι πάντοτε στο *Αναφορικά με τον Εραστή της Λαίδης Τσάτερλυ*, που ο Lawrence γράφει: «Τα υψηλότερα συν- αισθήματά μας είναι νεκρά. Έχουμε καταντήσει να τα υποκρινόμαστε... Λέγοντας "υψηλότερα" συναισθήματα εννοώ τον έρωτα σε όλες τις διαφορετικές μορφές του[...] Σε αντάλλαγμα, έχουμε κατακλυσθεί από θορυβώδεις και αισθηματικές απομιμή- σεις[...]. Το μειονέκτημα των υποκρινόμενων συναισθημάτων είναι ότι δεν ικανοποι- ούν κανέναν, δεν κάνουν κανέναν ευτυχισμένο, ούτε φέρνουν γαλήνη σε κανέναν. Καθένας είναι αδιάλειπτα κυριευμένος από την έμμονη επιθυμία να δραπετεύσει από την κάλπικη συγκίνη- ση που κουβαλά μέσα του... Και όπου δεν υφίσταται τίποτα άλλο παρά ψευδής συγκίνηση, καμιά αληθινή σεξουαλικότητα δεν θα μπορούσε να υ- πάρξει. Ακριβώς επειδή η σεξουαλι- κότητα είναι το μόνο πράγμα που δεν γίνεται να πλαστοποιηθεί».

Η ΑΓΟΡΑ ΕΛΛΕΙΨΗΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗΣ

Στον κοινωνικό έλεγχο της σεξουαλικότητας, υπάρχει μια λογική εντελώς ρασιοναλιστική: Αρχικά, επειδή η σεξουαλικότητα είναι βασικός δίαυλος της επικοινωνίας, και ως εκ τού- του, πρέπει να υπόκειται σε έλεγχο ακρι- βώς όπως και οι υπόλοιποι· κατόπιν, επειδή η κατα- στο- λή της σεξουαλικότητας, και η έλλειψη ικανοποίησης που επιφέρει, είναι μία εξαιρετική μηχανή παραγωγής και κατανάλωσης.

Η αγορά της έλλειψης ικανοποίησης εν γένει, αντι- προσωπεύει, από μόνη της, ένα πολύ σημαντικό τμήμα της παγκόσμιας αγοράς. Ο Αμερικανός οικονομολόγος Paul Zane Pilzer υπολογίζει ότι η βιομηχανία που ανταποκρίνεται σ’ αυτή τη ζήτηση είναι επί του παρόντος η τρίτη κατά σειρά, έπειτα από αυτή της αυ- τοκινητοβιομηχανίας και εκείνης της πληροφορικής τε- χνολογίας: μόνο στις Η.Π.Α. ο τομέας αυτός προσκομίζει χιλιάδες δισεκατομμύρια ετησί- ως. Η πορνογραφία, άλλοτε απαγορευμένη, τώρα πια δεν είναι. Γιατί; Διότι, για τη σύγχρονη ηθική, ανήθικος είναι μόνον αυτός που δεν παράγει κέρδος, για παράδειγμα μια σεξουαλικό- τητα ελεύθερη και ανυπόκριτη.

Αυτή δεν είναι η περίπτωση της πορνογραφικής βιομηχανίας, που ανανεώνει τη ζήτηση της αγοράς ανα- νεώνοντας τις ίδιες τις αιτίες της έλλειψης ικανοποίησης. Επομένως η καταστο- λή της σεξουαλικότητας είναι ανα- γκαία, επειδή αυτή η ίδια είναι που παράγει την έλλει- ψη ικανοποίησης, στην οποία η αγορά ανταποκρίνεται προσφέροντας φτηνιάρικα εμπορεύ- ματα-εικόνες, με ένα διόλου ευκαταφρόνητο κέρδος. Η φαντασία των σύγχρονών μας, που εξαντλείται επειδή δεν εξασκείται πια στο πεδίο ενός ερωτισμού που βιώνotan πραγματικά σε πρώτο πρόσωπο, απαιτεί από την πορνογραφία να γίνεται ολοένα και πιο αποκρουστική προκειμένου να ξυπνήσουν και να διεγερθούν οι αποκοιμισμένες αισθήσεις τους. Ακόμα και η πιο ελεύθερη και ανέξοδη απ’ όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες, η μαλακία, δεν ξεφεύγει πια από τους νόμους της αγοράς. Αντιλαμβάνεστε; Σήμερα κάποιος πληρώνει ακόμα και για να μαλακιστεί! Και ακόμα και σ’ ένα τέτοιο τομέα, αυτόν της απόλαυσης, η παθητικότητα του καταναλωτή αναλαμβάνει τη δραστηριότητα του παραγωγού. Μέσα στις συνθήκες που ο άνθρωπος έχει διαμορφώσει, η υποβάθμιση του ερωτισμού, είναι απολύτως απαραίτητη ώστε να προωθηθεί ένα υποκατάστατο βιομηχανικά παραγόμενο και εμπορικά ελκυστικό.

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΤΗΣ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ

Από την άλλη πλευρά, ακόμα κι αν η παραγωγικότητα που απαιτούμε από τους πάντες προξενεί ένα στρες καθημερινά ανανεούμενο, στρες το οποίο είναι το πλέον ισχυρό αντι-αφροδισιακό που μας είναι γνωστό, όλοι οι άνθρωποι που είναι ανίκανοι μπορούν να χα- ρούν, διότι εφηύραμε το Viagra, που επιτρέπει την απελευθέρωση σε αυτή την υποβαθμισμέ-

νη σεξουαλικότητα και, την ίδια στιγμή, μια βιομηχανική παραγωγή ιδιαίτεως σημαντική. Η αρνητική ανάπτυξη του πληθυσμού στα πλαίσια των νέων συνθηκών αιχμαλωσίας που έχουν πιαστεί οι άνθρωποι στις ανεπτυγμένες χώρες αποδεικνύει την προοδευτική ατροφία της σεξουαλικής ζωής σ' αυτές τις κοινωνίες. Κάτι τέτοιο επιβεβαιώνει την υπόθεση του Freud, διατυπωμένη το 1929: «η σεξουαλική ζωή του πολιτισμένου ανθρώπου προδικάζεται σε μεγάλο βαθμό· δίνει ενίοτε την εντύπωση ότι λειτουργεί παλινδρομικά όπως συμβαίνει σε ορισμένα όργανά μας όπως τα δόντια και τα μαλλιά»¹⁰.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΘΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΠΑΡΕΝΟΧΛΗΣΗ

Οι Αμερικανοί γελοιωδώς τρομοκρατούνται από την σεξουαλική παρενόχληση. Θα ήταν ευχαρίστηση μας να τους σαρκάσουμε, και να προσπεράσουμε χωρίς οίκτο, αν δεν επιδίωκαν διαρκώς να εξαγάγουν αναισχυντα τις ηλιθοδέστερες ιδιοτροπίες τους, τέτοιες όπως το *politically correct*, κ.τ.λ., και να τις επιβάλλουν σε ολόκληρο τον κόσμο, του οποίου προεικονίζουν δυστυχώς το μέλλον.

Θυμάμαι ότι, πριν από ένα χρόνο, μια Αμερικανίδα διπλωμάτης ήταν προσκεκλημένη σ' ένα χωριό της Τοσκάνης από τον δήμαρχο και όλο το δημοτικό συμ-βούλιο. Έπειτα από τις συνήθεις φιλοφρονήσεις για την ομορφιά του τοπίου της περιοχής του Chianti, επέτρεψε στον εαυτό της να επικρίνει τους Τοσκανούς επειδή, όντας όλοι τους κυνηγοί, πυροβολούν αυτά τα όμορφα μικρά πουλιά που της προκαλούν τόση ευχαρίστηση. «Η Κυρία Πρόξενος έχει δίκιο, -είπε ο δήμαρχος-: Εμείς οι Τοσκανοί είμαστε τρομεροί κυνηγοί. Κάνουμε στα μικρά πουλιά, που τόσο πολύ αγαπάτε, ακριβώς ότι οι Αμερικανοί έκαναν στους Ινδιάνους». Η προξένισσα ένιωσε συντετριμμένη από το χοντροκομμένο πείραγμα της ομήγυρης σχετικά με την υπέρσπιση των πουλιών, λέξη η οποία, στα ιταλικά περιγράφει επίσης το ανδρικό φύλο.

Αυτοί οι Αμερικανοί έχουν μάθει σε ολόκληρο τον κόσμο ότι μπορούμε να έχουμε τα πάντα, ωστόσο πρέπει για τα πάντα να πληρώσουμε. Εάν την πέσει κανείς, αυθόρμητα, σε ένα κορίτσι στο δρόμο, όπως κάποτε, θεωρείται σαν τον κλέφτη που θέλει να το αποκτήσει χωρίς να πληρώσει: μπορεί να τον κατηγορήσει για σεξουαλική παρενόχληση. Ωστόσο, ουδεμία αντίρρηση εφόσον δώσουμε και πάρουμε τα πάντα με μίσθωση, με ενοικίαση, μέχρι και το ίδιο μας το κορμί. Στο τέλος των λογαριασμών, τι είναι επιτέλους αυτή η περίφημη σεξουαλική παρενόχληση; Είναι η απίστευτη αξίωση, να έχει κανείς δωρεάν, αυτό για το οποίο οφείλει να πληρώσει. Ορίστε ο λόγος που τιμωρούμαστε. Στην Αμερική, οι συζευγμένες φεμινίστριες ήθελαν, εδώ και μερικά χρόνια, να κάνουν τους συζύγους να πληρώνουν για κάθε συνουσία, επιβεβαιώνοντας, ακόμα κι έτσι, το παλιό αναρχικό απόφθεγμα, σύμφωνα με το οποίο «ο γάμος είναι πορνεία». Αν ήταν μόνο ο γάμος!

ΟΙ ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ο μεγάλος Μιλανέζος ποιητής Carlo Porta αφιέρωσε, στις απαρχές του XIX αιώνα, ένα ποίημα στις γυναίκες του Μιλάνου, που έστειλαν μια διαμαρτυρία στον στρατάρχη Bellegarde εναντίον ενός διατάγματος που απαγόρευε στους άνδρες να θωπεύουν τον κώλο και τα στήθη τους: είναι οι γυναίκες, και όχι οι άνδρες, που διαμαρτυρήθηκαν, υπερασπιζόμενες το δικαίωμά τους και την ευχαρίστησή τους να θωπεύονται από τους άνδρες. Αξιωνοντας το δικαίωμα να υπερασπίζονται αυτές οι ίδιες τους εαυτούς τους, αυτές οι γυναίκες, έδειξαν το χαρακτήρα τους. Μάλλον το αντίθετο από ότι ανάμεσα στις φεμινίστριες, είτε είναι αμερικανίδες είτε όχι, η επιχείρηση των οποίων έχει ένα «χαρακτήρα κατ' ουσίαν αστυνομικό» όπως ευθέως είχε καταγγείλει η Annie Le Brun το 1977. «Πως μπορούμε πράγματι να παραδεχθούμε ότι οι ιδέες, οι λέξεις κάνουν έρωτα, όταν οι υπάρξεις [...] δεν σκέφτονται τίποτα παρά μόνο πως να κάνουν πόλεμο; Θα μπορούσε ποτέ κανείς να διανοηθεί σε τι άθλιο έλεγχο θα υποβάλλονταν οι λέξεις, οι μορφές, οι χειρονομίες, προτού αποκτήσουν την ιθαγένειά τους στο άντρο της ευαισθησίας της αποκαλούμενης γυναικειάς;»¹¹.

Μια νεαρή φίλη της Jeanne Gaussin θα τη ρωτήσει μια μέρα: «Κυρία γιατί οι άνδρες θέλουν πάντα κάτι από εμάς τις γυναίκες, και είναι πάντα το ίδιο;» «Ακούστε, δεσποινίς, είπε διακόπτοντας την: σε εμάς κοστίζει ελάχιστα, και σε αυτούς προσφέρει τόση ευχαρίστηση...»¹². Άλλες γυναίκες, άλλες εποχές.

Πολύ πιο πρόσφατα, μετά την πτώση του κομμουνισμού, κατέφθασαν στην Πράγα Αμερικανίδες φεμινίστριες. Οργάνωσαν μια μεγάλη συνάντηση με τις Τσέχες στην μεγάλη πλατεία της Παλαιάς Πόλης. Οι φεμινίστριες υποκίνησαν τις τσέχες να διεξάγουν πόλεμο στους

άντρες. Αυτές αποφάσισαν και έκαναν την ακόλουθη δήλωση: «δε θα κάνουμε αποδεκτή την πρόταση των Αμερικανίδων, για ένα πολύ απλό λόγο: μας αρέσει πολύ το κοκοράκι». Ζήτη η ειλικρίνεια!

Αυτές οι φεμινίστριες αγνοούν, μεταξύ άλλων, ότι είναι μόνο το υποπροϊόν της οικονομίας: μετά τους μεγάλους εργατικούς αγώνες της δεκαετίας του '60, είναι χάρη στην προλεταριοποίηση των γυναικών που διπλασίασε την αγορά εργασίας και τον ανταγωνισμό μεταξύ των εργαζομένων, μειώνοντας τους πραγματικούς μισθούς. Χάρη στη φεμινιστική ιδεολογία αυτή η προλεταριο-ποίηση παρουσιάστηκε ως απελευθέρωση των γυναικών.

Η ανθρωπότητα δεν θα υπήρχε, καθώς και οι Αμερικανοί, χωρίς την σεξουαλική παρενόχληση της Εύας προς τον Αδάμ, όταν του πρόσφερε τον απαγορευμένο καρπό της.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΑΡΕΝΟΧΛΗΣΗ

Αυτοί οι Αμερικανοί, οι τόσο λίγο ανεκτικοί σε σημείο που ανύψωσαν τη μηδενική ανοχή σε υπέρτατη πολιτική αρετή· οι ίδιοι που εξαγάγουν παντού τις πιο ανυπόφορες κακίες τους, υφίστανται, και επιβάλλουν στον κόσμο, την απεχθέστερη και επαχθέστερη οικονομική παρενόχληση. Αυτή η οικονομική παρενόχληση είναι η πύλη της εισόδου στην επώδυνη πόλη της γενικευμένης εκπόρνευσης, όπου δεν υπάρχει χώρος παρά μόνο για όποιον πουλιέται και όποιον αγοράζεται· αυτή η πόλη όπου μόνο η αισχύρτητα νιώθει σαν το σπίτι της· αυτή η πόλη όπου η υποκρισία είναι το ένδυμα της αυστηρότητας· αυτή η πόλη όπου η επιβολή μιας ξέφρενης παραγωγικότητας μετασχηματίζει την εργασία σε εργασία καταναγκαστική το αποτέλεσμα της οποίας είναι ανίκανοι άνδρες και γυναίκες φεμινίστριες. Θα μπορούσαμε να πούμε, εν γένει, ότι πρόκειται για μια κοινωνία ανάπηρων, και ανίκανων που θέλουν να κυριαρχήσουν στον κόσμο και να τον φτιάξουν καθ' ομοίωσή τους. Η βαρβαρότητα είναι ακλόνητα εγκατεστημένη στο σύνολο των κοινωνικών σχέσεων και στις μορφές εξεικονισμού τους.

Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Ο σκοπός του είδους, όπως απεικονίζεται περίφημα από τον Schopenhauer *στη Μεταφυσική του Έρωτα*, είναι να αναπαράγεται: είναι οι μέλλουσες γενεές που καλούν τις παρούσες στην εκτέλεση του καθήκοντος, με τη συνεπικουρία του σεξουαλικού ενστίκτου. Ο έρωτας, στην πραγματικότητα, «τόσο αιθέριος όσο μπορεί να δείχνει, είναι ριζωμένος αποκλειστικά στο σεξουαλικό ένστικτο, η καλύτερα, δεν είναι τίποτα άλλο από το πιο καθορισμένο, πιο εξειδικευμένο, αρτιότερα χαρακτηρισμένο, με τη στενή έννοια του όρου, σεξουαλικό ένστικτο». Απολογούμενος που δεν είναι σε θέση να χρησιμοποιήσει τον «ορθό όρο» σε ένα βιβλίο φιλοσοφίας, ο Schopenhauer προσκαλεί τον αναγνώστη να «μεταφράσει στη γλώσσα του Αριστοφάνη» το ακόλουθο απόφθεγμα: «Κάθε Jeannot (καυλί/πούτσα) αναζητά τη Jeannette (μουνί) του». Για τον άνδρα, το μουνάκι, που είναι το θέμα αυτού του κειμένου, είναι ο θρόνος της αγάπης. Εκεί βρίσκεται η κινητήριος δύναμη των πάντων, το πρωταρχικό και το έσχατο παράδειγμα όπου ο καθένας βρίσκει την έμπνευσή του, και μπορεί για μια στιγμή να γίνει καλλιτέχνης. Όλος ο κόσμος θέλει να κάνει τη δική του εγκατάσταση. Αυτό το μουνάκι, μοναδικό σ' όλο τον κόσμο, παρέχει μια ευκαιρία σε άπαντες να είναι έστω για λίγο, ζωγράφοι, γλύπτες, αρχιτέκτονες, μουσικοί, ποιητές - δημιουργοί εν τέλει, έστω κι αν είναι μόνο μια φορά την εβδομάδα.

Η ΑΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ

Αποκαλούμε «προλετάριους» τους φτωχούς, εφ- όσον κανείς δεν έχει ακόμα τολμήσει να τους απομακρύνει από τους απογόνους τους, καθοριστικό και μοναδικό αγαθό στην κατοχή τους. Σήμερα που η οικονομία της καταναγκαστικής εργασίας τους αφαίρε- σε τις ίδιες τις συνθήκες της βιολογικής αναπαραγωγής τους (το να κάνεις παιδιά κοστίζει ακριβά), δεν είναι τίποτα παραπάνω από «φτωχοί». Στις λεγόμενες «α- ναπτυγμένες χώρες», χειραφετούμαστε από το φύλο, στην πραγματικότητα, για να αντιμετωπίσουμε, επίσης, τη σημαντική υπερπαραγωγή από φτωχούς, όρος αναγκαίος για την διατήρηση της κυριαρχίας πάνω στην κοινωνία, καθώς, όπως και όλα τα υπόλοιπα, αυτή η υπερπαραγωγή είναι τεχνητά εξασφαλισμένη. Εισάγουμε τέτοιους σε εκατομμύρια. Διαφορετικά θα τους αναζητήσουμε αλλού, με την «αποκέντρωση» των εταιριών. Σε αυτό το σημείο δεν υπάρχει πλέον ανάγκη να παράγου-

με, δια της σεξουαλικής οδού, τόσα πολλά χέρια όσα προηγουμένως στις αγροτικές κοινωνίες ή στις απαρχές της εκβιομηχάνισης. Μάλλον το αν- τίθετο: αυτοί οι φτωχοί είναι τόσο πολυάριθμοι που το κύριο πρόβλημα εφεξής είναι να τους εξαφανίσουν από το οπτικό πεδίο. Είναι το επαίσχυντο μέρος του κοινωνικού σώματος, που γεννά μεσ’ τον πόνο τον κόσμο μας, και τον καθιστά λειτουργικό κι επίσης γόνιμο και αναπαραγωγικό. Αυτός ο κόσμος που ντρέπεται να είναι ο αιμομικτικός γιος της φτώχειας, και κατηγορεί τη μητέρα του ότι είναι το απόβλητό της.

ΚΕΦΑΛΙΑ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΑ

Χρειάζεται, σήμερα, να βασιλεύσουν επί κεφαλών, capita στα λατινικά (απ' όπου και η λέξη «capital» - σ.τ.μ. κεφάλι και κεφάλαιο αντιστοίχως στην ελληνική), και επί σωμάτων. Αυτοί οι φτωχοί είναι ο πραγματικός πλούτος των πλουσίων: είναι πλούσιοι σε φτωχούς. Οι φτωχοί είναι το βασικό ακαθάριστο εθνικό προϊόν κάθε κράτους, είναι το προϊόν που παράγει και καταναλώνει όλα τα υπόλοιπα, και η εργασία τους είναι το αναντικατάστατο εμπόρευμα που υπεισέρχεται στην παραγωγή όλων των υπόλοιπων εμπορευμάτων.

Μέσα σε αυτά τα μυαλά, μπορούμε να βάλουμε και να κάνουμε ό,τι θέλουμε, αυτό που είναι πιό προσοδοφόρο: υπάρχει πλήθος hacker να εγκαταστήσει τους ιούς. Κοιτάξτε, για παράδειγμα, την κατάρρευση των Δίδυμων Πύργων: στη θέση τους το Κράτος έφτιαξε μεγαλειώδεις εγκαταστάσεις από ψέματα και πλεκτάνες, πολύ πιο επιβλητικές από ότι οι ίδιοι οι Πύργοι.

Και απαιτείται να κυριαρχήσουν επί των σωμάτων. Είναι απολύτως το μόνο πράγμα που δεν γίνεται να υπαρπάξεις από τους φτωχούς χωρίς να τους σκοτώσεις. Μπορεί, ωστόσο να αποικιστεί το σώμα τους. Κατ’ αρχάς, πρέπει να τα ντύσουμε, και να τα κάνουμε να φορούν αμισθί γραπτές διαφημίσεις, για τις οποίες φυσικά έχουν πληρώσει. Εν συνεχεία θα πρέπει να συντηρήσουμε κατάλληλα αυτά τα σώματα, και προπαντός την φτώχή τους «εικόνα»: γυμναστήρια, body building, αθλήματα, μακιγιάζ, λίφτινγκ, γιόγκα, διαλογισμός, εναλλακτικές θεραπείες, πήρσινγκ, τατουάζ, θεάματα, διακοπές, ψυχοθεραπίες, νεοκουζίνα, ταξίδια, κ.τ.λ. - όλα επί πληρωμή, και προ- τόντα διόλου ευκαταφρόνητων υπερκερδών. Το σώμα, που στο παρελθόν δεν κατανάλωνε παρά μόνο τροφή και ρούχα, έγινε, πλέον, σήμερα αντικείμενο σημαντικών χρηματοοικονομικών επενδύσεων. Το σώμα, που συνι- στούσε το κύριο μέσο παραγωγής, μετασχηματίστηκε στον κύριο καταναλωτή. Τα πάγια έξοδα συντήρησης δεν είναι διόλου αμελητέα. Για πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία, βλέπουμε σήμερα υπερήλικες γυναίκες με πρόσωπα κέρινων ομ- οιωμάτων, να τσιτώνουν βίαια το δέρμα, και γηραι- ούς αξιωματούχους με παιδικό δέρμα, δίχως ούτε ένα εκφραστικό σημάδι του περάσματος από τις χαρές και τους πόνους της ζωής. Αυτά τα όμορφα πρόσωπα αλλοτινών καιρών, καταφανώς σημαδεμένα από την περιπέτεια της ζωής, απλώς εξαφανίστηκαν.

ΑΞΙΑ ΧΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΑΞΙΑ

Μία από τις πιο άμεσες αλλαγές που έχουν συμβεί στις πρώην κομμουνιστικές χώρες, έπειτα από την επιδρομή των εμπορευμάτων και της αγοράς σε αυτές τις κοινωνίες, είναι ότι τα κορίτσια που προηγουμένως δεν απέδιδαν στο μουνάκι τους παρά μια αξία χρήσης, κατανόησαν ότι μπορεί να έχει επίσης ανταλλακτική αξία. Με κύρια συνέπεια ότι αυτή η ανταλλακτική αξία είναι ο τάφος όλων των ονείρων, του αυθορμητισμού, όλων των ονειροπολήσεων και αυτής της ίδιας της ποίησης. Το μουνάκι που κάποτε ήταν πόρτα ανοιχτή στις πιθανότητες και τις ατελείωτες περιπέτειες, δυνητικά δεν είναι παρά μόνο μια πρώτη ύλη μεταξύ άλλων, που εισέρχεται στη διαδικασία κυκλοφορίας του εμπορεύματος, όπως ένα νεφρό για μεταμόσχευση, το σιτάρι, ένας οφθαλμός, το πετρέλαιο, μια καρδιά.

Στον λευκορώσο τυρανίσκο Lukashenko πρέπει να αναγνωριστεί το προτέρημα ότι έχει εκδηλωθεί φανερά, με αξιοθαύμαστη έλλειψη υποκρισίας όπως και με- τριοφροσύνης, όταν απαγόρευσε με διάταγμα στα κο- ρίτσια της χώρας του να πηγαίνουν στο εξωτερικό ως μοντέλα: και δεν επρόκειτο για την ευγενή ανησυχία να αποφύγουν τα κορίτσια την εκπόρνευσή τους (γι' αυτό φροντίζει η μαφία), αλλά επειδή τα θεωρεί πρώτη ύλη στρατηγικής σημασίας.

ΤΟ ΜΠΟΥΡΔΕΛΟ ΜΑΣ

Οι σύγχρονες κοινωνίες είναι καθολικά ίδιες με ένα τεράστιο μπουρδέλο θλιβερό και ζοφερό: όλος ο κόσμος εργάζεται εκεί και εκεί καταναλώνει χωρίς χαρά. Κι όλος ο κόσμος πληρώνει, με χρήμα και πάνω στο πετσί του, το τίμημα. Χωρίς απαραίτητως να είναι άγιοι οι

σύγχρονοί μας, φέρουν στα πρόσωπά τους, τα οδυνηρά στίγματα της υποταγής τους. Οι πάντες περιφέρονται αποπροσανατολισμένοι· βολτάρουν το φτωχό τους κορμί, πραγματοποιημένο απ' όλα αυτά που το προσβάλουν· περιφέρουν το πτώμα της δικιάς τους σταυρωμένης ατομικότητας, λες και περιβάλλονται από μια διάφανη φούσκα εχθρικής και αδιαπέραστης αντικοινωνικότητας, συνοδευόμενης από μια ανυπέρβλητη δυσπιστία προς τους άλλους, με μια, άνευ ορίων, έλλειψη περιέργειας, υποστηριζόμενης από μια αδιάλειπτη παθητικότητα, μια ενεργό δειλία· ολόγυρα σε ένα τοπίο χυδαιότητας και τρόμου· ολόγυρα από αυτές τις μονάδες «χωρίς πόρτες ούτε παράθυρα», τα νεκροταφεία του αυθορμητισμού, της φαντασίας, των ονειροπολήσεων, της δημιουργικότη- τας, της πρωτοβουλίας, του σθένους, της ελευθερίας, του πάθους. Αυτό το διαφανές προφυλακτικό, που εγγυάται την έλλειψη επικοινωνίας των όντων με τα σώματα τους, αφήνει τον καθένα στην πείνα του, σεξουαλικά ανικα- νοποίητο: ζούμε σε μια αυνανιστική κοινωνία όπου η εμπειρία του άλλου έχει καταρρεύσει εντός μιας αυτο- ικανοποίησης δημοκρα- τικά αποδεκτής.

Τα μπουρδέλα και οι φυλακές χτίζονται με τα τούβλα της ηθικής, απεφάνθη ο William Blake. Όταν ο Πάπας Ινοκέντιος ο IVος εγκατέλειψε την πόλη της Λυών το 1251, όπου διέμεινε για οκτώ χρόνια, ο καρδινάλιος Hugo διακήρυξε, στην αποχαιρετιστήρια ομιλία του προς τους πολίτες: «Πραγματοποιήσαμε πολλές βελτιώσεις κατά την διάρκεια της παραμονής μας. Όταν φτάσαμε υπήρχαν εδώ τρία ή τέσσερα μπουρδέλα. Δεν αφήνουμε παρά μόνο ένα πίσω μας. Πρέπει ωστόσο να προσθέσουμε ότι εκτείνεται χωρίς διακοπή από την Ανατολική Πύλη έως την Πύλη της Δύσης»¹³.

Η ΠΑΙΔΟΦΙΛΙΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Σε όλα τα είδη των ζώων, τα μικρά, που αποτελούν τη διασφάλιση της συνέχισης του είδους, είναι αγαπητά από την κοινότητα των ενήλικων ζώων. Παίζουν μαζί τους ελεύθερα, ενώ, πιο πέρα, οι μητέρες τους παρακολουθούν ότι τίποτα κακό δεν τους συμβαίνει, δίνοντας τους καθο- δήγηση. Το ίδιο ίσχυε και στις ανθρώπινες κοινωνίες, για χιλιέτιες. Στη σύγχρονη σεξο- φοβική κοινωνία, τα παιδιά, δεν αγαπιούνται πια και επιτηρούνται με αστυνομικό τρόπο: τους γίνεται κατανοητό από την πιο τρυφερή ηλικία τους, ότι το πεπρωμένο τους δεν είναι ούτε η ανεξαρτησία, ούτε η ελευθερία, ούτε η αυτονομία. Το σχολείο προσφέρεται μάλλον σαν χώρος παρκαρίσματος αποθήκη για την τοποθέτηση των μικρών κατά το χρόνο της αναγκαστικής εργασίας των γονιών, παρά ως το μέρος για σωστή εκπαίδευση και διάπλαση των χαρακτήρων τους. Στο Παρίσι, το οποίο περνιέται για πόλη πολιτισμένη, και στη Φλωρεντία, που το ξέρει καλά ότι δεν είναι πλέον, δεν μπορούν ούτε καν να φύγουν από το σχολείο για να επιστρέψουν στο σπίτι εφόσον δεν έρθει να τα πάρει κάποιος που να είναι εγκεκριμένος. Από τη νεαρή ακόμα ηλικία, διδάσκονται να φοβούνται, να φοβούνται και να δυσπιστούν προς τον άλλο, συναισθή- ματα που θα τα συνοδεύουν καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους. Ωστόσο, είναι βέβαιο πως δεν καλλιεργούμε σ' αυτούς που αγαπάμε τέτοια συναισθήματα.

Αυτή η άνανδρη και απεχθής τρομοκρατία, που ασκείται σε νεαρά άτομα που δεν γνωρίζουν ακόμα σε ποιο κόσμο έχουν καταδικαστεί να ζήσουν, είναι απολύτως λειτουργική προς τις ανα- γκαιότητες της υποτέλειας που απαιτεί και επιβάλλει η κοινωνία. Δικαιολογείται από την ύπαρξη των παιδεραστών, οι οποίοι ανέκαθεν υπήρχαν. Εάν κάποιος απευθυνθεί σ' ένα άγνωστο παιδί στο πάρκο ή στο μπιστρό, ή αν το χαϊδέψει, διατρέχει τον κίνδυνο να κατηγορηθεί για παιδερα- στία. Η μόνη παιδεραστία που είναι παραδεκτή είναι η πλέον αποκρουστική: αυτή της αγοράς. Τα παιδιά αναζητούνται και προκαλούνται από μια πραγματική εμπορική παρενόχληση ώστε να γίνουν καταναλωτές. Αυτή η παιδοφιλία θεωρείται ηθική, δεδομένου ότι είναι κερδοφόρα. Διδάσκουμε στα παιδιά το φетиχισμό των εμπορευμάτων, διδάσκονται ακόμα να καταφεύγουν στον εκβιασμό προκειμένου να τ' αποκτήσουν, και, σκοτώνουμε τη κριτική ικανότητά τους και κάθε άλλη αίσθηση αξιοπρέπειας, ελευθερίας και δημιουργικότητας, με τον ακατάπαυστο βομβαρδισμό τους από την προκλητική άγρα πελατών της διαφήμισης. Βιάζονται ανενδοίαστα. Εφόσον, γι' αυτόν τον κόσμο τα παιδιά είναι μονάχα μια αγορά, οφείλει να τα εκμεταλλευτεί: υπάρχει μια ποσότητα χρηματοπιστωτικών επενδυτικών κεφαλαίων που σκοπός τους είναι η κερδοσκοπία σχετικά με τις βιομηχανίες παραγωγής εμπορευμάτων για παιδιά. Αυτά τα ίδια τα παιδιά γίνονται συχνά εμπορεύματα, που κατά περίπτωση αγοράζονται και πωλούνται, βα- σα- νίζονται και βιάζονται για να γυριστούν ταινίες, και επιπλέον έχει φτιαχτεί ακόμα και μια αγορά για τα όργανά τους. Στη Βραζιλία τους αφαιρούνται τα μάτια για να τα μεταμοσχεύσουν σε παιδιά από χώρες πολιτικά ορθές, και το ίδιο ισχύει και γι' αλλού.

Ορίστε λοιπόν τι κάναμε με το κύριο προϊόν από το μουνάκι.

Ο Δάντης ετοίμασε για τον Οδυσσέα αυτή τη μικρή ομιλία που έβγαλε στους ναυτικούς του για να τους ενθαρρύνει να ανακαλύψουν τον κόσμο:

«Αδέλφια...
μην απαρνείτε την εμπειρία
στην αντίπερα όχθη του κόσμου...
Σκεφτείτε την καταγωγή σας:
δεν έχετε φτιαχτεί για να ζήσετε σαν κτήνη
αλλά για να φτάσετε στην αρετή και τη γνώση»¹⁴.

Τα αδαή «κτήνη» και οι λογοκριτές, ούτε καν γνωρίζουν ότι η «vertu-αρετή σ.τ.μ.», εντελώς αντίθετα με αυτό που κηρύττουν, προέρχεται από τη λατινική *virtus*, που είναι το σύνολο των πιο κραυγαλέων από τις ποιότητες του *vir*, δηλαδή του ανθρώπου: χαρακτήρας, σθένος, ικανότητες, αξία, αριστεία. Και κρίνουν αισχρό ακόμα και να κατονομάσουμε το μουνάκι: ιδού η πρωταρχική προσβολή που κάνουμε, ιδού η απόλυτη ταπείνωση που επιβάλουμε στο μέρος το πιο όμορφο, ευγενές και δημιουργικό του γυναικείου κορμιού, που χαρακτηρίζει τη διαφορά και τη μαγική ουσία του, όπου παράγεται η αλχημεία της ύπαρξης· σε αυτό το μέρος που είναι όμορφο και εκφραστικό ακόμη και στα άσχημα κορίτσια, χάρη στο οποίο όλοι υπάρχουμε· ο τόπος των πιο υψηλών απολαύσεων και των πλουσιότερων εμπειριών, η έδρα των ισχυρότερων συναισθημάτων μας, η πρωταρχική αιτία όλων των αναγκαίων ψευδαισθήσεων, η πηγή που έδωσε στον καθένα από εμάς τη ζωή, και όπου μας αρέσει να κατοικούμε πιο πολύ· ο παράδεισος που βάζουμε μερικές φορές το δάχτυλό μας. Ο οργανισμός ενός κοριτσιού είναι η επιτομή της σοβαρότητας, και του ακμαίου δυναμισμού της φύσης που δρα μέσα από εμάς. Στο μουνάκι, το οποίο είναι συνώνυμο, σχεδόν, της ευδαιμονίας και μεταφο- ρά αυτής της ίδιας της ζωής, οι αγνώμονες λογοκριτές θα ήθελαν να παραχώσουν μέσα του όλο το νόημα της αισχύρας που αποταμίευσαν βλέποντας το ρημαγμένο τοπίο που αναφέρθηκε παραπάνω, και δεν είναι αμελητέο τμήμα. Αυτά είναι η περιφρόνηση, ο φόβος και η ολο- κληρωτική απώλεια του μουνιού, που αποτελούν τη βιά- ση για την πλειονότητα των εγκλημάτων τους και των αποκλινουσών ψυχοπαθολογιών τους και με τα οποία είναι στρωμένος ο δρόμος για την κόλαση στην οποία θέ- λουν να μας φυλακίσουν. Ένας γνώστης των πραγματικών γυναικών, ο Giacomo Casanova, είχε δίκιο λέγοντας πως οι γυναίκες, στην ανθρώπινη ιστορία, έκαναν πολύ λιγότερο κακό από τους άνδρες, και πολύ περισσότερο καλό.

ΠΑΡΩΔΙΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΙΚΑΤΟΥΡΕΣ

Είναι η ίδια κτηνώδης άγνοια που έκανε τις φεμινίστριες να γράφουν στους τοίχους του Μιλάνου: «Η μήτρα είναι δική μου και είμαι εγώ που τη διαχειρίζομαι». *Cazzo!* Σα να επρόκειτο για τη διαχείριση μιας μπουτίκ. Ένας πλακατζής έγραψε από κάτω: «Το καυλί μου είναι δικό μου και το διαχειρίζεται όποιος θέλει». Η φυσική κατοχή του ίδιου του σώματος εκπίπτει σε ιδιοκτησία, και ως εκ τούτου ιδιωτικοποιήθηκε, έγινε χυδαίο αντικείμενο του ιδιωτικού δικαίου. Οι φεμινίστριες είναι μια ενοχλητική παρωδία των γυναικών, ενόσω οι άνδρες του σήμερα είναι μια κα- ρικατούρα του ανθρώπου, και ο πόλεμός τους ένα γελοίο ψυχόδραμα μεταξύ σκλάβων: διότι δεν μπορούν παρά να αποκαλεστούν καρικατούρες και παρωδίες των όντων που διατηρούν μονάχα την όψη αυτού που υποτίθεται ότι είναι, έχοντας απολέσει όλα τα υπόλοιπα γνωρίσματά τους. Αν- απόφευκτα συμπεραίνουμε ότι η κοινωνία του φαίνεσθαι έχει κάνει τους άνδρες και τις γυναίκες εμφανίσεις ανδρών και γυναικών. «Ο άνθρωπος είναι αυτό που τρώει» όπως μας λέει ο Δημόκριτος, και συνεπώς οι σύγχρονοί μας, που διατρέφονται με εικόνες, έχουν καταστεί εικόνες ανδρών και γυναικών.

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΨΥΧΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΒΟΥΛΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ

Ο φόβος της ευχαρίστησης καθιστά τη σύγχρονη κοι- νωνία ψυχρή, σε τέτοιο σημείο που στέκεται επάξια απέναντι στον τρόπο: αυτή η ψυχρότητα την καθιστά, επίσης, βλακωδώς σκληρή, καθώς αναισθητοποιεί τον πόνο, το ίδιο όπως την ευχαρίστηση και τον οργανισμό. Οι ανεπτυγμένες κοινωνίες ωθούνται από μια ακαταμάχητη θέληση για ανικανότητα, ψυχολογι-

κά και πολιτισμικά ορ- γανωμένη. Τα αποτελέσματα είναι προφανή. Το κράτος, η βιομηχανία, η διαφήμιση, η αστυνομία, και όλα τα είδη των διαφόρων διοικήσεων λένε σε κάποιον τι είναι καλό γι' αυτόν, και ως εκ τούτου καθίσταται υποχρεωτικό, και, επίσης τι είναι κακό, το οποίο απλώς απαγορεύεται. Ο πιο ρεζίλεμένος από τους κυρίαρχους, ο δημοκρατικός ψηφοφόρος, οφείλει να υπακούει, ευνουχισμένος καθώς είναι από όλη την ελεύθερη βούληση. Περισσότερο από δύο αιώνες από την εποχή του Cesare Beccaria, συζητάμε ευχάριστα, για παράδειγμα, στο αμερικανικό Κογκρέσο και το ιταλικό κοινοβούλιο, την νόμιμη επανεισα- γωγή των βασανιστηρίων, την απ- ελευθέρωσή τους. Από τους πρώην κομμουνιστές ως τους πρώην φασίστες, όλοι τους έχουν γίνει φανατικοί φιλελεύθεροι, όλοι τους οικουμενικοί δη- μοκράτες, αφού έχουν καταλάβει καλά τι είναι η δημοκρατία σήμερα: εξυπηρετεί, τα πραγ- ματικά τους συμφέροντα, καλύτερα από τις δικτατορίες τους, ρουστίκ και αρχαϊκές, χωρίς να χρειάζεται να το ομολογήσουν. Οι πλούσιοι και οι φτωχοί το ξέρουν, και ψηφίζουν όλο και λιγότερο· η μεσαία τάξη ψηφίζει κάτω από τον τρόπο να γίνει φτωχότερη. Η φτώχεια είναι η παλαιότερη, η αποτελεσματικότερη και πιο δοκιμασμένη τρομοκρατία.

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Μέσα σε δάκρυα και μέσα στο αίμα, ο 20^{ος} αιώνας υπήρξε ο ενορχηστρωτής μιας αντί- στροφης επιλογής φυλής. Μετά την σφαγή της καλύτερης νεολαίας κατά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι Γερμανοί και οι Ρώσοι τελειοποίησαν μια συστηματική επιλογή της φυλής μέσω της απέλασης και του αφανισμού, σχεδιασμένη με τρόπο μανατζερίστικο, του καλύτερου μέρους της κοινωνίας. Όλοι οι άνδρες και οι γυναίκες, προικισμένοι ή ύποπτοι ότι έχουν κριτική διάνοια, υπερηφάνεια, κουράγιο, γνησιότητα σκέψης και δράσης, που ήταν ελεύθεροι και αυτόνομοι, εξολοθρεύτηκαν κατά εκατομμύρια, όπως είναι γνωστό, στα στρα- τόπεδα συγκέντρωσης και τα γκουλάγκ, μαζί με τους Εβραίους και τις «κατώτερες» φυλές. Η προστυχιά, η δειλία, το αγελαίο πνεύμα και η μετριότητα πήραν θριαμβευτική εκδίκηση για κάθε αριστεία, απλώς εξαφανίζοντάς την. Οι σημερινοί Γερμανοί και Ρώσοι μπορούν να υπ- ερηφανεύονται, εφόσον, αυτοί οι ίδιοι είναι το προύπο- λογισμένο μετρήσιμο αποτέλεσμα αυτής της εξ' αντιθέτου επιλογής φυλής, δεδο- μένης της αποδοχής ή της ανοχής της από τους πατεράδες τους. Ο 21^{ος} αιώνας, όπως έχουμε δει, έχει όλες τις προϋποθέσεις να επιδεινωθεί, καίτοι με μέσα απείρως βελτιωμένα. Ο Charles Darwin, αυτός που ανακάλυψε την επιλογή φυλής, απάντησε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο όταν αναρωτήθηκε γιατί η Ισπανία «άλλοτε τόσο κραταιά, έχει οπισθοδρομήσει;». Και αιτιολόγησε: «Κατά τη διάρκεια αυτής της πρώτης περιόδου [...] όλοι σχεδόν οι άνθρωποι προικισμένοι με ευγενική φύση, αυτοί που αφιερώθηκαν στο στοχασμό και τον πνευματικό πολιτισμό, δεν είχαν άλλο καταφύγιο από την Εκκλησία, που επέβαλε την αγαμία· και αυτό μπορεί να έχει μόνο επιδεινούμενες επιπτώσεις σε κάθε διαδοχική γενιά. Κατά την ίδια πε- ρίοδο η Ιερά Εξέταση επέλεγε κάθε χρόνο τους πιο ελεύθερους και τους πιο γενναίους αν- θρώπους για να τους κάψει ή να τους φυλακίσει [...]. Το κακό που προκάλεσε η Καθολική Εκκλησία [...] είναι ανυπολόγιστο».¹⁵

Η ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΑΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ακριβώς όπως κάποιος για αυτοάμυνα απέναντι σε ένα πολύ ισχυρό φως σχεδόν τυφλώ- νεται, και κουφαίνεται έναντι ενός εκκωφαντικού θορύβου, ο άνθρωπος στην κοι- νωνία του θεάματος, κακοποιώντας και ακρωτηριάζοντας δίχως οίκτο και χωρίς αντίσταση την ίδια του την ανθρωπιά, οφείλει, ως αντιστάθμισμα, πρωτίστως να μειώσει δραστικά τις ικανότητές του να υποφέρει και να απολαμβάνει. Έχει πάνω απ' όλα συρρικνωθεί εντός μιας αύξουσας αναισθησίας. Στην Κόλαση ο Βιργίλιος λέει στον Δάντη:

«.....εκκινώντας από τη γνώση σας
όσο περισσότερο επιθυμεί κανείς την τελειότητα
γεύεται το αγαθό, εξίσου με τον πόνο»¹⁶

Γνωρίζουμε ότι η οικονομική, τεχνική και παραγωγική ανάπτυξη των δύο τελευταίων αιώ- νων, έπραξε ούτος ώστε η εργασία να εξειδικεύετε συνεχώς, γινόμενη ολοένα και πιο παθητι- κή, επαναλαμβανόμενη και αφηρημένη. Και με αυτό τον τρόπο καθέναν να αναπτύσσει στην εργασία του γνώσεις και συμπεριφορές εντελώς καθορισμένες και λειτουργικές, και γενικούς

όρους επιβίωσης στους οποίους πρέπει να προσαρμοστεί εις βάρος όλων των άλλων. Επομένως, η προσωπική ανάπτυξη μέσα στον κόσμο, που στα παιδιά βρίσκεται στο μέγιστο βαθμό, αναστέλλεται και ακρωτηριάζεται κοινωνικά. Παραμένοντας αδρανής, ατροφεί. Κατά συνέπεια, η ποσότητα και η ποιότητα της γνώσης έχει ελαχιστοποιηθεί στην προβλεπόμενη κοινωνικά αναγκαία, στην επίτευξη ενός, αδιανόητου κατά το παρελθόν, μηδαμινού, κάνοντας ένα πακέτο με την πλέον ενεργό και ολέθρια άγνοια, που για να την πούμε με το όνομά της αποτελεί το σύνολο της εξειδικευμένης γνώσης. Όπως το διατύπωσε ένας μεγάλος γιατρός αλλοτινών καιρών, μπορούμε πάντα να ξέρουμε περισσότερα για όλο και λιγότερα, ώπου να ξέρουμε τα πάντα από το τίποτα. Ευνουχισμένος σε νεαρή ηλικία, στο σύνολο των προδιαθέσεων και των ποιοτήτων ήδη από παιδί, περιβαλλόμενος από ένα ψυχολογικό τοπίο εντελώς ενοχικό, ο σύγχρονος άνθρωπος πολύ σύντομα αρχίζει να παλινδρομεί επιτρέποντας να τον εκλαμβάνουν ως ανήλικο, ή ακόμα και σαν ψυχικά ανήλικο. Και έτσι συμβαίνει πράγματι. Οι αντιφατικές κατηγορίες, οι αυθαίρετες απαγορεύσεις, οι εξευτελιστικές κυρώσεις ξεφεύγουν πέρα από κάθε λογική κι αξιοπρέπεια. Το κάπνισμα ενός τσιγάρου προς απόλαυση απαγορεύεται ολοένα και περισσότερο, διότι είναι κακό για την υγεία, αλλά η εισπνοή του αέρα των σύγχρονων πόλεων -γεμάτου από ύπουλο κονιορτό και τα αέρια της βιομηχανίας και των αυτοκινήτων-, η εισπνοή ραδιενέργειας και η βρώση χημικών είναι υποχρεωτικές, διότι είναι καλό για την οικονομία. Κάποιος γίνεται ηλίθιος και αποκτηνωμένος, αφού εγκαταλείψει χαρωπά κάθε ίχνος λογικής, όπως κάποιος κωφεύει: για άμυνα.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ, Η ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΗΣ ΗΛΙΘΙΟΤΗΤΑΣ

Ο Walter Benjamin υπήρξε ο πρώτος που αναγνώρισε την επαναστατική σημασία των μελετών του Eduard Fuchs πάνω στην ερωτική τέχνη. Ιδιαίτέρως, ο Benjamin τονίζει τα εξής ακολουθώντας τον Fuchs: «δεν προκαλεί διόλου έκπληξη το φαινόμενο σύμφωνα με το οποίο κάθε μεγάλη ιστορική επανάσταση που ανέδειξε στην εξουσία νέες τάξεις [...] επέφερε, επίσης μια αλλαγή στις αναπαραγωγικές τεχνικές της εικόνας. Αυτό πρέπει να λεχθεί με τη μέγιστη σαφήνεια»¹⁷. Η εξουσία, που τον καιρό του Marx ήταν στα χέρια των κατόχων των μέσων παραγωγής, και ασκείτο διαμέσου των εκλογών και της πολιτικής εκπροσώπησης, εντός του θεάματος της δημοκρατίας, όπου έπρεπε να δοθεί η εντύπωση στους ανθρώπους της ψευδαίσθησης επιλογής του αφεντικού, είναι σήμερα στα χέρια των ιδιοκτητών των μέσων παραγωγής εικόνων που αναμεταδίδουν σε πραγματικό χρόνο τα ψέματα και διανέμουν την ανοησία. Εάν η κυριαρχία της κοινωνίας είναι ο στόχος όλων εκείνων που ερίζουν για την εξουσία, θα κερδίσει τη μάχη εκείνος που διαθέτει περισσότερους τρόπους να εξαπατήσει και να αποβλακώσει τον πληθυσμό. Επειδή είναι ευκολότερο να κυριαρχήσουν επί ηλιθίων παρά επί ανθρώπων με κανονική νοημοσύνη. Κοιτάζτε τι έκανε ένας μεγιστάνας των μέσων στην Ιταλία χρησιμοποιώντας τις τηλεοράσεις του. Τους έκανε τόσο ηλίθιους που κατόπιν οι ίδιοι η-λίθιοι του ανέθεσαν την εξουσία. Σε αυτό το σημείο, τουλάχιστον, η θεαματική δημοκρατία, είναι αυθεντικά δημοκρατική: κατανέμει σε όλο τον κόσμο μια τόσο με-γάλη ποσότητα βλακειάς και ασυναρτησιών που όλος ο κόσμος φαίνεται ικανοποιημένος μ’ αυτό που λαμβάνει και, και έτσι δεν απαιτεί περισσότερα.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΙΣΧΡΟΤΗΤΑ

Ο ευφυής αναγνώστης θα καταλάβει ότι δεν μπόρεσα να μιλήσω για το μουνάκι σήμερα, δίχως να μιλήσω για τον κόσμο που το περιβάλλει, αυτό τον κόσμο που εξακολουθεί να διαιωνίζεται υποβάλλοντας το μουνάκι στις ιδιαίτερες αναπαραγωγικές ανάγκες του, όσο κι αντιτιθέμενες σ’ αυτό μπορεί να είναι. Διότι η σεξουαλικότητα πάντοτε αντικαθρεφτίζει τον ιδιαίτερο κοινωνικό τύπο εντός του οποίου εκφράζεται και του οποίου αυτή η ίδια είναι λειτουργία.¹⁸ Ο νεοπουριτανισμός της κυρίαρχης εξουσίας θεωρεί τον ερωτισμό αισχρό. Ο Henry Miller αφιέρωσε στην αισχρότητα ένα μικρό πόνημα, στο οποίο, αφού πρώτα έδειξε πως «η αισχρότητα δεν υπάρχει παρά μόνο στο μυαλό που την απεχθάνεται και την απορρίπτει σε όλους τους άλλους», καταγγέλλει «το αυξανόμενο χάσμα μεταξύ της τέχνης και της ζωής... που γίνεται όλο και περισσότερο βαρετό και απελπιστικό» και στο τέλος της παμφλέτας, αναρωτιέται: «Τι είναι, λοιπόν, αισχρό; Ολόκληρο το οικοδόμημα της ζωής έτσι όπως το ξέρουμε σήμερα. Μη μιλώντας παρά για ό,τι είναι αναξιοπρεπές, σιχαμερό, πρόστυχο, ακάθαρτο, αποκρουστικό, κ.τ.λ., σε ότι αφορά την σεξουαλικότητα, μας στερεί την πολυτέλεια της ευρέως φάσματος αποστροφής-απώθησης που η σύγχρονη ζωή θέτει στην διάθεσή μας»¹⁹.

ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΦΤΩΧΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΗΡΟΙ

Σε ένα ιταλικό λύκειο, στη Ρώμη, πραγματοποιήθηκε, μεταξύ των μαθητών, έρευνα, ανόητη όπως και οι υπόλοιπες, ρωτώντας τους, αν έπρεπε να επιλέξουν, τι θα προτιμούσαν να είναι πλούσιοι και ανάπηροι ή υγιείς αλλά φτωχοί. Η πλειονότητα προτιμούσε να είναι πλούσια και ανάπηρη, και μια τέτοια αισχρή απάντηση αποδεικνύει ότι ήταν ήδη φτωχοί και ανάπηροι. Είναι άχρηστο να διαμαρτύρονται για το εκπαιδευτικό σύστημα όταν παράγει τέτοια τερατουργήματα. Τα λυκειόπαιδα αυτά δεν είναι τίποτα άλλο από ό,τι τους ζητάνε και τους προετοιμάζουν να είναι: δουλοπάροικοι. Η κατάργηση της δουλείας, έλεγε ο Leopardi, προήλθε από την κατάργηση της ελευθερίας.

Την τελευταία φορά που οι Ιταλοί ήταν υγιείς και πραγματικά πλούσιοι, δηλαδή κατά την Αναγέννηση, μιλούσαν πολύ ελεύθερα για όλα, συνεπώς και για το μουνάκι· αρκεί να διαβάσει κανείς την προσωπική αλληλογραφία των επιφανών ανθρώπων της εποχής.

Στις 16 Ιανουαρίου 1515, για παράδειγμα, χρονιά της περίφημης μάχης του Μερινιάν, ο Francesco Vettori ο πρεσβευτής του Πάπα στην Φλωρεντία, έγραφε στον Machiavelli: «Αν αφεθώ στις σκέψεις μου, οι περισσότερες μου φέρνουν μελαγχολία, από την οποία έχω ήδη αρκετή. Και κατ’ ανάγκη πρέπει να καταφύγω σε σκέψεις για ευχάριστα πράγματα, και δεν γνωρίζω κανένα άλλο πράγμα πιο ευχάριστο να σκεφτώ, και να κάνω από το γαμήσι». Ιδού.

ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΤΗΤΑ

Εκτιμά κανείς τη διαφορά μεταξύ εκείνων των ανθρώπων που δημιούργησαν Ιστορία, και εκείνων που, όντας ανίκανοι να το κάνουν, θα περάσουν στην Ιστορία μόνο λόγω μιας πίπας, χωρίς κατάποση και διατηρούμενης στο ψυγείο, από μια εκπαιδευόμενη στο οβάλ γραφείο του Λευκού Οίκου. Αν η πίπα έχει κανονικά ως αποτέλεσμα να μεγαλώνει ότι μόλις μια στιγμή πριν ήταν μικρό, αυτή εδώ έδωσε ένα μικρό χτύπημα στη μεγαλύτερη δύναμη του κόσμου.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Εμείς, που η συγκρατημένη φιλοδοξία μας πάντοτε υπήρξε να επιστρέψουμε και να επισκεφθούμε τον τόπο από όπου προερχόμαστε,

«εκεί όπου η αγάπη μας αιώνια κατοικεί»

αυτόν τον, τόσο οικείο, Δαντικό παράδεισο γεμάτο από έμπνευση και απόλαυση -που τον αποκαλούμε, ρόδο, γατάκι, πολεμίστρα, σήραγγα της αγάπης, ιερό, ή όπως αλλιώς θέλετε- τον επιλέξαμε ως την πατρίδα μας. Για μία και μόνη φορά, αφήστε μας, επιτέλους, να είμαστε αληθινοί πατριώτες και να μαχόμεθα υπέρ πατρίδος.

ΟΙ ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ πλην όσων ξεκινούν με την ένδειξη [σ.τ.μ.] που ανήκουν στο μεταφραστή

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

1. Στην καρδιά της εγκατάστασης του Jason Rhoades στα Nahmad Projects, βρίσκουμε ένα δερματόδετο βιβλίο τιτλοφορούμενο *1724: Birth of the Cunt*. Προλογίζοντας την λίστα των 1724 ευφημισμών του Rhoades για τον κόλπο βρίσκεται ένα κείμενο του συγγραφέα Gianfranco Sanguinetti. Το *La chatte, hier et aujourd’hui* (*The pussy, yesterday and today*) είναι μια λυρική ιστορία. Ιχνηλατεί τη φιλολογική εμφάνιση του κόλπου από τον Δάντη στον Ουίλλιαμ Μπλαίηκ, μέχρι «εκείνο» το περιστατικό στο Οβάλ Γραφείο. Παρατίθενται μερικά αποσπάσματα του βιβλίου για τη αναγνωστική σας ευχαρίστηση:…» #BLISS#NahmadProjects#Renoir#JasonRhoades#GianfrancoSanguinetti#FelixGonzalezTorres (30.11.2016).

2. Θουκυδίδης, *Πελλοπονησιακός Πόλεμος*, I, 23.

3. *Graecia capta ferum victorem cepit*, Horace, *Epîtres*, II, 1, 156

4. Aristote, *Politique*, V, 11.

5. «*I am pleased to provide you with the information you requested regarding the net interest income earned on Greek securities purchased by the Eurosystem national central banks (NCBs) under the SMP, which amounted to €7.8 billion over the period Cf.:*https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/other/ecb.mepletter171010_Chountis.en.pdf?ca00752c61bdb4df6c227f4f3c62b98a

6. <https://www.aporrea.org/internacionales/a254799.html>

7. «Ο αριθμός των αυτοκτονιών (ανδρών και γυναικών) αυξήθηκε κατά 35,7% τους τελευταίους μήνες, σε σύγκριση με τον μέσο όρο των προηγούμενων μηνών», σύμφωνα με τον κύριο συντάκτη της μελέτης, καθηγητή επιδημιολογίας στο Πανεπιστήμιο της Πενσυλβανίας Charles Branas». Δείτε τα στοιχεία που δημοσίευσε το βρετανικό ιατρικό περιοδικό *BMJ Open 2015;5: Health policy The impact of economic austerity and prosperity events on suicide in Greece: a 30-year interrupted time-series analysis*, Charles C Branas 1, Anastasia E Kastanaki 2, Manolis Michalodimitrakis 2, John Tzougas 3, Elena F Kranioti 4, Pavlos N Theodorakis 5, Brendan G Carr 1, Douglas J Wiebe 1

8. Απόσπασμα *B 53 D.K.*

ΤΟ ΜΟΥΝΑΚΙ, ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

1. [σ.τ.μ.] Το καλύτερο απάνθισμα συνωνύμων για το μουνί στην ελληνική γλώσσα είναι του Άρη Στουγιαννίδη *Υπογλώσσα 75*, Άρης Στουγιαννίδης, 2013 στον ιστότοπο «*Το βήμα του λόγου μας*». Στην ελληνική δεν υπάρχει λέξη κατάλληλη να αποδώσει την αμφισημία του chatte -όπως, για παράδειγμα, η λέξη pussy στην αγγλική- αποδόθηκε στο σύνολο του κειμένου ως μουνάκι.

2. Αρχινισμένο από τον Guillame de Lorris, το *Roman*, μετέπειτα επεκτάθηκε και ολοκληρώθηκε από τον Jean de Meung. Εδώ χρησιμοποιήθηκε η εκδοχή σε σύγχρονα γαλλικά, του André Lanly, Παρίσι 1975.

3. Δάντης, *Il fiore*. Το χειρόγραφο αυτού του ποιήματος ανακαλύφθηκε στην βιβλιοθήκη του Μοντελιέ από τον Ferdinand Castets, και δημοσιεύθηκε μόλις το 1881. Οι ιταλοί φιλόλογοι μεταρομαντικοί και καθολικοί, σε πλήρη σύγχυση από το γεγονός ότι ο Θεϊκός Ποιητής έχει αφιερώσει στο μουνάκι ένα ολόκληρο ποίημα, αντιστάθηκαν παραπάνω από έναν αιώνα, προσποιούμενοι ότι ο καταλογισμός στον Δάντη ήταν αμφίβολος. Το λογόκριναν de facto, παρ’ όλες τις αποδείξεις. Ήταν μόλις το 1984 που ο μεγάλος φιλόλογος Gianfranco Contini, αποφάσισε την δημόσια απόδοσή του, και, εν μέσω γενικής αμηχανίας, το δημοσίευσε στην εθνική έκδοση των απάντων του Δάντη. Τέλος, είναι δυνατόν τώρα πια να αναγνωσθεί και στα αγγλικά, σε μετάφραση του John Took, στην έκδοση Edwin Mellen Press, 2004.

4. [σ.τ.μ] Η λέξη πολεμίστρα χρησιμοποιήθηκε εδώ όπως και παρακάτω για να αποδοθούν οι λέξεις meurtrière, arbalétrière όπου αμφότερες σημαίνουν την ειδικά κατασκευασμένη για την βαλλίστρα πολεμίστρα [τοξόθυρα] και στην γαλλική διατηρούν τις σημασίες φόνισσα και οπή/σχισμή αντιστοίχως.

5. *Divina Commedia, Paradiso XXXI*, 12.

6. [σ.τ.μ] Ιταλικά στο κείμενο, *Ρόδο φρέσκο και ευωδιαστό*, όπως και παρακάτω ο στίχος, *Μικρούλα, ας δούμε εάν το ρόδο...*

7. D. H. Lawrence, *Défense de Lady Chatterley*, 1929.

8. *The Paintings of D. H. Lawrence*, 1929. Αυτό το βιβλίο καταδικάσθηκε από το δικαστήριο και κήκε.

9. [σ.τ.μ] *Ils n’ont pas de quoi*, ο συγγραφέας προτείνει να παραμένει η φράση στα γαλλικά.

10. Sigmund Freud, *Le Malaise de la Civilisation*, 1929.

11. Annie Le Brun, *Lâchez tout*, 1977.

12. Jeanne Gaussin (1711-1767). Δες: *Mémoires Secrets de Bachaumont* (1762-1787).
13. H. C. Lea, *A History of Sacerdotal Celibacy in The Christian Church*, 1907.

14. Dante, *Enfer*, XXVI, vv. 112-119.

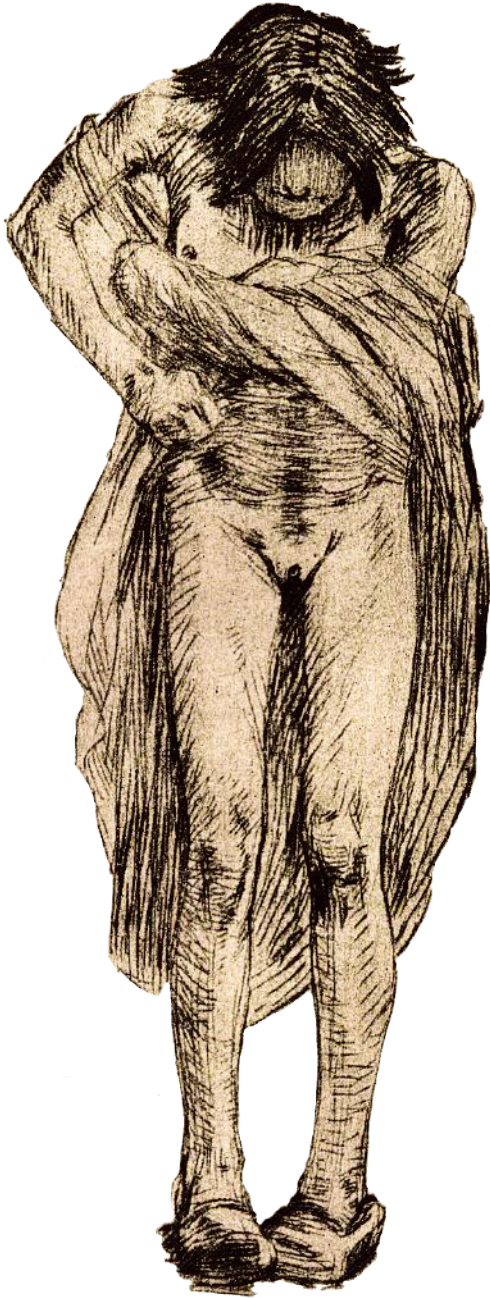
15. Charles Darwin, “*The Descent of man and selection in relation to sex*”, Chap. V, 1871.

16. Dante, *Inferno*, VI, vv. 106-108.

17. WalterBenjamin, *Edouard Fuchs, le collectionniste et l’historien*, 1937.

18. Είναι αδύνατο να διαχωριστεί η μελέτη της σεξουαλικότητας από αυτή την κοινωνία. (Daniel Guérin, "*Kinsey et la Sexualité*", Paris, 1955).

19. Henry Miller, *La sexualité et la loi de réflexion*, στο, “*Souvenir, Souvenir*”, 1953.

hangover review & εκδόσεις affect

#

5300

*Manifestino per le elezioni al liceo
Berchet di Milano, nel 1967. Poi, dopo
aver vinto queste elezioni, dissolse
l'associazione d'Istituto e fece votare
l'occupazione, che fu la prima di un
liceo in Europa, il 26 gennaio 1968 -
G.S.*

LA NOSTRA
POLITICA E'
RESISTENTE
AGLI URTI

GIANFRANCO
SAN GUINETTI 1967